

Chính là yêu kẻ hám tiền

Contents

Chính là yêu kẻ hám tiền	1
1. Chương 1 Phần 1	1
2. Chương 1 Phần 2	5
3. Chương 2	10
4. Chương 3 Phần 1	17
5. Chương 3 Phần 2	21
6. Chương 4 Phần 1	25
7. Chương 4 Phần 2	30
8. Chương 5 Phần 1	34
9. Chương 5 Phần 2	37
10. Chương 6 Phần 1	43
11. Chương 6 Phần 2	48
12. Chương 7 Phần 1	52
13. Chương 7 Phần 2	57
14. Chương 8 (hết)	61
15. Văn Án	69

Chính là yêu kẻ hám tiền

Giới thiệu

Giới thiệu Kim Kim, tiểu Kim Kim, lượng (xinh) Kim Kim. . . Trời ạ! Nhìn hấn gọi loạn tên, hấn đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-yeu-ke-ham-tien>

1. Chương 1 Phần 1

Chương 1

Trên gương đồng hiện lên một dung nhan tịnh lệ uyển chuyển nhưng có phần tái nhợt gầy yếu. Người người gọi nàng là Hoàng Kim cô nương, thật là một cái tên hay nha! Có nàng, liền cam đoan tuyệt đối phát tài. Nhưng là, đối với một người ngay cả bản thân mình là ai cũng không nhớ, mặc kệ kêu là Hoàng Kim hay là bạc thì cũng không thể kéo được trí nhớ của nàng quay về.

Hoàng Kim hỏi chính mình, nàng thật sự A Kim cô nương trong miệng mọi người sao? Lại là thiếu phụ nhân tương lai của Chu gia trang ở Tô Châu thủ phủ, cũng chính là vị hôn thê của Chu Duẫn Can?

Nàng cái gì cũng không xác định, chỉ xác định được nơi này khá tốt, bao ăn bao ở, nàng có thể chậm rãi dưỡng bệnh, không có ai thúc giục nàng mau mau khôi phục trí nhớ.

A Kim ngồi ở đình hóng mát nhìn bạch ngọc hoàn trên tay mình... nghe nói là vật đính ước... nàng ngăn người suy nghĩ mọi chuyện đã phát sinh từ đầu đến cuối, nghĩ sau này nàng nên đi nơi nào?

Thực có thể vô ưu vô lo làm thiếu phụ nhân sao?

Nàng đắm chìm trong suy nghĩ của mình đến khi có một trận oanh yến nói cười theo gió nhẹ nhàng kéo tới. Nha, đừng tới đây nữa!

Trong không khí đột nhiên tràn ngập mùi son phấn. Tiếng cười khanh khách duyên dáng không dứt bên tai. Mặt trời ở hậu hoa viên thật đẹp, nếu bên cạnh trùng hợp lại có một nam nhân mặt mày phong lưu, tuấn lãng khiến người ta phải nín thở thì càng làm lòng người vui vẻ.

“Tổng Trì biểu ca, người nói ta đẹp hay vẫn là Hồng Anh đẹp?” Nữ nhi Chu Hồng San của Nhất di nương nũng nịu hỏi. Hồng Anh là nữ nhi của Tam di nương.

Nữ nhân ngu ngốc! Trước mặt người khác lại hỏi bản thân mình so với người ta đẹp hay không đẹp, không phải là chẳng ra gì sao? Tổng Trì đáy lòng lạnh đậm, tuy nhiên trên mặt cười đến hồn xiêu phách lạc “Ta vừa đến Tô Châu, ở trong quán trà đã nghe người ta nhắc tới “Tô Châu mười cảnh” (10 vẻ đẹp ở Tô Châu) thì đứng nhất là hai vị thiên kim của Chu gia. Một người là “Tái Điêu Thuyền” (Điêu Thuyền tái thế) Hồng San cô nương, một người là “Mĩ Chiêu Quân” (Chiêu Quân xinh đẹp) Hồng Anh cô nương.” (Chiêu Quân và Điêu Thuyền là hai trong tứ đại mỹ nhân Trung Quốc)

“Thực sự? Người bên ngoài thực sự nói ta như vậy sao?” Hồng San trong lòng mở cờ, yêu đến chết lời ngon tiếng ngọt của hắn.

Mà “Mĩ Chiêu Quân” mặc dù vẫn yên tĩnh này giờ nhưng khuôn mặt xinh đẹp đã điểm đỏ, bộ dáng cũng là thập phần vui sướng.

A Kim cách xa mười bước cũng nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng) trừ bỏ lắc đầu, đó là khinh thường. Tổng Trì rất giáo hoạt, nói hai ba câu liền hóa giải sự ganh tỵ giữa hai cô nương: Hai tỷ muội này thật ngu xuẩn, chưa bao giờ soi gương sao? Bị người khác châm biếm mà cũng không biết. Mĩ Chiêu Quân và Tái Điêu Thuyền thì có gì đáng cao hứng? Đồ ngốc mới thích được giống bọn họ “Hồng nhan bạc mệnh”.

A Kim giữ mình không cười nhạo ra tiếng, lười cùng một đám nam nữ đối thoại nhằm chán cho nên chuẩn bị làm như không phát hiện bọn họ mà rời đi, dù sao mọi người cũng biết thói quen im lặng hay lùi bước của mình.

Tổng Trì không sớm không muộn lúc này nhìn đến nàng, đôi mắt thâm thúy lóe lên đạo ánh sáng thâm trầm nguy hiểm, lộ vẻ vô hại mà mỉm cười nói: “Nhưng là khi tìm đến Chu gia lại gặp được A Kim cô nương, thấy nàng cười khuôn mặt như tranh vẽ, bộ dáng mười phần là một mỹ nhân nha! Tâm của ta lập tức bị luân hãm, về sau biết A Kim cô nương mất trí nhớ, nhất cử nhất động của nàng làm ta luôn thương tiếc, ta đã bất giác yêu nàng! Ai, người Tô Châu đều mù hết rồi sao, không biết vẻ đẹp thứ nhất của Tô Châu lại ở ngay trước mắt.”

A Kim nhất thời cảm thấy toàn thân phát lạnh, mấy đạo ánh mắt giết người đều tập trung trên người nàng, giờ nàng muốn đi cũng không được, không đi thì thật có lỗi với bản thân mình.

Tốt lắm, Tổng Trì này thật thành công khi tạo ra kẻ thù cho nàng, Hồng Anh, Hồng San cùng các biểu tỷ muội nhìn đến nàng, điều đặc biệt nhất của Chu gia trang chính là cô nương chưa kết hôn rất nhiều. Nàng

luôn luôn hoài nghi, Tổng Trì này có phải hay không là kẻ thù kiếp trước của nàng, nhưng có thể xác định là oan gia kiếp này a, chỉ cần hấn vừa xuất hiện nàng sẽ không được yên thân.

“Tổng Trì biểu ca, mắt người mới mù nha! A Kim đẹp hơn Chu gia tiểu thư chúng ta ở đâu?” Hồng San lúc này liền đem mọi người kéo vào mối thù này một phen, nàng nhìn trái nhìn phải nói “Các người mở to mắt nhìn một chút, nàng đẹp chỗ nào?”

Chu gia tỷ muội có chí cùng đem A Kim vây quanh ở giữa, nhìn nàng soi mói.

“Cái trán của nàng rất cao, lại không biết dùng tóc che đây...”

“Lông mày của nàng không đủ cong, không bằng mày lá liễu của ta...”

“Ánh mắt của nàng không như mắt của ta...”

“Mũi nàng rất thẳng, mũi tròn nhiều thịt mới có phúc khí...”

“Miệng của nàng quá lớn, miệng anh đào như ta mới gọi là đẹp...”

“Vóc dáng cũng quá cao...”

“Ít lời như hũ nút, nhất định không khiến cha mẹ chồng vui được...”

“Họ Hoàng danh Kim, toàn mùi tiền...”

“...”

Tam cô lục bà quá đáng như thế! Tổng Trì không nhịn được, xem thế là đủ rồi.

Hắc hắc hắc, A Kim nhất định tức giận đến hộc máu đi!? Mau té xỉu! Mau té xỉu nha! Hấn rất vui lòng làm anh hùng cứu mỹ nhân.

A Kim thì trong lòng gọi trời. Trời ạ! A! Mở mắt ra mà xem nàng có bao nhiêu văn tĩnh, tiêu chuẩn tiêu thư khuê các đầy đủ, sao lại bị người ta chú ý soi mói như vậy? Nghe nói hoàng đế muốn ban chết một trung thần, trung thần còn phải nói “Tạ chủ long ân”, nàng có nên bắt chước như vậy chăng?

Sợ nhất chính là càng nói thì càng loạn.

Nhóm tỷ muội này thăm nghĩ muốn tìm được lang quân như ý, nhưng nam nhân được yêu thích này lại khen ngợi nữ nhân khác trước mặt các nàng, các nàng thật không thể không phẫn hận a.

Đặc biệt A Kim ở trong mắt các nàng là một cô nương cực kỳ may mắn, tướng mạo bình thường, phẩm chất không có gì đặc biệt, lại sắp trở thành thiếu phu nhân của Tô Châu thủ phủ! Nàng dựa vào cái gì? Ngay cả tỷ muội Hồng San, Hồng San cũng có điểm không phục. Đại ca của các nàng rất tốt, không nên chịu thiệt thòi mà cưới một cô nương gia cảnh sa sút, bạc mệnh.

Trong lúc đó, Chu gia trang luôn có tiếng là “Phú mà hảo nhân” (giàu có nhưng đối với người khác rất tốt), nếu nhà gái gặp rủi ro, không nơi nương tựa lại chủ động đưa ra lời từ hôn, hành vi như vậy không phải là bất nhân bất nghĩa, vi phạm tổ huấn sao?

Chỉ cần là một câu “Ngại bần yêu phú” (chê nghèo trọng giàu sang) cũng là rất khó nghe.

Vô luận như thế nào, Chu gia cũng không thể chủ động mở lời từ hôn được.

Vì thế, các biểu tiểu thư sống ở Chu gia trang rất ăn ý mà cùng chống đối lại A Kim. Các nàng là họ hàng xa, đến Chu gia trang mang tiếng là cùng Hồng San, Hồng Anh làm bạn chốn khuê phòng, thực chất là hi vọng có thể là thê tử Chu Duẩn Can, cho dù là thiếp thất thì cũng phú quý cả đời. Nếu đại thiếu gia không được thì còn nhị thiếu gia, chỉ tiếc hấn là con của Nhị nương nên địa vị so với Chu Duẩn Can thấp hơn.

Danh môn vọng tộc, coi trọng nhất con vợ cả, nếu là trưởng nam thì địa vị liền chắc chắn.

A Kim ở càng lâu, càng biết chính mình làm Chu gia khó xử. Nàng đánh mất trí nhớ nhưng đầu óc không ngu ngốc a!

“Đại ca đến đây!” Hồng San hoan hô, còn cố ý tăng mạnh ngữ khí tuyên dương nói: “Ha ha a, các người xem, ‘Tả hữu trăm cài’ (ý nói bên người Chu Duẩn Can có hai cô nương đi theo) lúc nào cũng ở bên!” Ánh mắt khiêu khích tập trung lên vị hôn thê của đại ca.

A Kim cũng thấy, âm thầm thở dài, nàng thật sự không tốn một miếng nước miếng a!

Hồng San không chê phiền toái lại cường điệu nói: “Trước khi A Kim xuất hiện, mọi người đều cho rằng Doãn Tâm Đường hoặc Lâm Miểu Miểu sẽ trở thành thê tử của đại ca a!” Gặp A Kim cúi đầu xuống, nghĩ rằng nữ nhân này còn biết “tự biết xấu hổ”, còn không tính da mặt quá dày, định cố gắng làm khó để bức lui nàng.

“Doãn Tâm Đường là nghĩa nữ của đại nương, đại nương xem nàng như hòn ngọc quý trên tay, nếu không ngoài ý muốn, đại nương hẳn là chọn nàng làm dâu đi. Mà Lâm Miểu Miểu là chất nữ (cháu gái) của nương ta, mọi người đều mong nàng cùng đại ca thân càng thân!” Trong tâm tư Hồng San hi vọng biểu tỏ mình có thể làm thê tử đại ca, giúp nàng củng cố địa vị ở Chu gia.

Hồng Anh đáp lời cười nói: “Nếu nói ‘Thân càng thêm thân’, Lâm cô nương cùng Thiếu Cương ca xứng thành một đôi mới thật sự là cái gọi là thân càng thêm thân, các người nói đúng không là?”

“Đúng vậy!”

Chúng tỷ muội trăm miệng một lời. Hồng San hung hăng trừng mắt nhìn dì mẫu muội muội (em gái cùng cha khác mẹ) liếc mắt một cái, giả cười nói: “Lão nhân gia đều nói, cô chất (anh em cô cậu) không thông hôn, bởi vì huyết thống rất thân cận, không tốt, không dễ dàng sinh đứa nhỏ.”

Nói xong, nhân vật chính trong miệng các nàng đã đến gần.

A Kim xem kịch vui trước mắt, vẻ mặt toát ra một cổ kỳ quái, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Chu Duẩn Can, Doãn Tâm Đường cùng Lâm Miểu Miểu.

Hắn là có ý tứ gì? Rõ ràng nàng không hợp ý hắn, đã nói hắn sẽ không cưới nàng sao? Tại sao trong nhà lại không vội vã làm hỉ sự cho hắn đi.

Nàng rất muốn cố gắng là vợ, nhưng không được, bởi vì Chu Duẩn Can hướng nàng hỏi thăm sức khỏe.

“Ta tốt lắm, đa tạ người quan tâm.” A Kim hơi hơi hạ thấp người, phục tùng nói.

Chu Duẩn Can gật đầu, không nghĩ đến mình được bao vây hưởng phúc giữa đám nữ nhân này có gì không đúng, lại càng không biết hành động của hắn làm A Kim thấy xấu hổ, khiến nàng càng bị các tỷ muội cô lập.

Chu Duẩn Can từ nhỏ đã được hưởng phúc, hắn chưa bao giờ nghĩ ngờ về điều đó.

Lâm Miểu Miểu hướng A Kim mỉm cười. Nàng được Chu Duẩn Can chú ý nhiều nhất, hắn thường xuyên nắm tay nhỏ bé của nàng không buông ra, hiểu được mình đã chiếm được hơn một nửa tâm của hắn, lên làm thiếp là chắc chắn có khả năng, thậm chí đang tiếp tục cố gắng để có thể làm chính thê. Nguyên tưởng rằng Doãn Đường Tâm là địch nhân lớn nhất của nàng không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra một kẻ phá đám. May là A Kim mặc dù dung mạo xinh đẹp nhưng vẫn không đánh bại được vẻ đẹp rung động lòng người của mình.

Tổng Trì đứng một bên nhìn một bên có chút không kiên nhẫn, lấy làm kỳ lạ nói: “Chu đại thiếu, người cũng quá ngông nghênh, ở trước mặt vị hôn thê lại chằng chằng thiếp thiếp với nữ nhân khác, người hy vọng A Kim cô nương biết khó mà lui sao?”

“Này...” Chu Duẩn Can thật ra không suy nghĩ nhiều như vậy, dù sao hôn nhân là do cha mẹ định đoạt, việc nạp thiếp là theo ý nguyện của hắn, cha hắn từ sớm đã nói “Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình.” Mỉm cười buông tay Lâm Miểu Miểu ra.

“Chính thất chưa lập, trước nạp tiểu thiếp, cũng không phải là chuyện mà người đứng đắn làm.” Tiếng nói lười biếng nhưng ôn nhu dễ nghe vang lên châm ngòi: “A Kim, người không cần giống cái tiểu nàng dâu

nhấn nhục chịu đựng, người hấn là nên ngẩng đầu cao ngạo rồi đi, mới có thể làm Chu đại thiếu cảm tạ. Ở bên người hấn, nữ nhân dịu ngoan rất nhiều, hấn sẽ không biết quý trọng người.”

“Biểu đệ nói đùa, Chu gia không có người bất nghĩa, ta sẽ thuận theo cha mẹ vì ta an bài hôn nhân, cưới A Kim cô nương.” Chu Duẫn Can đứng đắn nói. Hấn cũng không hiểu, Tống Trì cùng hấn là thân thích, sao lại ở trước mặt người khác mà công kích hấn.

“Duẫn Can, người không cần đáp ứng lung tung.” Lâm Miểu Miểu không thuận theo nói: “Nếu A Kim mãi không thể khôi phục trí nhớ, cả ngày đều là dáng vẻ tiểu nàng dâu, người cũng muốn cưới nàng sao? Loại nữ nhân hẹp hòi như vậy cũng xứng làm đương gia chủ mẫu sao? Hừ, theo ta thấy, nàng mới thích hợp làm tiểu thiếp a!”

“Thật là có đủ kiêu ngạo!” Tống Trì trở nên cười to, vỗ vỗ bả vai Chu Duẫn Can nói: “Cẩn thận kia! Chu đại thiếu, nữ nhân kia được sủng mà kiêu sau này nếu đã thành hôn rồi, người sẽ không có ngày tháng thái bình đâu! Nếu cưới nàng làm chính thê, người còn có thể tiêu dao cùng nữ nhân khác sao? Không bằng cưới A Kim cô nương thành thật hiền lương, người còn có thể tiếp tục cuộc sống tiêu dao như thế này.”

Lâm Miểu Miểu biết Chu Duẫn Can kỳ thực là đại thiếu gia không có chủ kiến gì, rất sợ hấn bị kích động, một tay bé nhỏ nắm lấy áo hấn, sẵn giọng: “Duẫn Can, nhìn biểu đệ người thật là không có hảo ý, miệng phun ra toàn lời độc địa, ta toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho người, lại bị hấn hình dung thành một người đàn bà chanh chua, ta...Ta thật thương tâm, oa~~” Bàn tay bạch ngọc che lại khuôn mặt, khóc rồi chạy đi.

“Miểu Miểu...”

Chu Duẫn Can không nói hai lời, lập tức đuổi theo.

“Lợi hại! Lợi hại!” Lâm giai nhân tức giận chạy đi, Tống Trì không có mảy may ngượng ý, ngược lại vỗ tay hoan nghênh nói: “Thấy chưa! A Kim cô nương, đây là thủ đoạn của nữ nhân, người cần phải hảo hảo học học a!” Hắc hắc, đây là chiêu rất tốt a.

Nam tử nhảm chán! A Kim đau đầu không buồn hé răng rồi đi.

Không đúng nha! A Kim, loại biểu tình này hấn là nên lấy ra đối phó với Chu Duẫn Can thôi chứ, sao lại dùng với hấn. Tống Trì cảm thán, có cảm giác bị thương một chút.

Doãn Tâm Đường thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên quan sát, đem mọi việc tiến vào trong mắt, không nhìn được trừng mắt, làm bộ thiên chân vô tà (ngây thơ) hỏi :“Tống thiếu gia, người thích A Kim cô nương?”

“Ta đương nhiên thích nàng! Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, nhất là giai nhân lại gặp rủi ro dễ dàng làm nam nhân sinh ra cảm giác bảo vệ. Đáng tiếc, nàng thủy chung chướng mắt ta!” Tống Trì cũng nháy mắt mấy cái, dường như muốn nàng yên tâm, hấn đối A Kim thuần túy chính là ngưỡng mộ, không có chút ý đồ bất lương.

Doãn Tâm Đường nheo lại mắt đẹp nói: “Luận bề ngoài, người nửa điểm không thua đại ca, trừ bỏ tuổi còn nhỏ, người thậm chí so với đại ca có khí khái nam tử hơn, thế nào chưa ra tay đã nhận thua?”

2. Chương 1 Phần 2

“Doãn cô nương là cổ vũ ta?” Tống Trì cười to ra tiếng đầy hứng thú.

“Có ai không thấy tình cảm cùng sự ngưỡng mộ trong mắt của người?” Doãn Tâm Đường không dấu vết cười khê, ánh mắt nhìn về các tỷ muội. Hấn là không có ai phản đối người truy đuổi A Kim đâu!

“Ta xác thực rất thích A Kim cô nương, đáng tiếc...” Tống Trì đột nhiên dừng một chút, “Nữ tử xinh đẹp lòng người như vậy lại không thuộc về ta, bởi vì ta hai bàn tay trắng, cuộc sống khốn quẫn ăn nhờ ở đậu, căn bản không thể cho nàng cuộc sống của một thiếu phu nhân. Thử hỏi, có ai trong các người nguyện ý gả ột tiểu tử nghèo?”

Hắn cười thông thả, trong ánh mắt là sự hồn nhiên vô hại, kì thực mâu quang lợi hại, chuyên chú quét tới trên người đám nữ nhân. Mới nháy mắt, mấy cô gái này trở nên thật bận rộn, người thì ngắm hoa, người ngắm mây, người đùa bướm, nếu không thì cũng tìm người nói chuyện.

Lúc này, không giả ngu là không được.

Cùng mĩ thiếu niên tán tỉnh là một chuyện, vì mĩ thiếu niên tranh giành tình nhân cũng có thể, nhưng nếu muốn gả i thiếu niên “nghèo không mảnh đất cắm dùi”... n hừ, tiểu nữ tử làm không được.

A Kim ở trong một biệt viên của Chu gia trang.

Nàng ngẩng đầu lên cây hoa quế trong viện, lập tức cúi đầu suy nghĩ.

Nàng chưa thành thân viên phòng, đã giống như con dâu được nuôi từ bé, đã bắt đầu học tập như thế nào để hầu hạ bà bà tương lai (mẹ chồng).

Mỗi ngày sáng sớm khi thức dậy, nàng thoáng rửa mặt chải đầu, liền đến Đan Phượng viện nơi Chu phu nhân ở để quét dọn. Công việc này thật mệt, đây là sân lớn nhất trong Chu gia trang, muốn dọn sạch sẽ cũng mất ít nhất một, hai canh giờ.

Đương nhiên, nha đầu hầu hạ Chu phu nhân rất nhiều, nhưng Chu phu nhân nói : “Quan trọng là ‘Có tâm’, có tâm làm con dâu hiền, chứng minh ngươi không phải ham hưởng thụ mới muốn gả vào Chu gia.”

A Kim nghĩ rằng làm việc để đổi lấy ba bữa ăn cũng rất công bằng liền vui vẻ chấp nhận công việc này.

Mà nghĩa nữ Doãn Tâm Đường được Chu phu nhân sủng ái cũng ở Đan Phượng viện, cũng làm gương tốt gánh vác công việc – hầu hạ nghĩa mẫu trang điểm, tự tay chuẩn bị khăn cho nàng rửa mặt. “Thật là một nữ nhi hiếu thuận a!” Chu phu nhân cứ tấm tắc khen ngợi nàng “Ta thực tiếc đem ngươi gả đi ra ngoài.”

“Con cũng luyện tiếc nghĩa mẫu, muốn cả đời hầu hạ người.” Doãn Tâm Đường vừa vắn tóc giúp Chu phu nhân vừa nói.

“Như vậy sao được? Người bên ngoài sẽ nói ta ích kỷ, chậm trễ hôn nhân của ngươi, huống hồ ta cũng không nhẫn tâm như vậy.” Chu phu nhân cầm tay Doãn Tâm Đường yêu thương nói : “Chỉ cần ngươi trở thành con dâu của ta, đây mới thật sự là duyên phận lâu dài!”

“Nghĩa mẫu!” Doãn Tâm Đường cảm động tựa trên gối Chu phu nhân gọi nhỏ.

“Ngươi rất nhanh sẽ gọi ta là nương.”

“Nương, nương!”

A Kim quét dọn xong, tiến vào liền thấy một cảnh này. Thực sự hảo thần kỳ nha! Như thế nào mà nàng cứ ba ngày hai lần lại thấy một màn “mẫu từ nữ hiếu” này?

Liếc hai gương mặt xinh đẹp kia, A Kim thầm suy nghĩ kỹ lưỡng, so với đám mỹ nữ ở Chu gia trang, nàng xác định không mỹ lệ, cũng không được Chu Duẫn Can quan tâm.

“A Kim cô nương tới vừa vặn, cùng nhau dùng đồ ăn sáng đi!” So với A Kim người đầy mồ hôi, Doãn Tâm Đường thần thanh khí爽 nói. “Nghĩa mẫu, A Kim cô nương là thê tử tương lai của đại ca, như thế nào lại để nàng quét sân nhà, đây là chuyện của hạ nhân, nếu đại ca biết chẳng phải sẽ đau lòng sao?”

“Ta cũng không bắt buộc nàng, là chính nàng chọn, không tin ngươi hỏi nàng.” Chu phu nhân lãnh mi liếc A Kim một cái nghiêm mặt nói: “Có lẽ, nàng là không muốn hầu hạ ta bưng trà rót nước! Về phần đứa nhỏ Duẫn Can kia, mỗi ngày sáng sớm liền vội vàng cùng Lâm cô nương liếc mắt đưa tình, hôm nào cũng mặt trời lên cao ba sào mới đến thỉnh an ta, cũng gặp được A Kim là cái gì. Ai! Nàng cũng thật sự là đáng thương! Ngàn dặm xa xôi đến đây lại bị vị hôn phu lãnh đạm.”

Ngôn ngữ như tên, xuyên tim a!

A Kim đỏ mặt lúng túng, cúi đầu. “Ta... Ta gặp không may nhưng Chu gia không ghét bỏ vẫn thu lưu ta, trong lòng vạn phần cảm kích, không dám cầu mong gì nhiều.”

“Cho dù Duẩn Can không cười người, người cũng không một câu oán hận?” Chu phu nhân lạnh giọng ép hỏi.

“Đúng vậy.” A Kim dùng sức gật đầu.

“Ha ha a, nghĩa mẫu nói giỡn thôi, A Kim cô nương tưởng thật sao.” Doãn Tâm Đường ha ha cười duyên. Nếu Chu Duẩn Can từ nài, Lâm Miểu Miểu có thể lên làm chính thất, không bằng làm cho A Kim gả cho Chu Duẩn Can, như vậy Lâm Miểu Miểu không thể ngồi lên đầu nài! Doãn Tâm Đường bề ngoài mặc dù dịu dàng, nhưng đầu óc rất khôn khéo, dắt ống tay áo Chu phu nhân, yêu kiều nói: “Nghĩa mẫu, A Kim cô nương không nơi nương tựa, về tình về lý, đại ca cũng tuân thủ đính ước cùng nàng thành thân, không thể để cho nàng lưu lạc đầu đường được!”

“Chu gia sẽ không ngay cả một chén cơm đều luyến tiếc bố thí.” Chu phu nhân chính là chán ghét A Kim khí trầm lặng mặt.

“Dù cho là thân thích cũng không thể dưỡng cả đời, chỉ có danh phận, A Kim cô nương mới dám an tâm ở lại đây thôi!”

Chu phu nhân cùng Doãn Tâm Đường nhìn nhau, cuối cùng hiểu được ý của nàng – so với việc làm cho hồ ly Lâm Miểu Miểu kia vừa lòng đẹp ý, không bằng tuân thủ hôn ước, không chế A Kim còn có vẻ dễ dàng hơn.

Việc này cũng do Lâm Miểu Miểu là người thân của Nhị nương, Chu phu nhân vô luận như thế nào cũng không nguyện cùng Nhị nương cùng ngồi cùng ăn.

“Nhìn đi, Tâm Đường oa nhi tâm địa thật tốt, người người đều muốn ngả cho A Can hưởng phúc, chỉ có nàng một lòng nhớ tới hạnh phúc của A Kim.” Chu phu nhân ý định muốn A Kim mang ơn. “Ngày sau người cùng Đường Tâm xưng hô tỷ muội, làm trợ thủ đắc lực của người đã là phúc khí người tu ba đời mới có được.” Ý tứ là Doãn Tâm Đường chắc chắn sẽ gả cho Chu Duẩn Can rồi, A Kim nếu cùng nàng cùng ngồi cùng ăn, không vị thế chánh thất chen ép nàng thì nàng sẽ có những ngày an lành.

A Kim trong lòng xẹt qua một cảm giác bi thương, nhàn nhạt đáp: “Hết thấy nghe theo phu nhân an bài.” Thực làm không hiểu đôi mẹ con này, biết rõ Chu Duẩn Can trong lòng có người yêu thích, vẫn kiên trì không cho hẳn lấy.

Chu Duẩn Can với Lâm Miểu Miểu thật giống một đôi trời sinh, suốt ngày quấn quýt với nhau.

Các nữ nhân khác thì tính làm gì? Mà nàng càng tính là cái gì đây?

A Kim cảm thấy kì quái khi chính mình không hề có cảm giác thương tâm mà chỉ có chút bất đắc dĩ.

Dùng xong đồ ăn sáng, Chu Duẩn Can vừa khéo mang theo Lâm Miểu Miểu lại đây thỉnh an, Nhị nương mang theo Chu Thiếu Cương cùng nữ nhi Chu Hồng San cũng lại đây, theo đuôi còn có thực khách Tổng Trì, Chu Thiếu Cương trùng hợp ở trên đường gặp hần, liền mang hần đến bởi vì Tổng Trì không chịu nổi đám nữ nhân kia.

“Khách ít đến! Khách ít đến! Thế nào lại đến đây?” Chu phu nhân trước mặt con luôn tươi cười nghênh đón cực kỳ từ ái nói: “Nếu tam muội, tứ muội, ngũ muội cũng đến thì không phải cả nhà đông đủ sao?”

Nhị nương cũng không bị gương mặt tươi cười của Chu phu nhân mê hoặc, ý mình cũng sinh cho Chu gia một nhĩ tử mà ngông nghênh: “Tối hết cũng vô dụng, lão gia cũng thể cùng chúng ta đoàn viên, hần đang vội vàng chuyện cưới tân nương vào ngày mai mà! Ai! Nam nhân chính là không đáng tin, thân nữ nhi chúng ta chỉ có thể dựa vào con của mình a!”

Chu phu nhân mỉm cười, tuyệt không tức giận. Nàng nhìn Chu Duẩn Can bằng ánh mắt ôn nhu, lại nhìn đến Lâm Miểu Miểu nói: “Thật là một đôi kim đồng ngọc nữ a! Ai có thể không thương thức đâu? Nương thật cao hứng thay cho con! Con có thể tìm được một ý trung nhân như vậy thật sự là phúc khí a!”

Chu Duẩn Can nghe vậy khuôn mặt tươi cười như cây cỏ ngày xuân, tâm tình cực tốt.

“Nương, đa tạ ngài.” Hần chỉ biết nương là vĩnh viễn đứng bên hần.

“Đáng tiếc a! Nương không thể thành toàn nguyện vọng cưới Miểu Miểu làm vợ của người.” Chu phu nhân lộ ra biểu cảm khổ sở, vờ vệt chỉ vào A Kim nói: “A Kim thân thể thể lương đáng thương, nương rất đau lòng, nàng đã là vị hôn thê của người, nương tin tưởng người là người trọng tình trọng nghĩa, nhất định sẽ không vứt bỏ nàng, phải không?”

“Việc này là đương nhiên, con sẽ không làm Chu gia mất mặt.” Chu Duẩn Can vỗ ngực cam đoan mình sẽ đáp ứng yêu cầu của nương, làm ra mình là một hảo nam nhi trọng tình trọng nghĩa.

“Còn có đứa nhỏ Doãn Tâm Đường này đối với người cũng thắm thiết, nàng vừa nói với ta không muốn gây trở ngại nhân duyên của người, tình nguyện cả đời hầu hạ ta mà không cần gả, ai, thật khờ! Sao lại cố chấp như vậy? Một khi yêu thương người liền không oán không hối hận, ta hỏi nàng đáng giá sao? Nàng lại nói vĩnh viễn không hối hận.” Chu phu nhân làm bộ lau khóe mắt, rên sất thì phải rên lúc nóng lại nói: “Ta thật không rõ, là của ta con rất vĩ đại hay là nghĩa nữ của ta quá ngu ngốc? Bất quá, Duẩn Can a! Cưới hai người cũng là cưới, cưới ba người cũng là cưới, thân phận của người như vậy, một thê hai thiếp cũng không tính là nhiều, phải không?”

“Là không nhiều lắm, thực sự không nhiều lắm.” Chu Duẩn Can nhìn về phía Doãn Tâm Đường, đột nhiên cảm thấy nàng đáng yêu cực kỳ.

Vốn là người biết thưởng thức sắc đẹp, mỹ nhân có thể khiến hần giật mình mà thưởng thức chỉ có thể là Lâm Miểu Miểu. Doãn Đường Tâm tuy cũng được xưng là mỹ nữ nhưng nàng không phải là loại mỹ nữ lay động lòng người, cho dù có thể đi vào mắt nhưng là không thể đi vào tâm.

Hiện tại, hần cảm thấy đem nàng thu về nhà cũng tốt, thứ nhất khiến nương vui là tròn đạo hiếu; Thứ hai, hần như thế nào cũng không nhẫn tâm phụ lòng một cô nương thương hần như thế.

Nghĩ đến lão cha gần năm mươi nhưng ngày mai vẫn muốn nạp thiếp, hần cùng lắm chỉ cưới ba người, không thể gọi là nhiều.

Nhị nương liếc nhìn Chu phu nhân, thỉnh thoảng lấy bàn tay phải chà sát cánh tay trái, đến nỗi da gà, hai mắt âm hiểm, nam nhân Chu gia đều bị bộ dáng hiên lành của nàng qua mặt, hoàn toàn không biết nàng đối phó với đám nữ nhân thế nào, nhưng trước mặt lại ra dáng chủ mẫu sang trọng.

Nhị nương trừng mắt nhìn Chu Thiếu Cương con mình – Đều tại người, lại sinh trễ một năm.

Chu Thiếu Cương theo thường lệ làm bộ như không phát hiện, tuy rằng hần hiểu được tâm bệnh của nương, nhưng hần cá tính giống Chu lão gia, chỉ quan tâm đến thương nghiệp mà coi thường tình yêu.

Nhị nương hiểu được tính toán của mình đã thất bại, Chu phu nhân vô luận thế nào cũng sẽ không để Lâm Miểu Miểu lên làm chính thất, tình nguyện để người ngoài như A Kim chiếm được tiện nghi.

Nói đến A Kim, không tranh giành không âm ỹ, chỉ như hũ nút, xem nàng trong tương lai sẽ đối phó thế nào với đám nữ nhân bên người Chu Duẩn Can!

Đương nhiên, Nhị nương còn chú ý tới một người rất dư thừa – Tổng Trì, ánh mắt của hần không phải là luôn vụng trộm ngắm A Kim sao. Hắc, có ý tứ! Lão nương kia có ý xấu, nàng sẽ ngồi im chịu sao?

“Ta nói này phu nhân! Ngày mai là ngày mừng của lão gia, nếu chúng ta không trang điểm cho tương xứng, chỉ sợ sẽ cho tân nập môn lục muội xem nhẹ, cho nên ta đặc biệt đến mong người mở ra bảo khố để ta cùng Hồng San chọn vài món trang sức...”

Chu gia sở dĩ có thể phú truyền tam đại chủ yếu là dựa vào sự quản lý tài sản tập trung, tuyệt không để ai quản lý riêng, ngay cả nữ trang cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, từng thê thiếp nữ nhi của Chu lão gia ngày lễ tết đều được tặng trang sức châu báu để ngày thường sử dụng, nhưng những thứ vô giá có thể làm đồ gia truyền như bột hải trân châu đen, ngọc sai khuyển tai, mã não, hổ phách, đá quý các loại... đều ở trong bảo khố, chìa khóa do chính thất phu nhân bảo quản, chỉ trong trường hợp trọng yếu thì mới được phu nhân phân phát sử dụng, sau khi dùng xong lại thu hồi.

Mỗi lần đến bảo khố, mắt của Nhị nương đều sáng lên, càng thêm ảo não chính mình năm đó thiếu chút nữa đã được mẫu bằng tử quý, Chu Thiếu Cương lại cố tình không đầu thai sớm, làm nàng chịu ủy khuất

cả đời.

“Phu nhân kia! Chúng ta hiện tại phải đi khai bảo khổ được không...” Nhị nương vừa nói vừa hướng Chu phu nhân tới gần, xoay vòng eo lại cố ý đem cái hông hữu lực hướng A Kim quét tới, A Kim lập tức mất cân bằng, cong người đổ sang phải, vừa khéo lại được Tống Trì ôm lấy, tránh được một cú ngã đau đớn.

“Người không sao chứ!?”

“Không có việc gì.” A Kim thật sâu hít vào một hơi, vững vàng cảm xúc, muốn đứng thẳng thân mình, Nhị nương đã ở kinh hô...

“A ~ a ~ hảo thân thiết kia! A Kim, người làm sao có thể trước mặt bà bà tương lai cùng tướng công ôm ấp với nam nhân khác như vậy, thật không ra thể thống gì!”

Quả nhiên, Chu phu nhân cùng Chu Duẫn Can sắc mặt đều không tốt.

A Kim đôi mi thanh tú nhú lại, không cùng trường bối phản bác, lập cúi đầu đứng vững.

Tống Trì nhẫn nại nói: “Nhị nương, rõ ràng là người đụng phải A Kim cô nương một chút, nàng mới có thể...”

“Ta có sao?” Nhị nương một mặt vô tội nói: “Cho dù ta không cẩn thận đụng tới nàng, nàng cũng không cần khoa trương như vậy mà ngã vào người! Giống như đợi đã lâu, rốt cuộc cũng được trời cho cơ hội...”

“Tốt lắm! Miệng sạch sẽ một chút, càng nói càng quá đáng!” Chu phu nhân lớn tiếng quát ngăn cản Nhị nương nói. Muốn giáo huấn nàng dâu, cũng không tới lượt nàng, Nhị nương rõ ràng là muốn xem nàng chê cười thôi!

Bất quá, A Kim nha đầu chết tiệt kia cư nhiên bị Nhị nương bắt được nhược điểm, thật là không cấp cho nàng mặt mũi.

Chu phu nhân căng hàm dưới, thanh âm trầm xuống. “Không phải muốn đi đến bảo khổ sao? Đi a! Cùng nhau đến.”

Một đám nữ quyến nối đuôi nhau hướng ra ngoài, Chu phu nhân được Chu Duẫn Can cùng Doãn Tâm Đường trái phải nâng đỡ, A Kim cúi đầu đứng tại chỗ, rất xa, vẫn nghe thấy âm thanh bén nhọn của Nhị nương.

“Nữ nhân! Coi trọng trinh tiết, cho dù ngã trên mặt đất, cũng không thể để nam nhân ôm lấy, nếu là ta ta sẽ làm như vậy, bằng không có tư cách nào làm thiếu phu nhân...”

Tống Trì trong lòng điên cuồng tức giận muốn hung hăng giáo huấn nữ nhân xấu xa kia một chút nhưng không thể được, nếu làm vậy A Kim sẽ không tha cho hắn.

“Tuy rằng nàng là ta mẹ ruột ta, nhưng có khi ta cũng thực không chịu nổi nàng.” Chu Thiếu Cương tựa tiểu phi tiểu, lấy ngữ điệu chế nhạo đùa cợt nói: “Cho dù ta sinh ra sớm hơn một năm, ta tin tưởng cha cũng sẽ không đem nàng lên thành chính thất.”

Tống Trì hơi hơi nghiêng đầu, nghiền ngẫm lời hắn nói.

“Thiếu Cương huynh, trong lời nói của người ẩn giấu chuyện gì nha!” Chu Thiếu Cương tươi cười, cát giấu chân tướng hắn biết trong đầu.

“Đi thôi! Đến phòng ta uống một chén, vừa uống trà vừa tán gẫu.”

“Có gì không thể? Mời.”

Tống Trì cười đến thập phần thoải mái thoải mái, theo đuôi Chu Thiếu Cương.

Ban ngày ban mặt liền tránh ở phòng uống rượu? Xem ra tâm tình Chu tam thiếu này thật không tốt!

3. Chương 2

Chương 2

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trong một biệt viện cô tịch.

Đây là nơi Chu phu nhân cho A Kim ở, phi thường thích hợp để dưỡng bệnh, vì nó ở nơi hẻo lánh, thực yên tĩnh. Ngẫu nhiên nghe thấy tiếng mèo kêu đầu tường. “Meo meo” hai tiếng sau đó nhảy xuống tường đi theo một lối tắt ra ngoài, đó mới là nơi náo nhiệt.

Từ lúc A Kim vào ở, Chu phu nhân cùng Chu Duẫn Can có đến thăm tượng trưng một lần sau đó liền không có khách nữa. Nghe bà lão cứ cách ba ngày lại đến quét dọn nói, các di nương không được sủng ở Chu gia mỗi thế hệ đều được an bài ở nơi này, về sau chỉ có thể ôm hận mà chết tại đây, vì thế đương nhiên sẽ không có ai đến đây, đây quả thực là lãnh cung của Chu gia.

Nơi này mặc dù bị mọi người sợ vắng vẻ, nhưng may mắn ánh trăng ấm áp cùng tia nắng mặt trời cũng không vắng vẻ nơi này.

A Kim thủy chung giống một tiểu nàng dâu nhần nhục chịu đựng, không oán không giận. Giống như sáng nay lúc đến bảo khổ, đám nữ nhân đều thỏa mãn lựa chọn trang sức rồi đi, Chu phu nhân lại nói với nàng: “Người còn không phải người Chu gia, theo gia quy Chu gia không thể người dùng đồ trong bảo khổ. Ta xem làm thế này được không, vì không cho người ngoài chê cười, ta liền đem Hoàng Kim khuyên tai của ta tai cho người mượn.” Tuy nói thế nhưng Chu phu nhân lại cho Doãn Tâm Đường chọn đồ trang sức vô cùng quý báu.

A Kim nhìn bạch ngọc hoàn trong tay, tính chất tinh thuần, cũng vật quý báu, nếu không phải là vật định hôn chỉ sợ cũng sẽ phải thu về bảo khổ! Trăng lên đầu cành liễu, giờ phút này đã là canh hai.

Thắp một ngọn nến hơn nữa có ánh trăng phụ trợ, A Kim ngồi trên bàn vẽ trước cửa sổ. Bởi vì mặt bàn nhỏ nên chỉ có thể dùng trang giấy nhỏ để vẽ. Cũng may nàng không hay vẽ tranh chỉ là có hiểu biết sơ, tùy bút một chút đã cho ra bức tranh rất sống động.

“Nơi người ở giống như nơi ở của hạ nhân Chu gia à?”

A Kim lập tức ngừng bút, quay đầu lại. “Người thế nào lại tới nữa?” Chút cũng không bị dọa đến.

Tổng Trì nhìn nàng, nhưng cười không nói.

“Không có việc gì liền rút cho ta!” Nàng đau não, nàng mới sẽ không giống mấy cô nương ngốc say mê gương mặt tươi cười này của hắn.

“A Kim Kim...” Mĩ thiếu niên khuôn mặt tươi cười liền suy sụp thành bộ dáng khóc hề hề thật đáng thương.

“Đừng có ở trước mặt ta giả ngây giả dại! Còn có, gọi ta là sư tử.” Nàng tức giận nói.

“Ta không muốn!” Tổng Trì rất tức giận mỗi khi nàng nhắc nhở hắn nhỏ hơn nàng, phản bác nói: “Nếu xét theo thứ tự nhập môn, người nên gọi ta một tiếng ‘Sư ca’ mới đúng.”

“Người là con trai sư phụ không tính là đồ đệ. Sư phụ nói tuổi ta so với người chính là sư tử.” A Kim cố giữ vững lạnh lùng nói. Cũng khó trách hắn luôn nháo loạn, tính tình như tiểu hài tử, bởi vì sư phụ sau khi nhận nàng thì cũng không nhận đồ đệ nữa, nên Tổng Trì vĩnh viễn sẽ không được làm se ca.

Vốn là một tiểu viện yên tĩnh lúc này thật ồn ào.

“Kim Kim, A Kim Kim, tiểu Kim Kim, lượng Kim Kim...” Tổng Trì lại bắt đầu ngứa da. “Cha người rõ ràng là ‘Thiên Long Bang’ có tiếng thiết diên vô tư, đạo đức tốt, làm sao có thể đặt cho người cái tên Bái Kim (ham tiền). Bất quá, không quan hệ, người cứ việc Bái Kim, tiền của ta toàn bộ đều cho người!”

“Người thực âm ỹ nha! Câm miệng! Ai thềm tiền của người? Bản cô nương nuôi sống chính mình.” A Kim mắng. Hắn làm rối loạn nơi yên tĩnh này của nàng đã là tội không thể tha, còn dám lấy tên của nàng ra chế giễu, thật sự là lâu lắm không bị nàng chính, nếu không phải vội vã hoàn chỉnh bức họa, nàng xác định sẽ không tha cho hắn!

“Kim Kim, người không cần không để ý tới ta!” Hấn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nàng không để ý tới hấn.

Nàng chính là không để ý tới hấn, chính là chuyên chú miêu tả Doãn Tâm Đường trên bức họa, cũng không lâu sau, một khuôn mặt rất thanh lệ sống động liền xuất hiện trên giấy, thủy mâu sinh động, khí chất uyển chuyển hàm xúc, cho dù là người chỉ nhìn qua Doãn Tâm Đường một lần cũng có thể nhận ra được.

Tống Trì quả thực lẳng lặng xem nàng, kỳ thực hấn thích nhất là xem dáng vẻ nàng lúc vẽ tranh. Có thể bữa bãi thường thức đường cong từ trán tới cổ, đó là bộ phận hấp dẫn hấn nhất của nàng, mỗi lần xem, hấn đều sẽ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, có một cỗ xúc động tưởng... Muốn ăn nàng!

Không hiểu, hấn tự đánh chính mình một bạt tai. Hấn cư nhiên nghĩ sẽ khinh bạc sư tử bảo bối của hấn...

“Người làm sao điên lại đánh chính mình?”

Nàng lãnh liệt chất vấn chống lại ánh mắt có chút mê huyền của hấn. Hấn đương nhiên không dám nói thật, chỉ có thể giật giật khóe miệng, cười nói: “Người quả nhiên chú ý tới ta đúng hay không? Có thể thấy được người vẫn là quan tâm ta.”

“Quả nhiên là ngây thơ nhầm chán tiểu quý!”

“Ta mới không phải tiểu quý, tiểu quý sẽ tương đối với người...” Câu nói kế tiếp không thể nói a! Hấn lộ ra cười khổ.

“Cái gì?” Nàng ngược mắt nhìn phía hấn, là ánh mắt tỷ tỷ nhìn đệ đệ.

“Quên đi!” Tống Trì nhất thời không nói gì: Tâm không hiểu sao nổi lên gợn sóng, suy nghĩ tính toán trong lòng. Hấn hấn là vị thiên chi kiêu tử lại cố tình muốn đi con đường tình cảm gập ghềnh này.

Lúc này trên đường cái, vang lên tiếng gõ mõ cầm canh, đã là canh ba.

“Người trẻ như vậy tới tìm ta, tốt nhất có lý do chính đáng.” A Kim vừa thu bút vừa hạ lệnh đuổi khách.

“Đương nhiên là có.” Tống Trì thở phào nhẹ nhõm, hạ gò má nhất ngẩng, đối nàng nháy mắt mấy cái, thần khí thật sự: “Cam đoan người có hứng thú biết.” Mặc kệ, dù sao cổ nhân đều nói “Liệt nữ sợ triền lang”, hấn triền định nàng chuyện gì? Tuy rằng thường thường hấn không ngại đeo bám người khác nhưng năng lực thật không thể khinh thường nha.

“Kim Kim,” Hấn thừa cơ ngồi sát vào thân thể nàng, thần bí đè thấp tiếng nói, “Người tuyệt đối không thể ngờ được, Chu Duẩn Can không phải là do Chu phu nhân sinh, Chu phu nhân là người tái giá, mẹ kế hấn a.”

“Cái này thật sự không thể tưởng tượng được.” Đôi mi thanh tú nhíu lại, A Kim lại nói: “Người lại là làm sao mà biết được?”

“Người hiện tại biết tầm quan trọng của ta rồi chứ! Lúc trước người thấy ta trà trộn vào Chu gia trang, thấy ta như thấy quý hại tâm ta bị thương đến giờ còn chưa có khỏi hấn đâu. Kỳ thực người không có ta cần bản là không thể làm được gì! Ai muốn cùng một nàng dâu sợ đầu sợ đuôi tâm sự chứ? Ta thì khác...Oa a!” Tống Trì nhảy dựng lên tay che đùi, cái này xác định sẽ bầm một mảng rồi.

“Người có can đảm thì nói lại a!” A Kim ra tay hung hăng nhéo đùi hấn một phen.

“Người mưu sát chồng a!” Hấn thật muốn khóc.

“Còn dám nói lung tung?” Nàng hung tợn trừng mắt hấn.

“Được rồi! Được rồi!” Hấn vẻ mặt cầu xin đi đến ngồi trên giường, miệng vẫn nói thì thầm: “Đem bộ dạng này mà đối phó với Chu Duẩn Can, làm không tốt không chừng hấn sẽ yêu thương người, nữ nhân đã man này.”

“Có lẽ ta thực sự sẽ làm như vậy.” Nàng dùng ánh mắt khiêu chiến nhìn hấn, hấn lập tức không nể mặt.

“Không cho! Không cho! Ta không cho!” Chủ nghĩa cá nhân của hấn rất mạnh mẽ, không muốn người khác cũng tình mắt như hấn. “Biểu tình này của người chỉ một mình ta được thưởng thức.” Hấn bá đạo nói.

“Biến thái!” Nàng mở miệng mắng, “Cũng chỉ có người mới có thể kích ta làm ra bộ dáng ác liệt này, người cho rằng ta muốn thế sao? Ta cũng không thích mình không thể khống chế như vậy.”

“Nhưng là ta thích a!” Tống Trì cũng không trái với tâm ý của mình, đôi mắt hoa đào mang theo muôn vạn tình ý, tha thiết nhìn chằm chằm nàng. “Ta thích người đùa giỡn bá đạo, theo đuổi chính mình muốn làm gì thì làm.”

“Tựa như người giống nhau?”

“Không sai.”

A Kim đau đầu vỗ về cái trán. Không sai, Tống Trì thiên phú dị bẩm, mới mười tám tuổi đã được thất sư phụ bát sư phụ chân truyền, luận tư chất hẳn đứng thứ nhất. Hẳn xác thực đủ thông minh, đủ dũng cảm, đủ giáo huấn nhưng bởi vì lão sư phụ xem hắn như bảo bối nên đôi khi hắn tùy hứng khiến người khác nghiêng rằng, quật cường lại bá đạo.

Mặc kệ! A Kim lại một lần nữa gỡ tuyệt chiêu ra với Tống Trì... giả ngu, làm bộ như có nghe không có biết!

Bằng không, người có thể đối một cái siêu cấp da mặt dày tùy hứng thiếu niên như thế nào?

Dù sao, con trai cưng của sư phụ! Thực không thể bắt hắn làm thịt.

“Quên đi, không nghe người vớ vẩn, người nhanh nói cho ta biết nội tình người thám thính được đi!” Nàng lạnh nhạt nói.

“Kim Kim, bộ dạng người lạnh lùng rất có mị lực nha!” Hắn vẫn siêu dính như cũ, khuôn mặt mỉm cười.

“Không nói thì đi. Cút đi! Bản cô nương buồn ngủ...” Nàng cũng không kiên nhẫn nghe hắn đồng kéo tây xa.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, ta sẽ nói thôi!” Hắn lẩm bẩm một tiếng. “Ca ngại người cũng không được, đó là lạc thú lớn nhất cuộc đời ta nha!” Mắt thấy A Kim thực sự muốn đứng lên đánh hắn hết giận, hắn đưa hai tay đầu hàng. “Ta nói, ta nói, là Chu Thiếu Cương nói cho ta!”

“Tiếp được đi.” Nàng giận tái mặt sắc nói.

Xem nàng nghiêm túc như vậy thật giống nhân viên đang chấp án, Tống Trì không khỏi vừa yêu vừa hận.

Nhưng là, nàng đông lạnh thần sắc lộ ra một cỗ cự nhân cho ngàn dặm ở ngoài bầu không khí, tại đây một khắc, cái gì đều đã động không được nàng, cho nên hắn tốt nhất ngoan ngoãn đem lời nói thật nói ra.

“Chu Thiếu Cương uống rượu nói ra bực tức trong lòng, nguyên lai hắn thiếu chút nữa đã thành trang chủ Chu gia trang.” Tống Trì nghiêng ngả nói: “Vị Chu phu nhân trước mắt tên là Trần Vũ Nhân, là đối tượng đính hôn từ nhỏ của Chu lão gia, nhưng về sau Trần gia chuyển đi mất liên lạc. Vì thế phụ mẫu Chu lão gia liền cưới cho hắn một thê tử khác lúc hắn 25 tuổi. Thế nhưng thê tử hắn sau khi sinh Chu Duẫn Can không bao lâu thì chết. Lúc ấy Nhị nương, Tam nương đều đã nhập môn làm thiếp, tranh nhau sinh con muốn được lên làm chính thất. Đúng lúc này đột nhiên có tin tức từ Trần gia hi vọng Chu gia có thể thực hiện hôn ước. Vì thế Chu lão gia liền tái giá với Trần Vũ Nhân trở thành Chu phu nhân hiện nay. Cách năm năm sau thì Nhị nương sinh hạ Chu Thiếu Cương.”

“Nữ nhân kia nhất định không cam lòng.” A Kim theo lẽ thường phỏng đoán.

“Nhị nương sao? Kia đương nhiên.” Tống Trì khê cười một tiếng. “Đáng thương Chu Thiếu Cương bị hắn nương ghét bỏ hai mươi năm, nương hắn luôn oán giận hắn, nói nếu hắn có thể sớm một chút sinh ra, nương cũng không bị Chu phu nhân dẫm dưới chân, chính hắn có thể chia một nửa gia tài. Ai! Khó trách Chu Thiếu Cương lôi kéo ta uống rượu giải sầu, không buồn mới lạ!”

“Chu lão gia từng bạc đãi Chu Thiếu Cương sao?” A Kim nhún lại mày tâm hỏi.

“Không, Chu lão gia ngược lại rất tốt với Chu Thiếu Cương, hắn rất giống Chu lão gia, so với Chu Duẫn Can càng thích hợp kế thừa gia nghiệp.”

“Này không phải tốt lắm sao?”

“Nhưng danh phận, luôn sai người một chút.”

“Nhảm chán! Thương trường như giang hồ bình thường tàn khốc lại thực tế, có bản lĩnh hay không mới quan trọng, ai quản người nào sinh ra.” A Kim nói.

“Ta cũng vậy nói như vậy cùng Chu Thiếu Cương, trong lòng hẳn không phải không rõ, chính là lải nhải nói nghe lâu khó tránh khỏi bực mình. Hẳn dự tính thỉnh cầu cha hẳn đưa đến Dương Châu cùng Doãn tổng quản học tập, tránh đi thị phi trong nhà.”

“Người thông minh, có chí khí!” A Kim bất giác đối với hẳn có hảo cảm vài phần.

Tổng Trì cười nhạo. “Chu Duẩn Can kia cứ tưởng cả đời sẽ sống trong vinh hoa phú quý thì, làm không tốt thì sẽ phải dựa vào Chu Thiếu Cương a.”

“Kia thì có hề gì? Chỉ cần bản thân hẳn không biết xấu hổ là được, ai không muốn ngồi mát ăn bát vàng cả đời?” A Kim dường như không có việc gì nói, tựa hồ không để ý việc “vị hôn phu” cả đời sẽ làm một người như nhược.

“Chẳng qua, Chu phu nhân phải dựa vào Chu Duẩn Can sống cả đời thấy Chu Thiếu Cương phát triển thì sẽ dễ yên sao?” A Kim lại hoài nghi hỏi lại, tiếp theo lắc đầu. “Chu Thiếu Cương ít nhất còn phải tôi luyện mười năm, mười năm này Chu phu nhân sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu. Kỳ quái, Chu phu nhân sao không tự mình sinh hài tử?”

“n! Nghe Chu Thiếu Cương nói, Chu phu nhân vừa vào cửa đã đem Chu Duẩn Can ôm đến bên người nuôi nấng. Chu Duẩn Can lúc năm tuổi từng bị bệnh rất nặng, tính mệnh nguy hiểm, Chu phu nhân tự bày hương án hướng về ông trời cầu thọ, tình nguyện cả đời sẽ không sinh đẻ chỉ cầu trời xanh cho Chu Duẩn Can tiếp tục làm con của nàng. Về sau, Chu Duẩn Can quả nhiên khỏi hẳn, chuyện này Chu lão gia cảm động không thôi, khen ngợi phu nhân hiền đức, trước mặt mọi người tuyên bố sinh tử Chu Duẩn Can là do Chu phu nhân hướng trời xanh cầu xin, từ nay về sau không được nghị luận về việc sinh nở của Chu phu nhân, ai vi phạm sẽ đánh hai mươi trượng trục xuất khỏi Tô Châu.”

A Kim không khỏi lâm vào động dung.

Nàng cũng là nữ nhân, tuổi còn trẻ liền thề chính mình cả đời không sinh dưỡng, chỉ cầu con người khác hết bệnh, nàng tự hỏi không làm được, nhưng Chu phu nhân làm được, có thể thấy được nàng thật sự là rất yêu Chu Duẩn Can.

Chu phu nhân rất giỏi! Cao tay a! A Kim không thể không bội phục.

Cảm xúc bội phục chỉ duy trì đến ngày thứ hai, nàng liền muốn chém người.

Vào một ngày mát mẻ, Chu lão gia khuôn mặt tươi cười đón người mới vào cửa, vô cùng náo nhiệt, quy củ được làm lưu loát, nghênh đón tân sủng diễm lệ vô cùng, tuổi nàng có thể bằng nữ nhi của hẳn – Uông Xảo Băng.

Theo đuổi gần một năm, phung phí vô số ngân lượng Chu lão gia đặc ý hái xuống đóa hoa khuynh thành này.

Bất quá trừ bỏ Chu lão gia cao hứng, những người Chu gia trang đi theo không ai cao hứng cả.

Các nữ nhân là ngầm nghiêng răng nghiêng lợi, chính là không dám mở miệng oán trách mà thôi bởi vì Chu lão gia là người nắm quyền sinh sát mọi người trong tay.

Người bình thường cho rằng hành động của Chu lão gia thật không phải, gần năm mươi lại còn nạp thiếp, nhưng với cái lý do danh chính ngôn thuận không có nam đinh thì mọi người cũng không bàn tán nhiều.

Con của hẳn mặc dù không nhiều lắm nhưng có hai đứa con trai, hơn nữa thê thiếp thành đàn, lại nạp tân sủng trẻ tuổi xinh đẹp, trừ bỏ nói có mới nói cũ hay hao sắc thật không thể tìm ra lý do gì.

Bất quá, Chu lão gia là mặc kệ, hẳn có tài có thế, người khác có nói thì sao?

Chu phu nhân từ đầu tới đuôi đều lộ ra khuôn mặt tươi cười ngồi ngay ngắn. Những di nương khác đứng ở một bên, cho dù ai cũng trang điểm xinh đẹp nhưng không có ai liếc mắt nhìn các nàng một cái.

Nhị nương không nhịn được mắng một câu, “Họa thủy vào cửa!” Chu phu nhân quay đầu liếc mắt một cái, Nhị nương nén giận, trong lòng tính toán chừng mực để vạch trần bộ mặt Chu phu nhân. Nhị nương vào cửa Chu gia, sinh hạ Chu Thiếu Cương, liền lập quyết tâm – kéo mặt nạ ôn nhu hiền thực của Trần Vũ Nhân xuống! Gần nhất, nàng lại lập quyết tâm thứ hai... làm cho Lâm Miếu Miếu lên làm Chu gia thiếu phu nhân. Đây là hai mục tiêu lớn nhất của nàng.

Về phần lão gia nạp tiểu thiếp, nàng ngược lại không quá để ý, nàng có nhi có nữ, nói thực ra tâm cũng không ở trên người trượng phu, cái nàng để ý chính là địa vị gia tộc.

Ánh mắt quét tới A Kim, nàng vẫn là bộ dáng nàng dâu, cần bản không thay đổi! Lấy cái gì so với Miếu Miếu? Bất quá vị Tổng Trì thiếu gia tựa như đại thụ đứng ở sau nàng xem lễ...Hừ! Muốn bắt gian tình của A Kim cùng Tổng Trì cũng không phải là không thể!

Cho dù không có, nàng cũng rất vui tạo chuyện xấu cho họ a!

Chỉ cần A Kim bị từ hôn, Chu Duẩn Can nhiệt tình yêu thương Miếu Miếu nhất định sẽ âm ỷ muốn kết hôn với nàng, đến lúc đó, Chu phu nhân nếu ngăn cản, thế nào cũng phải kéo cái mặt từ mẫu xuống.

Bởi vì không cam lòng, đời này Nhị nương nhất định đối nghịch Chu phu nhân!

Náo nhiệt tiệc mừng sau đó là gia yến, giúp Lục nương nhận biết mọi người trong nhà. Việc bày vốn làm vào ngày thứ hai gặp mặt cha mẹ chồng, nhưng đã không còn cha mẹ chồng, Chu phu nhân liền đề nghị ăn bữa tối gặp mặt, miễn cho Lục nương ngày hôm sau phải dậy sớm trang điểm chải đầu. Sau khi nghe xong, Chu lão gia cười hơ hớ khen phu nhân hiền đức, không ghen tị người mới. Gặp quý mới hiền đức! Nhị nương đáy mắt xẹt qua gian tà cuối đầu che dấu.

Bất quá, khi giới thiệu đến A Kim có điểm khó mở miệng. Nói nàng là vị hôn thê Chu Duẩn Can, lại như thế nào ở tại Chu gia? Nếu muốn nói rõ ràng gia thế của nàng, cũng phải hơn một canh giờ, Chu lão gia cũng không tính nhẫn nại, hần gấp rút cùng người mới động phòng đầu!

Uông Xảo Băng lẫn lộn chốn phong trần liếc lạnh A Kim một cái, hiểu được nàng là một người không cần để ý trong nhà này.

A Kim trong thần sắc xẹt qua một tia không được thoải mái, vẫn là mỉm cười nói: “Lục nương hảo, người... Người thật sự là mỹ nhân!” Ngay cả khách lệ người khác cũng thất lưỡi, khó trách không được người quý mến.

“Người bộ dáng xinh đẹp, hai hàng lông mày anh khí, cũng thực mê người kia!” Uông Xảo Băng nhìn chăm chăm nàng: “Người lại không có làm sai cái gì, làm gì luôn cúi đầu, rất giống bộ dáng nàng dâu nhỏ bị ức hiếp nha?”

“Ta... Đối quá khứ không có trí nhớ, không biết trước kia chính mình là cái dạng người gì...” A Kim cúi đầu che dấu đáy mắt thoảng qua ánh sáng lợi hại, một bộ dáng đáng thương.

“Đủ! Đủ!” Chu phu nhân ra vẻ bất đắc dĩ thở dài. “Hôm nay là ngày vui của lão gia cùng Lục nương, không cho nói lời không may hoặc điềm xấu chuyện cũ.” Thấy thế, nàng đổi loại này nàng dâu càng thêm không vừa lòng, nghĩ rằng, nếu Doãn Tâm Đường làm thiếu phu nhân, nhất định có thể diện hơn so với nàng.”

“Hi! Giữ ỳnh... tự làm tự chịu.” Nhị nương cười trên nói.

“Tốt lắm, tốt lắm, tan họp, tan họp!” Chu lão gia ăn uống no đủ, liền gấp ôm mỹ nhân động phòng đi.

Một đêm này, ánh trăng nhàn nhạt chiếu sáng, phảng phất qua đại sảnh sân nhà, phất qua tường cao, cũng phất qua “lãnh cung”.

Đêm nay, có hai gã tiểu tặc thừa dịp Chu gia làm việc vui, lẫn với quan khách chui vào, khi không có ai chú ý liền trốn sau núi giả chờ đợi thời cơ trở ra ăn cắp. Gia đình có việc vui thì sẽ có trang điểm quần áo trang sức đắt tiền, chỉ cần trộm mấy thứ này cũng đủ sung túc nhiều năm. Bọn họ đi lòng vòng lại đến tân phòng, xác thực trong tân phòng có nhiều thứ rất đáng giá, nhưng vấn đề là có một đôi tân nhân đang bận bận nay lại thêm hai tên tiểu tặc như vậy rất rối loạn....

“Có tặc a!—người đây mau tới...” Chu lão gia bạo rống, tân nương kinh thanh thét chói tai.

Trong sân bóng đêm đang yên lặng nay lại bùng lên, người ra vào tấp nập, tay cầm đèn lồng tìm kẻ trộm, đuổi từ sân này tới sân sau, lục soát từng phòng một. Dục hỏa bị đánh gãy khiến cho Chu lão gia tức sùi bọt mép hạ nghiêm lệnh, “Bất được người thì đừng ai nghĩ đi ngủ!”

Vì thế, lên lên xuống xuống gà bay chó sủa, tiểu hài tử khóc, nữ nhân kêu, nam nhân lại cười thầm trong lòng”.

Từ tổng quản, trưởng phòng, hộ viện sư phụ, cho tới mười tuổi tiểu nô, vườn đông vườn tây đều tìm nhưng hai gã tiểu tặc kia vẫn không thấy bóng dáng.

Rốt cục, mọi người đuổi tới một góc hẻo lánh.

“Chỉ còn chỗ chưa tìm, kẻ trộm nhất định ở đây.”

“Nhưng là, nơi này chỉ ở một cái A Kim cô nương...”

“Cả nhà náo loạn như vậy A Kim có thể ngủ an tĩnh như vậy?” Nô bộc phát hiện nơi đây yên tĩnh lạ thường.

“Nơi này ngay cả nô tài cũng không nguyện đến gần kia!” Nếu không phải bị bắt đắc dĩ, bọn họ cũng không muốn tới gần nơi này.

“Mặc kệ, đi vào tìm.”

“Nhưng là, nàng dù sao cũng là vị hôn thê đại thiếu gia...” Có chút cố kỵ.

“Không quan hệ, giải quyết việc chung.” Bị lão gia ủy thác trọng trách Chu Duẫn Can ngáp một cái thật to, trầm tiếng nói, thầm nghĩ muốn nhanh chóng kết thúc mớ hỗn loạn này. Hơn nữa, hắn cũng có chút bất mãn, đại thiếu gia cũng chưa ngủ, A Kim lại tốt số ngủ như chết vậy.

Vì thế Chu Duẫn Can dẫn đầu đi vào, đẩy ra cửa gỗ cũ kỹ, ánh nến chiếu xuống, vào cửa chỉ thấy một cái bàn, trong đó một cái ghế còn thiếu một chân, thực sự có thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung, ngay có phòng người hầu có khi còn thoải mái hơn ở đây.

Một tấm bố rèm mặt sau đó là phòng ngủ, người ở bên trong vẫn là không động tĩnh.

“A Kim cô nương, chúng ta muốn vào đi.”

Chu Duẫn Can nhíu mi, vén rèm mà vào, ánh lửa từ sau lưng hắn chiếu vào bên trong, hắn như bị định thân một chỗ, ngây người bất động.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt làm người ta thật kinh động! Nơi A Kim ngủ thật đơn sơ không có màn gỗ trên giường, bên cạnh rõ ràng có một thiếu niên tuần tú – Tống Trì.

Bất gian tại giường! Hắn thế nhưng bất gian tại giường!

Chu Duẫn Can quả thực điên rồi, hắn cư nhiên mang theo một đám người đến chứng thực hắn bị đeo nón xanh!

Chưa cưới vợ đã bị đeo nón xanh một cổ tức giận hướng thẳng tới óc, cuồng bạo rống giận, “Đem đôi nam nữ không biết xấu hổ này trói lại cho ta, nhốt ở sài phòng ngày mai lên quan!”

Cục diện như thế nào không không chế được thành như vậy?

“Ngô...” Mắt vừa mở, A Kim chỉ cảm thấy đầu hảo trầm, hảo trầm, mắt choáng váng. Rốt cục mở hai mắt, nhìn thấy Tống Trì bình tĩnh A Kim xúc động nhảy lên mới phát hiện bản thân đang bị trói.

“Người làm sao có thể ở chỗ này? Đây... Nơi này là sài phòng, chúng ta làm sao có thể... Đã xảy ra chuyện gì?” Con mắt sáng chuyển chú nhìn Tống Trì, nàng hỏi.

“Ta cũng không biết, ta tỉnh lại trước so với ngươi không lâu...” Tống Trì nói xen lẫn lo âu. Hắn giãy dụa ngồi dậy, hướng nàng bên cạnh đi đến, “Trước tiên để ta giúp ngươi cởi trói...”

“Không, trước đừng vọng động!” Nàng ra tiếng ngăn lại hắn.

“Thế nào?” Tống Trì hơi nhú mảy, đại thiếu gia hắn chưa từng bị ai ám hại! Cho tới bây giờ cũng chỉ có hắn ám toán người khác, hôm nay lại...

“Trước yên lặng xem xét, biết rõ ràng đã xảy ra chuyện gì rồi nói sau.”

“Kim Kim nhi, đều giờ phút này, ngươi vẫn là không hoảng hốt bất loạn, thực không giống nữ nhân.” Khư! Thực không có ý nghĩa.

“Ta chỉ mong mình là nam nhân.” Đôi mắt sáng của nàng trầm xuống.

“Ta đây làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn cùng nam nhân thành thân.”

“Thật sự là đủ! Điều giờ phút này, ngươi còn có thể ăn nói lung tung. Cần ta nhắc nhở ngươi lần thứ một ngàn lẻ một sao? Cha ta đã thay ta đính hạ việc hôn nhân, chính là...” Nàng còn chưa nói xong, đã bị hắn bóp đồng cắt đứt.

“Ta không thích nghe!” xem xét gương mặt nàng, sau một lúc lâu, hắn mới lạnh lùng nói, “Ta không cần biết ngươi có hôn ước, cho dù đối tượng là người kia, ta cũng tuyệt đối không trơ mắt nhìn ngươi mặc giá y (áo cưới).”

Ngạo mạn của hắn đến giờ đã bộc lộ ra hết.

Lòng của nàng hơi nhú chặt, không phải không cảm nhận được sự si tình của hắn, chính là... không thể muốn, cũng muốn không được.

Phụ thân lâm chung di ngôn, sao có thể không tuân thủ?

Trong lúc đó, ngoài cửa truyền đến thanh âm. Bọn họ hai người tâm linh tương thông ngã vào một bên, làm bộ như hôn mê bất tỉnh, Tống Trì đến lúc này còn không tử tế ngã vào ngực nàng, mà nàng cũng không kịp đẩy hắn ra.

Có vài người tiến vào.

“Ai nha! Nhìn đôi cầu nam nữ này xem, thật không biết xấu hổ, bị bắt gian tại giường còn thân thiết như vậy.”

“Sớm nói nàng không xứng với đại thiếu gia, cửa nát nhà tan mất trí nhớ, xứng làm thiếu phụ nhân sao? Là lão gia, phu nhân nhân từ, không giải trừ hôn ước, chính là cho nàng một lần cơ hội, ai biết...” Thở dài liên tục.

“Như thế rất tốt, đôi cầu nam nữ này hạ lưu vô sỉ như thế, kinh thế hãi tục gièm pha, đại thiếu gia tức giận đến thiếu chút té xỉu, muốn đem bọn họ xử theo pháp luật!”

“Thật tốt quá! Kể từ đó, đại thiếu gia không cần cưới một nữ nhân không rõ thân phận...”

“Đúng vậy! Vốn mọi người đều cảm thấy đại thiếu gia thật đáng thương.”

“Uy, ngươi đoán, đại thiếu gia sẽ cưới Doãn cô nương hay là Lâm cô nương?”

“...”

Người đi rồi, cửa khóa lại.

Sài phòng lại yên lặng.

Hai gã nô bộc tiến vào sài phòng lúc này nói gì hai người họ đều nghe rành mạch.

“Đứng lên! Ngươi mau đứng lên cho ta!” A Kim đột nhiên nói, toàn thân tức giận. “Ta làm sao có thể với người cùng nhau bị... Bắt gian tại giường?” Bốn chữ cuối cùng nàng khó khăn nói ra khỏi miệng.

Tống Trì thẳng thắn, thực vô tội nói: “Ta làm sao mà biết? Tối hôm qua, ta uống một chén trà trong phòng người liên bất tỉnh nhân sự... Người cũng uống sao?”

“Có uống.” A Kim không cam lòng oán hận nói.

“Như vậy, là có người thiết hạ cạm bẫy, ý định muốn hại người?” Hắc thì thào nói, biểu cảm ngưng trọng. “Làm sao kéo theo ta xuống nước a?! Hắc là không có ai biết được ta sẽ đến tìm người... Cạm bẫy này ta chỉ là vừa hảo gặp phải?” Loại ý tưởng khiến cho hắc không rét mà run, nghĩ đến A Kim thiếu chút nữa đã bị nam nhân khác chiếm tiện nghi...

“Đáng chết! Đáng chết! Là ai? Rốt cuộc là ai?” Mối mông ra vào lãnh tuyết, hắc tuyết không cho phép hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

“Kim Kim, người không sao chứ!”

“Ta không sao.” Nàng cười cười, tiếng nói cũng lạnh. Nàng chưa bao giờ muốn cùng Tống Trì liên lụy quá sâu, bây giờ ba người liên quan... Không, bốn người thế giới trở nên rất phức tạp.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Tống Trì hỏi, muốn thoát rất đơn giản, vấn đề là lúc này không phải thời điểm thích hợp kết thúc,.

“Người thề, đây không phải trò quỷ của người?” A Kim lãnh đạm liếc hắc.

“Làm ơn, nếu ta có ý định làm người hôn mê, người có thể không tổn hại sợi tóc nào mà đứng trước mặt ta sao? Ta đương nhiên sẽ thoát sạch quần áo người, trực tiếp ăn người, người còn có thể gả cho ai.” Hắc trả lời sạch sẽ lưu loát.

“Tử tiểu hài tử! Bụng thật dơ bẩn miệng chó mọc không được ngà voi, không trách được bang chủ phu nhân mở miệng liền chửi ‘Tử tiểu hài tử.’” A Kim mắt phượng rét lạnh nhưng khuôn mặt không khỏi ửng hồng.

“Đừng có nhắc đến bang chủ phu nhân của các người, vừa nghĩ đến nàng ta liền một bụng tức giận, nếu không phải do nàng người cũng không rơi vào cục diện hôm nay...”

“Hừ, lại có người đến.” A Kim nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn, đừng nói là đến thăm vấn “Tội phạm quan trọng” đi!

4. Chương 3 Phần 1

Chương 3

Tại sao có thể như vậy đâu?

Rõ ràng kế hoạch rất cẩn thận nha! Như thế nào lại thành thế này?

Chu phu nhân không khỏi có chút hụt hơi, không cam lòng nói: “Dựa theo kế hoạch, hắc là A Kim cùng Chu Thiếu Cương nằm ở trên giường, chờ đến sáng A Kim không đến ta sẽ mang người đến ‘lãnh cung’ hỏi thăm, ngoài ý muốn bắt gian tại giường! Cứ như vậy A Kim không còn mặt mũi ở lại Chu gia, mà Chu Thiếu Cương đã tâm bưng bưng sẽ thân bại danh liệt, lão gia sẽ không bảo vệ hắc nữa, hắc sẽ không còn cơ hội ngồi trên đầu Chu Duẫn Can nữa! Như thế này Nhị nương mất hết mặt mũi, không có lập trường giúp Lâm Miểu Miểu làm thiếu phu nhân. Cuối cùng Chu Duẫn Can chỉ có thể lấy Doãn Đường Tâm!”

Không sai, chiêu số đủ ác liệt, nếu kế hoạch đạt được, xác thực có thể một lần giải quyết vô số vấn đề.

“Không nghĩ tới nửa đường lại mọc ra Trình Giảo Kim.” Doãn Tâm Đường không khỏi tâm phiếm âm đạm, oán hận nói.

“Tống Trì như thế nào đến ‘Lãnh cung’ cùng A Kim bị bắt gian ở giường?” Chu phu nhân cùng Doãn Tâm Đường ảo não.

“Hắc vốn với A Kim có ý tứ, có thể hay không hắc đánh tráo Chu Thiếu Cương, chính mình muốn cùng A Kim tạo thành sự thật? Hừ! Nghèo tiểu tử xứng nghèo cô nương, rất thích hợp.” Doãn Tâm Đường lạnh lùng cười.

“Vấn đề không ở đây, mà là Tổng Trì có hay không nhìn thấu chúng ta.” Chu phu nhân giận tái mặt, lợi hại chỉ thẳng trọng tâm.

“Hắn hiện thời bản thân khó bảo toàn, hơn nữa, nghe nói hắn bị bắt lúc hôn mê.”

“Nếu không phải Tổng Trì, vậy ai đem người đánh tráo?” Chu phu nhân càng nghĩ càng đáng sợ, tựa hồ có địch nhân tránh ở chỗ tối cười trộm chờ thời cơ vạch trần nàng.

“Nghĩa mẫu, có thể là Nhị nương không...”

“Sẽ không, sẽ không, ta luôn luôn đề phòng nàng, nàng không có khả năng biết kế hoạch của ta, bất quá...” Chu phu nhân nheo lại mắt, hơi dương bạc môi, âm lãnh nói: “Đêm qua có một hồi hỗn loạn, vội vàng bắt kẻ trộm, nguyên bản tưởng ông trời giúp chúng ta, để người khác bắt gian A Kim cùng Chu Thiếu Cương, không phải là càng đẹp sao? Nhị nương sẽ không thể nghi ngờ ta. Ai biết, trời sáng ta mới biết có hoạch có sai lệch, ai! Ông trời, tới bây giờ ông sẽ không thiên vị Trần Vũ Nhân, nhưng sao lại thế này? Sự tình phát triển thế này lại thuận tiện cho Nhị nương, A Kim bị bỏ, Lâm Miểu Miểu có thể quần quýt Chu Duẫn Can mà đòi cưới nàng...”

“Nghĩa mẫu...” Doãn Tâm Đường kêu thảm, “Ta đây làm sao bây giờ? Người đã nói muốn cho ta làm thiếu phu nhân.”

“Hài tử ngốc, ta sao để người chịu thiệt được?” Chu phu nhân đem nàng ôm tiến trong lòng, thanh âm ép tới cực thấp, lại mười phần nghiêm ngặt, “Người mới là chỗ dựa chân chính của ta! Ta ở Chu gia làm đủ việc, nén giận hai mươi năm, vì chính là một ngày này, đem người gả cho Duẫn Can, mẹ con chúng ta đoàn viên.”

“Kia hiện tại làm sao bây giờ?” Doãn Tâm Đường nhếch môi đỏ mọng hỏi.

“Sự tình phát triển biến thành có lợi cho Nhị nương, ngay cả người đều nghĩ Nhị nương bày trò người khác sẽ không ghi ngờ sao? Cho dù không có người hoài nghi, chúng ta cũng có thể ám chỉ một chút. Cục diện càng hỗn loạn, Nhị nương càng không dám xuất đầu, ngược lại đối chúng ta càng có lợi.”

“Muốn làm như thế nào?”

“Chu phu nhân ta lên sân khấu, cứu vớt A Kim cùng Tổng Trì không lên quan.” Chu phu nhân ngữ khí nhàn nhạt, tươi cười lạnh lạnh. “Bọn họ bị bắt gian ở giường không phải quần áo chỉnh tề, hôn mê bất tỉnh sao? Bởi vậy có thể thấy được, trong đó có bất thường, bọn họ có thể là bị hãm hại, mục đích là muốn phá hoại A Kim gả cho Chu Duẫn Can, bởi vì nàng trở ngại ai đó, chỉ cần không có A Kim Duẫn Can có thể lấy người hãm hại...” Lời đồn đãi liền như vậy truyền đi ra ngoài, kể này không thành sẽ sinh ra kế khác.

Nhưng Chu phu nhân thủy chung không thể an tâm, rốt cuộc là ai đem Chu Thiếu Cương đánh tráo thành Tổng Trì?

Kia nữ nhân là cố ý! Tuyệt đối là cố ý!

A Kim nằm mơ cũng không nghĩ đến, nàng sẽ bị buộc cùng Tổng Trì báai đường thành thân, còn không thể nói không cần!

Trải qua một hồi thẩm tra, Chu phu nhân cao quý lại nhân từ thở dài một tiếng, dường như vì kết cục của A Kim mà than thở, bờ môi chân thành nói. “Cuối cùng lão gia anh minh cơ trí, Duẫn Can cũng có thể tỉnh táo lại suy xét, biết A Kim cùng Tổng thiếu gia là bị người tính kế, không đưa bọn họ đến quan, thứ nhất có thể bảo vệ thanh danh Chu gia, thứ hai cũng sẽ không oan uổng vô tội. Hiện thời, mặc dù còn chưa có điều tra rõ chân tướng, nhưng có một việc không thể không tính đến.” A Kim vụng trộm đảo cặp mắt trắng dã. Tổng Trì giống như lão tăng nhập bàn, sống chết tại trời.

“Việc gì?” Chu lão gia nhất định tin phục phu nhân.

“Việc xấu trong nhà không thể để lan ra ngoài a! Lão gia.” Chu phu nhân sâu kín nói: “A Kim cùng Tổng thiếu gia trong lúc đó phát sinh chuyện như vậy, cho dù chưa kịp loạn, bản thân cũng mê mê trằm trằm, nhưng dù sao... Gièm pha đã tạo thành, vì danh dự của A Kim, chỉ có đem nàng gả cho Tổng thiếu gia, vì bọn họ cử hành hôn lễ, đem những lời dèm pha đổi thành chúc phúc. Lão gia, người nói được?”

Không tốt! Không tốt! Mới không tốt! A Kim ở trong lòng điên cuồng hét lên. Tổng Trì đột nhiên trừng lớn trừng mắt.

“Hảo, hảo. Chỉ cần không tổn hại danh dự Chu gia, việc này phu nhân toàn quyền an bài.” Chu lão gia vội vàng muốn thoát khỏi nòng dậu không quyền không tiền này.

Việc này liền định như vậy đi, không có người dị nghị, cảm thấy A Kim cùng Tổng Trì được lợi, tự nhiên cũng không có người hỏi ý kiến bọn họ. Phát sinh loại sự tình này, trừ bỏ thành thân còn có phương pháp nào giải quyết.

Từ đầu tới đuôi, A Kim đều không quyền lên tiếng, tất cả đều do bọn họ an bài.

A Kim trong lòng đã đem bọn họ băm thành trăm đoạn ngàn đoạn.

Đơn giản như vậy liền cưới đến A Kim! Ai ai ai, điều này làm cho hắn ngược cảm thấy không chân thật!

Hôn lễ qua loa nghi thức bái đường đơn giản, “Lãnh cung” Tạm thời thành tân phòng.

“Không tính, không tính! Hôn lễ này không tính!” Giọng nữ oán hận gầm nhẹ.

“Lãnh cung” lạnh lẽo như trước, trừ bỏ mấy chữ hỷ màu hồng lớn dán trên cửa, trên giường còn có thêm chăn bông, chỉ có một đôi nến hồng tỏa nhiệt, căn phòng sáng thêm một chút nhờ ánh trăng chiếu vào.

A Kim thở phì phì cửi giá y, hốc mắt phát ra hơi nóng. “Người có nghe thấy không? Hôn lễ này không tính!”

“Ta cũng thực ủy khuất a!” Tổng Trì trên miệng ai ai kêu, trong lòng lại cảm thấy thú vị. “Ta con trai độc nhất Tổng gia, Đại Hồ Đáo thiếu đả chủ, hôn lễ qua loa như vậy thực làm nhục môn phong!”

“Vậy sao người ngoan ngoãn thành thân vậy?” A Kim càng phát hỏa.

“Người vì sao không kháng nghị?” Hắn buồn cười hỏi lại. “Người người người... Tức chết ta tiểu nòng dậu A Kim có thể kháng nghị sao? Ta không thể làm lộ a! Nhưng người thì khác, người có thể phản kháng, thậm chí có thể đào hôn, dù sao bọn họ lại không đuổi kịp người.” Càng nói càng tức.

“Nói đùa! Đại trượng phu dám làm dám chịu, ta nếu đào hôn, ngày sau còn muốn làm người sao? Đừng quên, Tổng Trì là tên thực của ta. Huống hồ, ta cũng không nhẫn tâm để người ở lại một mình để mọi người chế giễu.” Hắn làm bộ đáng như có thể cho nòng dựa vào.

“Tốt lắm, người nhớ kỹ, thành thân với người là Hoàng Kim, không phải ta...”

Khuôn mặt tuần tú của Tổng Trì hạ xuống, nòng nhanh như vậy cùng hắn phải sạch quan hệ sao?

“Ai nha! Náo nhiệt, náo nhiệt, thực náo nhiệt!” Ngoài cửa bỗng dựng vang lên tiếng người, tiếng nói kiêu thúy, nhoáng lên một cái, người đã nhanh nhau vào, là một thiếu phụ trang điểm xinh đẹp.

“Bang chủ phu nhân!” A Kim cúi đầu chào.

“Chúc mừng các người thành thân a! Bất quá, hôn lễ này cũng thật kỳ quái, không khách khứa không nháo động phòng, quạnh quẽ làm người ta đau lòng. Hoàn hảo, hoàn hảo, các người cãi nhau tăng thêm mấy phần náo nhiệt, này coi như là xung hỉ thôi! Người nói đúng không? Thiết ca?” Thiếu phụ Quách Thanh Thanh đuôi mắt nheo lại, lại có một người đi đến.

“Không cần hồ nháo, loại hôn lễ này có ý nghĩa gì?” Tiếng nói trong sáng, như gió thổi mây bay. Hắn đứng là “Thiên Long Bang” đương nhiệm bang chủ Vương Chi Thiết.

“Bang chủ cũng tới rồi.” A Kim có chút ngoài ý muốn.

“Ta có thể không tới sao? Ta nếu không đến, đường chủ hình pháp đường của Thiên Long ban đã bị nường tử ta bán.” Vương Chi Thiết trong giọng nói có chút sùng nịch.

“Ta nào có? Ta đang giúp người chiêu binh mãi mã nha!” Quách Thanh Thanh xem xét trượng phu mỉm cười trong mâu quang ẩn nấp một tia giảo hoạt, lại phốc xích cười nói: “Người đem Chu Thiếu Cương mời đi rồi sao?” Nhờ Bái Kim họa tranh rất giống thật làm cho họ vừa thấy đã nhận ra nhận vật này.

“n!”

Quách Thanh Thanh mới mặc kệ! Sự tình một khi bị nàng đụng phải, nàng không hành hiệp trượng nghĩa là không thể.

Nàng đối với các thiếu nữ cơ khổ đặc biệt mềm lòng, cứu người không từ, ngay cả Thiết ca cũng không thể kêu nàng bắt ra ngược lại còn bị nàng dụ dỗ.

“Mới vừa rồi gặp Chu Thiếu Cương mang theo hai bầu rượu muốn tới chỗ các người chúc mừng, hoàn hảo Thiết ca ‘Dương đông kích tây’ đem hấn mời đi, bằng không nội dung các người cãi nhau không phải hấn nghe được sao?”

Tổng Trì càng muốn chống đối nàng. “Ta tự tin nhĩ lực không kém, có người tới gần sẽ không thể không biết.”

“Chúng ta đến đây người cũng không biết thôi.” Quách Thanh Thanh quay đầu đi chỗ khác, kéo tay Bái Kim, “Người yên tâm đi, Thiết ca đã nói hôn lễ này không tính thì sẽ không tính. Nếu tiểu tử này lại có ý định bám người, bang chủ phu nhân sẽ giúp người, hôm nay báib đường thành thân là Hoàng Kim mà không phải đường chủ Hình pháp đường – Thẩm Bái Kim.”

“Ta biết, tin tưởng Tổng Trì cũng hiểu được.” A Kim... Thẩm Bái Kim mỉm cười. Bang chủ phu nhân thật đúng là ngoan tâm, luôn cố ý muốn chọc Tổng Trì hờn dỗi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ mõ cầm canh, yên tĩnh bên trong đột nhiên có chút biến hóa kì lạ.

Nếu nói trong cảm nhận của Tổng Trì ai là nữ nhân ác liệt nhất, Tổng Trì sẽ không do dự mà bỏ phiếu chi Quách Thanh Thanh.

Vô công bình thường, trong người có bản năng gây chuyện, dung mạo thì bình thường, nhưng lại gả ột lão công thường đẳng, được trượng phu độc sủng, có Thiên Long bang làm chỗ dựa, có cái gì là nàng không dám làm?

Nàng thích xen vào việc của người khác... chính nàng nói là hành hiệp trượng nghĩa... tốt lắm, nhưng là, làm sao kéo Kim Kim của hấn Kim Kim?

Hấn yêu Thẩm Bái Kim, chín tuổi theo nàng đến Đại Hồ Đảo báisư đẳng đẳng hai mươi năm. Hấn nghĩ biện pháp khiến cho nàng không trở về Thiên Long bang nữa, nhưng nàng lại quyết chí thê trung thành với Thiên Long bang, còn tiếp nhận vị trí đường chủ này.

Hấn chỉ nguyện mang nàng hồi Đại Hồ Đảo thành thân, nhưng nàng lại nói cho hấn, Thiên Long Bang chính là nhà nàng.

Hảo, Tổng Trì quyết định, Thẩm Bái Kim thích ở đâu, nơi đó là nhà của hấn.

Ai biết, một cái tin sét đánh ngang tai, Thẩm Bái Kim cư nhiên đưa hấn đá ra Thiên Long Bang, hại hấn bị Quách Thanh Thanh giễu cợt đến nay. Hấn ghê tởm Quách Thanh Thanh, mà Quách Thanh Thanh cư nhiên là người lãnh đạo trực tiếp của Thẩm Bái Kim, chỉ cần Thẩm Bái Kim một ngày không ly khai Thiên Long Bang, hấn nhất định phải chịu đựng Quách Thanh Thanh một ngày.

Mà Quách Thanh Thanh quá rõ ràng nhược điểm của hấn, làm hấn cảm giận bất bình, hấn quá để ý Thẩm Bái Kim, để ý đến nỗi cả tâm đều đau.

Giống lúc này đây, Quách Thanh Thanh không lương tâm bỏ con cùng lão công lại, tuyên bố nàng đã buồn chán cả năm, một phát liền nhảy lên ngựa chạy ra ngoài, cái này gọi là hiền thê lương mẫu sao? Tam tông tứ đức nàng hiểu hay không? Vương Chi Thiết không có hư thê quả thực không tính là nam nhân!

Vương Chi Thiết đương nhiên là nam nhân, nhưng tuyệt sẽ không hư thê!

Hấn đợi ba ngày, dự tính lão bà không tự động trở về, hấn liền xuất mã đi tróc nã trốn thê, mà thủ hạ Thiên Long Bang so với hấn càng gấp sợ hấn lại như trước kia đuổi theo thê tử mà bỏ mặc bọn họ. Vì thế, một bên nước mắt khóc bang chủ “Ái thê như mạng” mà không yêu bọn họ, một bên vội vàng phát ra tin tức lung bắt bang chủ về gấp!

Khi tiếng vó ngựa truyền đến tổng đàn, mọi người chỉ kém đốt pháo ăn mừng, bởi vì bang chủ đã thu thập xong hành lí, phu nhân trở về rồi a.

Mọi người phát hiện Quách Thanh Thanh không trở về một mình mà mang theo một cô gái trọng thương lại trúng độc, không ai dám nói nhiều một câu, ngay cả bang chủ cũng không có.

Quách Thanh Thanh nhân duyên trùng hợp cứu trở về Hoàng Kim cô nương gần chết, hôn thê tương lai của Chu Duẫn Can thiếu gia Chu gia trang. Một cô nương tay trái gà không chặt, cá tính yếu đuối, có lí do gì bị đuổi giết? Một thiếu nữ tan cửa nát nhà, có gì đáng giá?

Thanh Thanh chỉ nhớ rõ hung thủ ở đã thương người nói một câu, “Tất cả chỉ do người vọng tưởng đến Chu gia trang thành thân...” Sau đó, nàng kịp thời ngăn trở kiếm cuối cùng của hung thủ, thuận tiện đem hung thủ đưa đi gặp Diêm La vương.

Mọi vấn đề mấu chốt đều chỉ đến Chu gia trang.

Giá trị còn lại của Hoàng Kim chính là chuyện đính hôn của nàng cùng Chu Duẫn Can. Hiển nhiên có người không vừa ý nàng thực hiện hôn ước, nói trắng ra một chút, chính là Hoàng Kim cản đường đi của người khác!

Thanh Thanh muốn đến Chu gia trang lý luận nhưng bị phu quân ngăn cản.

“Không có chứng cứ rõ ràng, người ta ngược lại có thể lên án người vu cáo.”

“Tốt lắm, ta trà trộn vào Chu gia trang điều tra rõ chân tướng.” Bang chủ phu nhân nảy ra ý nghĩ.

“Lấy thân phận gì?” Bang chủ ung dung hỏi.

“Hoàng Kim cô nương a! Có người không muốn nàng gả cho Chu Duẫn Can, nhìn thấy Hoàng Kim đáng lẽ phải chết lại đột nhiên xuất hiện nhất định sẽ lộ ra dấu vết, đến lúc đó...”

“Đợi chút!” Bang chủ đại nhân nhấn nạt nói “Người muốn giả mạo Hoàng Kim? Người có thể nén giận, nhẫn nhục chịu làm nàng dâu nhỏ sao?” Không phải hẳn xem thường phu nhân của mình, nhưng tính tình này của nàng rất nhanh sẽ bị phát hiện.

5. Chương 3 Phần 2

“Không được sao?” Thần khí bang chủ phu nhân đột nhiên lộ ra biểu cảm đáng thương hề hề.

“Người có thể đem biểu cảm này duy trì trong một khắc ta liền cho người đi.”

Bất quá đêm tới tiếng thứ mười bang chủ phu nhân liền lời bản chất.

Cuối cùng kết luận là, đại phu nhân muốn A Kim xuất chinh!

Thẩm Bái Kim cha nàng Thẩm Công Bằng giống nhau, trời sinh chính là “Hình pháp đường” Đường chủ! Con người trong sáng sau thẩm như đêm tối, khuôn mặt tú lệ không mang nhiều biểu cảm, khí chất trầm định như đá, tiếng nói như nước, có thể làm cho kẻ bất cớ kinh hồn táng đảm, so với Diêm Vương mặt cha nàng càng bí hiểm hơn.

Nàng một chút cũng không giống Hoàng Kim, nhưng nàng có thể giả mạo Hoàng Kim, bởi vì nàng có thể đem cùng một biểu cảm duy trì thật lâu, bình tĩnh tự giữ thiên tính khiến nàng không dễ bị lộ.

Càng trọng yếu hơn một chút, Chu gia không có ai biết mặt Hoàng Kim.

Hoàng gia suy sụp, tổng quản thôn đồng cùng di nương mang tài sản bỏ trốn. Hoàng lão gia khí tuyệt bỏ mình, Hoàng phu nhân mang theo Hoàng Kim về nhà mẹ đẻ dựa vào anh trai chị dâu. Chu gia chưa lúc nào muốn giúp đỡ các nàng, càng không có ý định rước Hoàng Kim vào cửa đoàn viên, chờ lớn lên có thể viên phòng. Ở nhà cậu Hoàng Kim phải sống xem sắc mặt mọi người làm nàng trở thành một cô nương nhát gan. Mấu thân trước khi chết đưa ra vật đính ước, kêu nàng đến Chu gia thành thân, cũng nhờ người đưa một bức thư đến Chu gia nhắc nhở hôn ước, sau đó liền chết.

Chỉ có người của Chu gia mới biết Hoàng Kim sắp tới cửa, cho nên chủ mưu phía sau chỉ có thể là người Chu gia. Vì thế Thẩm Bái Kim trà trộn vào Chu gia trang.

Mà Tống Trì bị Thẩm Bái Kim một cước đá ra Thiên Long Bang, thật mặt dày mà lấy tinh thần bất khuất một lần nữa bước vào Thiên Long bang, lúc này mới biết được Kim Kim của hắn bị ban chủ phu nhân bán đứng, mạo danh đi làm vị hôn thê của người khác. Như vậy sao được? Kim Kim là lão bà mà hắn định từ lúc nhỏ nha!

Tuy rằng hắn tuổi rất nhỏ, nhưng tính lại rất ổn định, một khi nhận định một nữ nhân sẽ không thay đổi, cho dù nàng có vị hôn phu, hắn cũng muốn đem nàng đoạt lấy!

Cho nên, hắn cũng trà trộn vào Chu gia trang. Bởi vì Tứ nương của Chu lão gia tiền nhiệm họ Tống, hắn liền mạo danh cháu trai cầu Chu gia giúp đỡ.

Ha ha ~ Điều thứ nhất trong nguyên tắc truy thê của Tống Trì: Tuân thủ nghiêm ngặt nguyên kí kẻo mè xướng (ý là bám dính).

Ngày này, thời tiết trong sáng hợp lòng người.

Ánh mặt trời buổi trưa mang mặt đất nhuộm thành màu vàng óng ánh.

Hậu hoa viên Chu gia trang to như vậy đã sớm từng bừng, liễu lục trúc thanh, oanh yến đề xướng, thật náo nhiệt.

Một đám thanh niên nam nữ ngồi ở đình hoa viên, uống rượu hoặc phẩm trà, vui chơi giải trí, thuận tiện cười một chút.

A Kim cùng Tống Trì sau khi thành thân, nguyên bản nàng vốn là cái đinh trong mắt nhóm tỷ muội, nay đám tỷ muội lại cùng nàng thân cận, bởi vì nàng không còn là sự uy hiếp của họ.

“Tuy rằng không thể trở thành thê tử của đại ca có chút đáng tiếc, bất quá, Tống thiếu gia hắn là được đền bù mong muốn đi!” Doãn Tâm Đường thanh lệ khả nhân khuôn mặt ý cười trong suốt.

“Nhờ phúc! Nhờ phúc!” Tống Trì cười đến cảm thấy mỹ mãn, vuốt mặt kiêu thê cho nàng một cái hôn má.

Nhóm khuê nữ đều đỏ rớt một hơi. Trước mặt mọi người thân thiết nha!

A Kim cũng là, bất quá chỉ có Tống Trì nghe được.

Ha ha ha! Tuy rằng động phòng không giống động phòng, bất quá, Tống Trì vẫn là hết sức có khả năng lợi dụng ưu việt của việc “thành thân”, ở trước mặt mọi người cùng A Kim phải có nhiều thân thiết, còn có nhiều thân thiết, mà nàng tuyệt đối không dám trở mặt, ha ha, người xem, nàng vẫn là bộ dáng nàng dâu nhỏ a!

Thẩm Bái Kim buông đầu xuống, có vẻ như thẹn thùng, khẽ cắn môi dưới vô tội, kì thực đang cố nén cảm xúc muốn chửi ầm lên.

“Ta sự thuận theo của người.” Một câu như có như không thổi qua A Kim bên tai.

“Người muốn chết!” Nàng chung quy không nhịn được lấy công phu “truyền âm nhập mật” cảnh cáo hắn phải có đúng mực.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!” Tống Trì ngậm nga nói, không sợ chết lại hôn vào gò má nàng mông một cái. Nếu không phải sợ A Kim thực sự nhảy dựng lên bóp chết hắn, hắn muốn nhất hôn là cặp môi thơm của nàng.

A Kim hiện tại như một con sư tử ngủ trưa, bề ngoài thoạt nhìn giống con mèo nhỏ, nhưng tùy thời có thể ăn thịt người. Nhất là Tống Trì, người chờ coi!

Các cô nương che miệng cười khúc khích.

Chu Thiếu Cương trở nên cười to. “Người tên viết Tống Trì, nhưng tay chân không chậm nha, nhanh như vậy liền cùng A Kim... Không, nên gọi đệ muội, như keo như sơn.”

Tổng Trì hắc hắc cười nói: “Ta ái mộ Kim Kim cũng không phải một ngày hai ngày, hữu duyên kết làm vợ chồng, tự nhiên muốn ân ân ái ái, oán nữ các người không nên hâm mộ.”

Lâm Miểu Miểu sảng giọng: “Thiếu bậy bạ! Đem chúng ta so với oán nữ, thật khó nghe.” Tổng Trì tựa tiểu phi tiểu liễu nàng cùng Doãn Tâm Đường. “Ta chưa nói sai a! Trừ bỏ Chu gia tiểu thư, các người tề tụ ở Chu gia trang không phải vì tranh khôi thị tộc béo Chu Duẫn Can?”

Lời này rất trắng trợn, không ai dám cam chịu

Chúng nữ tử giận dữ. A Kim không nhịn được trừng mắt liếc mắt một cái. “Người không nói lời nào cũng không ai nghĩ người câm điếc.”

“Là, là, là. Lão bà nói nhất, ta tuyệt không nói nhị.” Tổng Trì nhìn chằm chằm mắt nàng cùng nhau giằng co.

A Kim lại buông xuống tầm mắt, người khác xem ra là tân nương tử e lệ, kỳ thực là trốn tránh.

Chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ lộ ra vẻ mặt cường hãn như vậy.

“Khụ! Khụ!” Chu Thiếu Cương ho nhẹ hai tiếng. “Muốn thân thiết trở về phòng thân thiết đi, đừng dọa hổng các cô nương ở đây.”

“Không còn cách nào khác a! Bởi vì yêu nàng lâu lắm, một khi được đền bù mong muốn, liền không nhịn được muốn đem tình yêu tràn ngập biểu lộ ra.” Tổng Trì khéo léo vo vo cằm A Kim, nói tất cả đều là lời tâm huyết. “Lấy được Kim Kim, còn mong ước gì hơn! Không uống công ta mới gặp nàng, đã đem nàng khảm trong lòng.”

A Kim cơ hồ nín thở: Tâm như nổi trống. “Xảo ngôn lệnh sắc!” Nàng tuyệt không thể động tâm. “Doãn cô nương cùng với Lâm cô nương liền so với ta mỹ hơn.”

“Tình nhân trong mắt ra Tây Thi, tâm của ta không dung được nữ nhân khác.” “Tốt lắm, tốt lắm.” Chu Thiếu Cương không chịu nổi nói: “Nam tử hán đại trượng phu chí ở bốn phương, cho dù đau thể như mạng cũng không cần nói ra miệng, người ta sẽ cười người không có tiền đồ.”

“Ta cao hứng là tốt rồi, quần người khác nói như thế nào.” Tổng Trì nói.

Chu Duẫn Can biểu cảm có chút không được thoải mái, giống như bị đoạt đi vật phẩm rất quý trọng. Vốn hắn cũng không để ý A Kim, thậm chí cảm thấy cưới nàng làm vợ thật sự là ủy khuất chính mình, cho nên, Chu phu nhân tác chủ đem A Kim tái giá với Tổng Trì, hắn lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng là hiện tại, nàng cư nhiên thành một bảo bối của nam nhân khác! Nếu Tổng Trì cũng không yêu A Kim, hắn còn có thể tâm bình khí hòa tùy tiện nói vài câu với bọn họ.

Các tiểu thư vốn nhìn A Kim hâm mộ, nàng sao tốt số như vậy, gả được ột lang quân tuần tú như ý a!

A Kim hiểu được Tổng Trì đang thừa cơ hội ăn đậu hủ, nếu là trước kia hắn đã bị nàng đá xe ba ngàn dặm mà khóc lóc nước mắt. Thật khó chịu nha! Nàng phải đóng vai này bao lâu? Bang chủ cùng phu nhân chưa tra ra được gì sao?

Sâu trong đôi mắt sáng, có cái nhìn bất đắc dĩ. Không phải không biết hắn luôn dùng nhu tình ý mặt nhìn nàng, ngẫu nhiên nàng cũng cảm động, rất muốn như vậy mà tiến vào lòng hắn, chính là...

Không được, mảnh tình này của hắn nàng chỉ có thể để trong lòng, mặc kệ hiện tại hay tương lai, Tổng Trì vĩnh viễn là sư đệ của nàng!

Suy nghĩ trong lòng bất thành linh nhảy lên, làm nàng sợ tới mức nhú mào, hay là nàng đối với Tổng Trì không hoàn toàn vô tình?

Trong vườn phong cảnh như trước kiều diễm, ý xuân không cùng lượt lẽ xung quanh đôi tân phu phụ.

Thời gian, dường như dừng lại giờ khắc đẹp đẽ này.

Nhưng là, màn này “diễn” sớm hay muộn cũng kết thúc.

Tây Viên tự là ngôi chùa lớn nhất Tô Châu, tượng phật nghiêm trang, đặc biệt năm trăm vị La Hán nhìn như thật, còn có một pho tượng quan âm điều khắc bằng gỗ. Chu phu nhân dẫn đoàn thiếu nữ cùng đôi vợ chồng tân hôn đến Tây Viên tự tham quan.

Tổng Trì không khỏi phân trần lôi kéo A Kim đi đến đình giữa hồ.

“Người đã ba ngày không để ý tới ta.” Trên trán dần hiện lên vài sọc đen, “Trước kia người tức giận thế nào không không liên tục không chịu nói chuyện với ta ba ngày.”

“Người xác định?” Nàng buồn bã nói: “Chúng ta không phải mỗi ngày đều thực ‘n ái’?” Là nên đối hân lãnh lạnh lùng, miễn cho hân “Nhập diễn” Quá sâu. “Đó là diễn trò cho người khác xem! Chỉ cần đến ‘Lãnh cung’, người liền đối với ta hờ hững.”

“Sư đệ a! Người không biết là diễn trò rất mệt sao? Cho nên đến ‘Lãnh cung’, ta cần hoàn toàn an tĩnh, không muốn diễn nữa, nếu không ta không thể rút ra khỏi cái vai diễn này a.”

“Làm trò! Người từ nhỏ liền thích bắt người xấu, thích nhìn lão gia gia nấu rượu hoặc làm nữ bao công mặt đen, lấy ta làm tội phạm tội ác tày trời mà xử trí, dạy dỗ ta thiếu sống thiếu chết!” Tổng Trì nhìn nàng xem thường một cái. “Người không rút ra được vai diễn nàng dâu nhỏ sao? Lừa quỷ, người trời sinh đã không có bộ dạng đó được!”

Làm ơn, nàng cũng có thời điểm yếu đuối sao?

“Dừng dừng ánh mắt ‘tiểu nàng dâu’ nhìn chằm chằm ta, ta có thói quen nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của người.”

“Người thực sự muốn ép ta bóp chết người sao?” Xem hân đem nàng hình dung thành nữ bạo quân, dường như từ nhỏ đã chịu sự ác độc của nàng mà lớn lên. “Lộ ra rồi sao?” Hân cười một chút ái muội. “Thế này mới đúng! Ở trước mặt ta người cứ việc biểu lộ ra vẻ mặt chân thật của người, không cần cố kỵ. Thế nào, có phải thấy rất hạnh phúc hay không?”

Những lời hung hăng này tiến thẳng vào tim A Kim, trong phút chốc nàng có cảm giác bị nhìn thấu vô cùng khôn quần.

Thế này mới đúng! Ở trước mặt ta cứ việc biểu hiện vẻ mặt chân thật của người, không cần cố kỵ...tựa hồ như chính mình luôn đem tính tình thực sự của bản thân, hay lúc cảm xúc tồi tệ nhất mà bày ra lồ lộ trước mặt hân, không sợ hân biết tất cả nhược điểm khuyết điểm, mà ngay những điều này, đại sư huynh cũng không biết a!

Mà đại sư huynh, mới là đối tượng mà phụ thân lúc còn sống đã đính hôn cho nàng, mới là vị hôn phu thật sự của nàng!

Nghĩ đến điều này, đôi mi thanh tú không khỏi khinh nhàn mảy, nội tâm giống như bị một khối đá ép tới hít thở không thông.

“Như thế nào? Người có thể đem tâm sự trong lòng nói với ta thôi!” Tổng Trì hướng nàng nói. “Vì sao ba ngày liên tục không để ý đến ta? Người mau giải thích rõ ràng.”

Dám nói nàng là nữ bạo quân, hân không phải là ác bá tiểu tử sao? Là tình cảm của hân quá mức mãnh liệt khiến nàng không thể không đề phòng.

“Nói mau! Nói mau! Không cho ta một cái lý do, ta sẽ hôn người nha!”

“n...” A Kim nhăn mày nghiêm túc cân nhắc. “Mấy ngày nay ta không ngừng nghĩ phải giải thích với đại sư huynh như thế nào về việc ta với người thành thân, hy vọng hân có thể tha thứ.”

Kỳ thực trước đây, nàng căn bản không nghĩ tới. “Vì sao cần hân tha thứ?”

“Hân là phu quân tương lai của ta a!” Nàng vĩnh viễn chỉ nhận thức sự thật.

Tổng Trì biểu cảm phát lạnh, đáy mắt bắn ra kim quang sáng giọng. “Kim Kim, người phạm quy.” Hân lạnh lẽo nói, làm cho không khí xung quanh nhất thời đông cứng lại.

Nếu không chính mắt thấy, ai có thể tin được đây là khí thế phát ra từ một thiếu niên mười tám tuổi?

Lặng im như lốc xoáy, cuốn nuốt nam cùng nữ, hơi thở trầm trọng là không khí trong đình thêm kì lạ. Hắc liếc nàng, kiên quyết không tha, nàng tránh hắc, cố ý không nói.

A Kim... Thẩm Bái Kim đáy lòng biết rõ ràng đây là một hồi chiến tranh của nàng cùng hắc, mà hắc lại là một kẻ cố chấp.

“Năm năm nay ta đã nói quá một nghìn lần, ta mới là nam nhân kết hôn cùng ngươi, tuyệt đối không phải là đại sư huynh. Trừ khi ta chết!” Thiếu niên tuần mi trên gương mặt nổi lên một chút tàn nhẫn. “Ngươi hi vọng ta chết thật sao, sẽ không ngăn cản ngươi kết hôn với đại sư huynh, đúng không?”,

Sự sợ hãi dần dần trở về trong trí óc. “Ngươi muốn làm cái gì?”

“Thành toàn ngươi.” Con ngươi thâm thúy càng lúc càng lạnh như băng. “Ngươi có biết chỉ cần là yêu cầu của ngươi, ta đều đem hết khả năng thành toàn, thỏa mãn ngươi.”

“Tổng Trì, ngươi không thể...” Nàng cả kinh nghiêm nghị nói.

“Vì sao không thể?” Hắc tùy hứng dữ dần nói: “Ngươi chán ghét ta, ta làm ỉn biến mất chẳng phải là xong hết mọi chuyện?”

“A Trì...”

Mỗi một câu của hắc đập vào lòng nàng nặng như đá, làm nàng nhớ lại thời điểm năm năm trước ở Đại Hồ Đảo, khi cha nàng cùng sư phụ song phương tác hợp hôn nhân cho nàng và đại sư huynh, hơn nữa lại thành một sự kiện náo nhiệt, người người đều đến uống rượu chúc mừng, duy chỉ không thấy Tổng Trì...

Bảo bối của sư phụ không thấy, hơn nữa ba ngày liên tiếp không thấy bóng dáng, về sau khi biết hắc rời đảo, sư phụ bắt đầu bất an...

Tổng Trì từng ghé vào lỗ tai hắc giận dữ hét: “Ta không cho! Ta không cho! Kim Kim là của ta! Ta cùng ngài đề cập qua một trăm lần ta sau khi lớn lên muốn kết hôn với nàng, ngài vì sao nghĩ ta đang đùa? Ta mới là con thân sinh của ngài, ngài làm sao có thể giúp đại sư huynh tác chủ mà không giúp ta tác chủ...”

Lúc ấy, thiếu niên lệ rơi thét lên, bỏ chạy như dã thú bị thương.

Tình yêu của thiếu niên mười ba tuổi, người người đều nghĩ hắc mất mẫu thân từ nhỏ nên đem tình cảm gắn trên người sư tỷ, rất nhanh tình cảm này sẽ mau phai nhạt.

Thẳng đến một tháng sau, Tổng Trì được tìm thấy, người toàn thân bị thương, nửa sống nửa chết, mới biết hắc lẻ loi một mình đấu với “m Sơn ngũ sói”-năm đại ma đầu giang hồ, nói rằng muốn trừ hại cho dân.

Việc này rõ ràng là đi chịu chết!

Chưa học nghệ lại không có kinh nghiệm đối địch, cứ nhiên một mình đi đấu với hai mươi mấy tên ma đầu của “m sơn ngũ sói, không phải chịu chết thì là gì? Bất quá, bởi vì hắc một lòng muốn chết, phút cuối phát ra một kình lực ác liệt, đối thủ không phòng bị mà bị giết chết, hắc mới có khả năng lưu lại mạng nhỏ.

Tổng Trì tàn nhẫn cỡ nào! Chính là với bản thân mình tàn nhẫn tuyệt đối.

Từ nay, không ai dám lớn tiếng nhắc về hôn sự của đại sư huynh cùng Kim Kim, chỉ lẳng lặng chờ năm tháng trôi qua, có thể đem chấp niệm của thiếu niên này loại bỏ mà yêu thương cô nương khác.

Không như mong muốn, Tổng Trì vẫn như cũ muốn kết hôn với Kim Kim.

Thật đau đầu!

6. Chương 4 Phần 1

Chương 4

Một cơn gió nhẹ thổi đến, xua tan cái nóng bức, nhưng trong đình giữa hồ lại nổi lên một cơn gió lạnh.

“Người không thể luôn tùy hứng như vậy a! Tống Trì.” Đối với việc hắn không ngại sinh tử, A Kim thấy phần nộ lẫn đau lòng. “Người không sợ chết, nhưng sự phụ làm sao bây giờ? Ngày sau ai sẽ chăm lo cho người lúc lâm chung?”

“Cha ta nếu cố gắng thúc đẩy hôn sự của ta và người, đợi đến trăm năm sau hiểu tử, hiền tôn tất cả đều có.” Thiếu niên ngày thường hiền hòa, hiện thời sắc mặt mười phần hiền ngang, ánh mắt nóng cháy, muốn từ người nàng đốt lên một ngọn lửa.

A Kim có cảm giác bị sét đánh, trực giác muốn tránh đi, lại không thể bỏ mặc hắn, ai biết tiểu tử cuồng vọng này lại làm ra tai họa gì?

Cổ nhân nói “Hồng nhan bạc mệnh”, nàng bộ dạng cũng không tính thật đẹp, làm sao có thể xấu số đến mức dính đến tiểu tử này?

Nàng yêu đại sư huynh sao? Nàng nghĩ nghĩ, sùng bái có lẽ có một chút, nhưng cũng không tính là yêu, chính là quan niệm “tại gia tòng phụ” nên nàng vâng lời dính hôn cùng đại sư huynh, huống chi đại sư huynh nhân phẩm, tính tình đều hợp ý phụ thân, là con rể lí tưởng trong mắt người.

Thấy nàng lâm vào trầm tư, hắn âm dương quái khí nhắc nhở nói: “Người cùng đại sư huynh đều không phải giai ngẫu, bởi vì người không yêu hắn, hắn cũng không yêu người.”

“Yêu?” A Kim có chút không tán thành cách nói của hắn, “Nữ nhân giang hồ kiến thức rộng rãi, có cơ hội nhận biết tình yêu, nhưng tuyệt đại đa số dân chúng bình thường cũng không biết tình yêu, chỉ bằng cha mẹ đính ước, bà mối đánh tiếng liền động phòng, cũng không phải một đời một kiếp sao?”

“Đó là bọn họ không có cơ hội.” Tống Trì nói. “Trừ phi người không phải nữ nhân, bằng không ta không tin người không có tình cảm, không ở trong lòng vọng trộm ái mộ người khác. Ta không có lúc nào không muốn người, đặc biệt lúc người không ở bên người, ta ăn cái gì ngon cũng đều nghĩ, nếu có người ở bên cùng ăn, ta...”

“A Trì!” Nghe lời nói nhiệt tình của hắn, A Kim ngắt lời: “Ta không phải nữ nhân vô tình, ta hiểu được, người để ý ta, nhưng là, người nhất định thất vọng rồi.”

“Vì sao?” Ngực khí huyết cuộn cuộn, hắn hơi nhếch môi.

“Người có thể đến điện Diêm Vương sao? Người có thể làm phụ thân ta hồi sinh sao? Làm tử nữ, há có thể vi phạm di ngôn của vong phụ?” Nàng chưa từng hoài nghi, Tống Trì đã tiến vào trong sinh mệnh của nàng, khảm vào cốt nhục.

Nàng cảm thấy, như vậy cũng là đủ rồi.

Nhưng vì sao, hắn chưa bao giờ thỏa mãn?

Tống Trì quay lưng đối mặt với hồ nước, mây rậm thủy chung nhú chặt.

“Người không thể vi phạm di ngôn phụ thân phải không?” Con người đen chớp cũng không chớp chăm chú nhìn mặt hồ, ngữ khí thành băng lạnh buốt. “Giả sử nếu đại sư huynh giải trừ hôn ước, sẽ không tính là vi phạm lời thề, có phải không?”

“Đại sư huynh sẽ không giải trừ hôn ước, hắn tuyệt đối sẽ không.” A Kim lời thề son sắt nói, cho dù hắn không yêu nàng, đối với nàng chỉ có tình cảm huynh muội, nhưng vì hạnh phúc của “nữ nhân kia”, cho dù Tống Trì lấy dao kẻ cổ cũng sẽ không giải trừ hôn ước! Đây là phương thức yêu của đại sư huynh.

“Người biết rõ chân tướng, người còn cùng hắn dính hôn?” Tống Trì trở lại nhìn chăm chăm nàng.

“Ta về sau cũng mới biết.” Tránh đi ánh mắt của hắn, nhàn nhạt ngữ khí, dường như bọn họ đang nói về người khác mà không phải bản thân mình.

“Vì sao không mời cha người ra làm chủ? Lúc ấy hắn còn sống...” Hắn nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi âm y nói.

“Ta cho rằng theo thời gian trôi qua, hết thấy đều sẽ mưa tạnh trời trong.” A Kim thở dài nói. Bao gồm cả tình cảm của Tống Trì, đều sẽ theo thời gian mà phai nhạt đi, không như mong muốn a!

Năm năm không đủ dài sao? Hiển nhiên không đủ.

“Người nói ta không nên vì yêu mà mê muội, nhưng người điên chính là người!” Tống Trì thống hận thất bại, nhưng không cách nào ngăn cản sự thất bại phủ dần lên trái tim. “Người ỉn là thánh nhân sao? Vì thành toàn tình yêu của người khác, biết rõ chính mình không hạnh phúc cũng không sao? Người một chút cũng không cảm thấy không cam lòng sao?”

“Sẽ không.” Nàng lắc đầu, trước kia sẽ không, nhưng nàng không nói ra miệng.

“Chẳng lẽ người một chút cũng không yêu ta? Nếu người đối với ta có tình yêu, cho dù một chút cũng tốt, người sẽ không cam tâm gả ột nam nhân khác!” Hắn thâm thúy chăm chú nhìn nàng, dường như có ý định đoạt đi hô hấp của nàng.

“Tình yêu, rốt cuộc là cái gì? Đáng giá cho người không màng sinh tử, không để ý đến sự phụ sao?” Trời sinh nàng luôn suy nghĩ rõ ràng. Tâm như băng tuyết trong vắt, nàng không mang theo nhiều nhiệt tình, chỉ có thể đối mặt nói thẳng với hắn, khi mới bắt đầu có vẻ u sầu nhàn nhạt, ngực chua xót.

Đại sư huynh cũng người không hay biểu lộ tình cảm, cho dù trong lòng cất giấu nữ nhân khác, nàng tin tưởng hắn vẫn sẽ đối xử tốt với nàng, cùng nàng làm một đôi vợ chồng tương kính như tân, cho nên nàng chưa bao giờ trách cứ phụ thân.

Mà Tống Trì chính là chướng ngại lớn nhất của nàng, Tống Trì so với nàng nhỏ tuổi hơn, nhiệt tình thế nào lại dào dạt như thế? Yêu thì như thế nào? Hắn chung quy vẫn là ái tử mà sư phụ mong đợi nhất, không nên yêu một cô nương lớn hơn hắn, toàn bộ mọi người đều hi vọng hắn thanh tỉnh.

Rốt cuộc, nàng nên làm như thế nào mới có thể làm ọi người đều vừa lòng? Nàng không thể yêu Tống Trì, sợ sư phụ thương tâm; Nàng chậm chạp không dám cùng đại sư huynh thành hôn, chỉ sợ Tống Trì lại làm ra việc điên cuồng! Nàng nên như thế nào mới tốt?

Nàng thật sự không biết, thật hy vọng ai đó có thể nói cho nàng.

Trong mắt Tống Trì tràn ngập tình yêu. “Tình yêu, chính là ta thực để ý người, thực xem người như bảo bối, cho dù vì người mà chết cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cầu người cũng yêu ta.”

“Không, không! Người không thể chết được, người không thể lại làm việc ngốc!” A Kim tâm bị nghiền nát đau xót, chỉ cần nhớ đến năm năm trước Tống Trì chỉ còn một hơi thở, chỉ cần nhớ đến cảnh sư phụ tuyệt vọng thương tâm...

Rõ ràng không phải nàng làm hại, tâm đã có một chỗ đau đớn.

“Năm năm! Đầu óc ta cũng trưởng thành rất nhiều, không đơn giản như vậy phải đi chết, ta cũng không yên tâm đồ ngốc người thực sự đi gả cho đại sư huynh kia!” Con người đen bóng bất động kiên định, Tống Trì thật sâu hít vào một hơi, gần từng tiếng như là dùng dao trước mắt, “Chờ giải quyết chuyện nơi này chúng ta đi tìm đại sư huynh, để xem hắn nói thế nào?”

“Người muốn làm cái gì?” Chỉ cần hắn đừng đi tìm chết A Kim liền không để ý.

“Năm năm trước, ta không cho phép người cùng đại sư huynh đính hôn: Hiện tại, ta vẫn nghĩ cưới người như cũ.” Hắn ương ngạnh nói: “Xin hỏi đại sư huynh, hắn có quyết tâm giống ta sao?”

“Không cho người khổ xử đại sư huynh.” A Kim tức giận nói: “Không phải ai cũng giống nhau, tùy hứng làm bậy, không biết kiêng dè. Trong lòng đại sư huynh kì thực rất khổ sở.”

“Ta mới khổ a! Hắn quyết tâm muốn cưới cô nương của ta không tha, người còn nói giùm hắn!” Hắn bắt bình quát.

Oa oa oa! Thêm muốn vị hôn thê của người khác còn kiêu ngạo như vậy! Quả thực không có thiên lý.

A Kim lười để ý hắn, dù sao hắn lâu lâu lại nháo một lần, giống như tiểu hài tử.

Hắn cứ không cho nàng bỏ ra, nắm giữ hai vai nàng, tập trung nhìn thẳng vào mắt nàng, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy. “Cho dù người đồng ý làm hôn lễ này với ta vì việc của Hoàng Kim, nhưng ta vô cùng thành tâm cùng người báai đường, người là thê tử duy nhất đời này của ta! Ta rất nghiêm túc, không giống đại sư huynh, hắn căn bản là tâm hoài bất quý.”

“Người mới tâm hoài bất quý!” Nàng thối mắng, nhưng nói trong lòng không cảm động là gạt người.

“Cho dù tâm hoài bất quý, cũng chỉ đối với một mình người... Kim Kim, ta không ép người, ta sẽ chờ người cam tâm tình nguyện cùng ta động phòng.” Tống Trì con người sáng lấp lánh chớp cũng không chớp, nói xong làm người ta đỏ mặt.

A Kim lại không nói, những gì muốn nói đều nói không ra lời.

Tiểu hài tử đáng chết!

Thật sự là chán ghét! Nhưng... Là thật chán ghét sao? Quên đi, hắn cuồng mặc kệ hắn cuồng, hắn si mặc kệ hắn si, dù sao nàng chỉ cần một mực chắc chắn: Di ngôn phụ thân không thể trái!

Hướng về khuôn mặt tuấn tú của hắn mà nham hiểm cười một cái.

“A Trì, ta đáp ứng người, nếu đại sư huynh chủ động giải trừ hôn ước... hơn nữa không phải người dùng thủ đoạn buộc hắn, sư phụ lại không ghét bỏ ta lớn tuổi hơn người, ta gả cho người.” Đây là muốn hắn biết khó mà lui.

Hai cái điều kiện này đều rất khó, huống chi phải thỏa mãn cùng lúc hai điều này, khó càng thêm khó.

Biện pháp tốt như vậy sao nàng lại không nghĩ tới? Thực sự để hắn làm phiền lâu như vậy.

“Thật sao?” Tống Trì hồ nghi nói. Nàng chưa từng cho hắn một hi vọng nào.

“Ta lừa người bao giờ chưa?” A Kim chọn chọn mày liễu.

Tống Trì thuận thế nắm giữ tay nàng, một mặt nghiêm túc. “Thẩm Bái Kim một lời đã nói ra, tứ mã nan truy nha!” Hắn hai tay ấm áp ôm tay tay nàng, không cho nàng né tránh.

“Ta cũng không lừa gạt người.” Nàng khẽ thở dài, bởi vì vẻ hồn nhiên của hắn mà nhất thời không thu tay.

“Vạn tuế - Kim Kim vạn tuế!” Trong mắt hắn hiện lên ánh sao mừng như điên, “Người cuối cùng cũng cho ta một cơ hội! Mảnh tình này ta sẽ ghi tạc trong lòng, nhất định hoàn thành sứ mệnh.”

“Ách... Người không biết là thực khó khăn sao?” Nàng buồn bực hỏi, cho hắn biết khó mà lui.

“Càng khó khăn, càng chứng ta đối với người tình thâm ý trọng, không phải sao?” Hắn hai tròng mắt tràn ngập hạnh phúc chờ mong.

A Kim nhất thời trên mặt treo ba đường hắc tuyến.

Chết đi! Chết đi!

Giết hắn đi!

Chu phu nhân cùng tân di nương Ônng Xảo Băng, Doãn Tâm Đường cùng Lâm Miểu Miểu, bốn người đi dạo thuận miệng nói chuyện gia đình, Chu phu nhân còn cảm thán A Kim không thể làm dâu nàng thật đáng tiếc.

Ônng Xảo Băng mới nhập môn, tự nhiên muốn nịnh bợ nữ chủ nhân.

Lâm Miểu Miểu vì thuận lợi gả cho Chu Duẫn Can, bỏ lại hai mẹ con Nhị nương mà đi theo bên cạnh Chu phu nhân.

Nhưng nàng vạn vạn thật không ngờ, nghĩ sai thì hỏng hết, khiến vận mệnh nàng nghịch chuyển.

“A... Ha ha... Ha ha a...”

Tiếng cười bừa bãi vang lên, một nam nhân điên điên khùng khùng từ chỗ tối chạy ra.

“Xảo Xảo! Xảo Xảo! Ta rốt cục tìm được người... Chúng ta cùng chết... Cùng chết...” Một đôi con người cuồn cuộn chạy tới chạy lui giữa gương mặt Ông Xảo Bằng cùng Lâm Miếu Miếu.

“Có hai Xảo Xảo xinh đẹp... Người nào... Muốn cùng ta tự tử...”

Bốn người kinh hô ra tiếng, người qua đường ào ào tránh né, để tránh gặp vạ lây. “Cùng chết... Cùng nhau tự tử...”

Nam nhân điên cuồng đầu tiên hướng một đao vào Lâm Miếu Miếu, nàng tránh được nhưng đao lại đi đến gương mặt nàng, từ mắt chạy thẳng đến miệng một đường... Nàng kêu thảm thiết kêu khóc, che mặt đau trên mặt đất lăn lộn.

“Không đúng, người không phải Xảo Xảo... Xảo Xảo là đại mỹ nữ...”

Điên cuồng nam tử nhắm ngay mục tiêu Ông Xảo Bằng, Ông Xảo Bằng sớm sợ tới mức hoa dung thất sắc, chạy trốn chết, trong cuộc đời hai cái đuôi chưa từng dùng sức như thế, nhưng vẫn không tránh được một đòn của nam nhân kia, rốt cuộc gục xuống, tiếng thét chói tai vang tận mây xanh...

Hộ vệ đuổi tới thì Ông Xảo Bằng đã bị chém vài đao, mọi người ba chân bốn cẳng đem tên điên khóa trụ, vội vàng đem Ông Xảo Bằng cùng Lâm Miếu Miếu về Chu phủ trị liệu, hung thủ đưa quan xử lý nghiêm khắc.

Tổng Trì cùng A Kim bởi vì không thể thi triển khinh công, khi đuổi tới, chuyện đáng tiếc cũng đã xảy ra, hai người xem xét liếc mắt một cái.

Rốt cục cũng động thủ!

Nam tử điên cuồng tên là Khuất Đại Hạ, từng là trung thần dưới váy Ông Xảo Bằng, khẳng khái một mực yêu nàng, vì nàng tan hết gia tài, cuối cùng chủ chữa vẫn tác chủ làm cho Ông Xảo Bằng gả cho Chu lão gia làm thiếp, sau khi hắn biết được liên năn nỉ Ông Xảo Bằng cùng hắn bỏ trốn, một đạo tự tử, Ông Xảo Bằng tự nhiên không chịu, vui mừng mừng gả tiến Chu gia trang.

Khuất Đại Hạ bị kích thích, người bắt đầu trở nên điên điên khùng khùng, nhưng ai cũng không thể tưởng được hắn sẽ tìm cơ hội báo thù.

Quan phủ rất nhanh phán Khuất Đại Hạ mười năm lao ngục, nhưng không vài ngày, Khuất Đại Hạ lại ở trong lao tự sát.

Việc này huyền ảo rất lớn, oanh động cực kỳ. Có người nói Ông Xảo Bằng đùa bốn tình cảm nam nhân, tự nhiên không có kết quả tốt: Có người nói Chu lão gia khí tiết tuổi già khó giữ được, bốn phía phô trương cười yên hoa nữ, khó trách Chu gia trang có những sự kiện không hay ho liên tiếp phát sinh.

Đáng thương nhất là liên lụy Lâm Miếu Miếu bị hủy dung, một vết sẹo vô tình khắc trên gương mặt bạch ngọc, ngày xưa xinh đẹp, mi thanh mục tú, trong nháy mắt đều bị phá hủy, nàng mất đi sự tự tin đến nỗi muốn chết.

Gặp chất nữ bị hủy dung, Nhị nương điên rồi dường như huyền ảo Chu gia gà chó không yên, mắng lão gia cưới họa thủy vào cửa, vì sao bị hủy dung không phải Ông Xảo Bằng? Ông Xảo Bằng thân chịu nhiều đao nhưng không chết, Nhị nương nói cái gì cũng không phục, nhất định phải bắt lão gia đem nàng đuổi ra đi, lần này ngay cả Chu phu nhân đều giúp đỡ nàng, bằng không đối với người nhà Lâm Miếu Miếu cũng không thể giao phó.

Chu lão gia mặc dù bất đắc dĩ nhưng là khuất phục, đáp ứng chờ Ông Xảo Bằng thương lành liền bỏ nàng. Nói thật, vết thương trên người Ông Xảo Bằng hẳn thật sự có chút mất khẩu vị.

Vì trấn an Nhị nương, Chu phu nhân thề nhất định làm cho Chu Duẫn Can nạp Lâm Miếu Miếu làm chi thứ hai, cả đời chiều cố nàng. Vì thế, Nhị nương không oán loạn, nàng cũng không có mặt mũi tiếp tục vì Lâm Miếu Miếu tranh đoạt vị trí thiếu phu nhân, ai bảo ngày đó nàng cứng rắn đi bên cạnh Chu phu nhân mới có thể gặp tai họa này.

Từ đó, Chu Duẫn Can bắt đầu cùng Doãn Tâm Đường ra vào một đôi, ngày đầu tiên thấy mặt Lâm Miếu Miếu về sau hẳn cũng không qua thăm nàng nữa, Doãn Tâm Đường thuận lợi trở thành mỹ nhân đệ nhất

trong cảm nhận của hắn.

Tại “lãnh cung”!

“Thật sự người vong tình a! Tuy rằng hắn là đại ca của ta.” Buồn uống rượu, Chu Thiếu Cương có chút cá giận nói: “Luôn miệng nói hắn yêu nhất Lâm biểu muội, nhất định phải cưới nàng làm vợ, dùng hết khả năng sủng ái nàng, như thế nào...Trên mặt mới có một vết sẹo, hắn lại thành thế này? Như vậy, yêu của hắn rốt cuộc là thế nào? Các người...Các người ai có thể nói ta biết?”

Tổng Trì thực khó chịu mang theo hai bầu rượu không mời mà đến, cũng không biết tự chuẩn bị đồ nhắm, ngữ khí ác liệt đáp lại nói: “Hắn vốn chính là cái loại người này, người có cái gì ngạc nhiên?”

“Đúng vậy! Ta không nên ngạc nhiên.” Chu Thiếu Cương rót xuống một ly rượu to, lấy tay áo lau lau vết rượu bên môi. “Đại ca điểm này rất giống cha, miệng nói yêu muốn chết, kỳ thực yêu chính là bề ngoài nữ nhân, chỉ cần bề ngoài già đi hoặc bị tổn thương, yêu của hắn tự nhiên cũng liền biến mất, thật sự đáng buồn!”

A Kim vặn xoắn mi, xem biểu cảm sâu não Chu tam thiếu. “Người thích Lâm cô nương, đúng hay không?”

Chu Thiếu Cương không tự giác tránh đi mắt, không trả lời.

Tốt lắm, đáp án rất rõ ràng. Bởi vì Chu Duẩn Can chưa thành hôn, cho nên mọi người đều mong chờ có thể làm thiếu phu nhân, càng đẹp càng có cơ hội, tự nhiên liền xem nhẹ Chu Thiếu Cương, bao gồm mẹ ruột của hắn.

7. Chương 4 Phần 2

“Chu tam gia, khuyên người một câu, sớm đi sớm hảo. Đừng ở trong này than vãn.” A Kim thành tâm nói. Ngay cả nàng cũng không hiểu được, gia đình có thể có bao nhiêu bí mật hắc ám?

Chu Thiếu Cương trong khoảng thời gian ngắn bị lời của nàng làm ngây ngẩn cả người. Đây là tiểu nàng dâu A Kim sao?

Tổng Trì không cho hắn suy nghĩ nhiều, nhẹ giọng nói: “Thiếu Cương huynh, người say.” Sau đó điểm huyết của hắn, để hắn ghé vào bàn mà ngủ.

Đúng lúc này, “Xuy” một tiếng cười mỉa vang lên, chỉ thấy Vương Chi Thiết và Quách Thanh Thanh đi vào.

“Người hôm nay tai mắt thật linh mẫn.” Giấu cột Tổng Trì còn ai ngoài thiên địch Quách Thanh Thanh.

“Bang chủ, bang chủ phu nhân.” A Kim mi vi chọn, nhếch môi, tin tưởng khi thấy hai người đại biểu chân tướng đã sắp lộ ra. “Đối phương lại động thủ, hơn nữa thủ pháp thực kín đáo...”

“Ta biết, Tô Châu trong thành đã lan truyền ồn ào huyền ảo.” Vương Chi Thiết mâu quang trừng định, làm cho người ta mười phần tin cậy.

“Hơn nữa chúng ta giành trước một bước ngăn cản một vi kịch khác nha!” Quách Thanh Thanh dung nhan xinh đẹp nổi lên cười. Nàng thích nhất là “thấy việc nghĩa hăng hái làm”.

Tổng Trì hừ lạnh. “‘Chúng ta’? Mọi người trong lòng biết rõ ràng, nếu nói có ai có thể kịp thời ngăn cản bi kịch phát sinh, xác nhận là công của bang chủ, Vương phu nhân người chỉ có phần cổ vũ phần đi!” Không châm biếm nàng, rằng hắn thật ngứa.

“Tổng Trì!” A Kim khiển trách.

“Không sai, không sai.” Quách Thanh Thanh thái độ khác thường gật đầu đồng ý, nàng đã làm nương, tu dưỡng tốt hơn nhiều, loại thù hận nhỏ này có thể ghi trong não. “Ta là dựa vào tôn vinh của phu quân, nhờ vào phúc khí của Thiết ca. A Kim thì tốt rồi, sau này sẽ gả cho đại sư huynh Hồ Ngưỡng Chân, người thừa kế Huyền Ưng Bảo! Sau đó chẳng phải phu xướng phụ tùy sao!”

Một quả bom tung ra, quả nhiên oanh tạc bọn họ choáng váng, nhất là Tống Trì, ánh mắt trở thành thâm thúy, thu hồi tâm tình vui đùa.

“Người làm sao có thể biết... Hồ Ngưỡng Chân” Hần dừng một chút, tên này, có bao nhiêu lâu hắn chưa kêu ra miệng? “Hắn không có khả năng thừa kế Huyền Ưng Bảo, người nghĩ sai rồi.”

“Ta biết người sợ hãi cái gì?” Quách Thanh Thanh như đã định liệu trước. “Không sai, Thiết ca nhận được bồ câu đưa tin, nói Hồ Ngưỡng Chân phái người tới giúp tổng đàn, cho thấy muốn tiếp Thảm Bá Kim tới Huyền Ưng Bảo thành thân.”

Tống Trì nhất thời sắc mặt đại biến, trợn to mắt. “Không có khả năng...” Hần nhìn về phía A Kim, phát hiện nàng xuất thần.

A Kim không nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng nhét đầy một cỗ buồn bực.

“Các người thế nào? Rất kinh hãi đi!” Quách Thanh Thanh mắt đẹp khẽ chớp. “Hạnh phúc lớn nhất của nữ nhân là gả ột lang quân như ý, tin tưởng người sẽ chúc phúc cho sử tử của mình đi!”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Tống Trì giống con dê mền nhảy dựng lên, kêu to.

“n hừ! Kia không phải do người.” Thanh Thanh lại khẽ hừ một tiếng. Hơn nửa khắc, Tống Trì uể oải không nói ra lời, muốn mắng cũng mắng không ra nguyên cớ.

Quách Thanh Thanh mặc dù đáng giận, nhưng là chưa nói sai, hắn cùng với A Kim trong lúc đó, cái gì cũng không phải.

“Phu nhân, người đừng chọc A Trì, việc của ta không đáng thảo luận, xử lý xong việc này rồi tính sau.”

“Vì công quên tư, rất giỏi.” Quách Thanh Thanh phun cái lưỡi. Yêu thương nữ nhân như vậy thực vất vả nha, ngốc Tống Trì!

Tống Trì hai tròng mắt kết dày băng sương, cứng rắn ứng thanh. “Đúng vậy! Đến lúc đó ta sẽ cùng người đến Huyền Ưng Bảo, thuận tiện chúc mừng đại sư huynh ngồi lên cao vị.”

Không khí dường như đọng lại.

Chỉ có “Mặt lạnh tú sĩ” Vương Chi Thiết không cảm giác, hắn mới mặc kệ người khác tam giác hoặc tứ giác tình yêu, hắn thậm chí đem chuyện này giải quyết xong, bắt lão bà ngoan ngoãn về nhà ôm con.

“Thảm đường vương, hiện tại ta đến nói cho người nên làm như thế nào...”

Vương Chi Thiết kể ra chân tướng hắn điều tra được, cùng với kế sách tiếp theo. Quách Thanh Thanh kéo Tống Trì tới trong viện, lóe ra ánh mắt mưu kế, âm thầm nhìn hắn.

“Đừng nhìn ta như vậy, hiện tại không có tâm tình đối đầu với người.” Tống Trì toàn tâm đặt lên hôn sự của A Kim, thật khó chịu, cố gắng không bộc phát ra.

“Người không muốn biết ngày đó người làm sao có thể cùng Thảm đường chủ bị ‘Bắt gian tại giường’?”

“Chẳng lẽ là người cùng Vương bang chủ...” Hần miễn cưỡng gọi lên nụ cười.

“Không sai, ta đối với người tốt lắm đi! Thành toàn nguyện vọng người cùng Thảm đường chủ thành thân.” Quách Thanh Thanh mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Một đêm kia, bị bắt gian ở giường hắn là Chu Thiếu Cương cùng A Kim, người uống trà trong phòng A Kim mà bất tỉnh, là ta năn nỉ Thiết ca mang Chu Thiếu Cương ra ngoài rồi mang người vào đặt bên cạnh A Kim.”

Đồng tử thiếu niên nhất thời bắn ra tia lửa.

Quách Thanh Thanh liếc nhìn hắn một cái, tiếp tục nói: “Nguyên bản Thiết ca đem Chu Thiếu Cương đuổi về phòng là xong, chỉ cần phá hỏng âm mưu này, nhưng ta linh động năn nỉ mang người đến giường, chỉ cần làm sai lệch âm mưu này một chút, nhất định sẽ lộ ra dấu vết. Lấy tính Thiết ca mà nói, rất chán ghét việc vi phạm lễ giáo này, nhưng ta một phen đầu võ mồm với hắn, nói các người tốt xấu cũng là tỷ đệ, Tống Trì người cũng không làm tổn thương khuê dự của A Kim.”

Tống Trì khóe miệng hơi hơi run rẩy, nhin xuống không phản bác.

Quách Thanh Thanh đi xuống nói: “Ta còn lo lắng những người đó quay lại, phát hiện Chu Thiếu Cương bị đánh tráo thành Tống Trì, thật phức tạp, vì thế, lôi kéo Thiết ca đến phòng tân hôn của Chu lão gia, làm một trận gà bay chó sủa.”

Nghe vậy, Tống Trì hiểu ra. Nguyên lai, bọn họ chính là tiểu tặc đêm hôm đó.

Bờ môi chăm chú cười yếu ớt, Quách Thanh Thanh lại nói: “Ta cũng không phản đối chân tình của người nhưng có vấn đề ta không rõ.”

“Vấn đề gì?” Tống Trì thanh âm rầu rĩ. Ngắm lại Kim Kim thiếu chút nữa cùng Chu Thiếu Cương cùng nhau bị bắt gian ở giường, truy cứu tiền căn, lúc đó chẳng phải Quách Thanh Thanh gây ra sao? Nữ nhân này thế nào cũng không tỉnh lại?

“Nếu Thẩm đường chủ không gả Hồ Ngưỡng Chân mà gả cho người, người sẽ để nàng ở lại Thiên Long Bang làm đường chủ, hay dẫn nàng về Đại Hồ Đảo?” Mắt phượng nhìn thẳng mắt hấn tha thiết mong đợi đáp án.

“Đương nhiên là về Đại Hồ Đảo.” Tống Trì một mặt không thương lượng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Thanh Thanh nhất thời suy sụp. “Cho dù nàng rất muốn ở lại bản bang làm đường chủ, hơn nữa Thiết ca cũng nàng có khả năng trời cho, người vẫn dẫn nàng trở về?”

“Không sai,” Tống Trì thẳng thắn vô tư, khí phách hiên ngang nói: “Từ nhỏ cha ta luôn mong muốn ta mang tân nương về Đại Hồ Đảo.”

“Nam tử hán chí ở tứ phương, Thiết ca biết dùng người, người ở bản bang nhất định có thể phát huy sở trường...”

“Ta không cần! Vừa nghĩ đến phải ở dưới trướng người, ta không chịu nổi, đương nhiên ta sẽ cứu A Kim thoát li bẽ khổ, cùng nhau về Đại Hồ Đảo làm một đôi tiêu dao thần tiên.”

Bể khổ? Có nghiêm trọng như vậy sao? Quách Thanh Thanh tức giận hai tay chống nạnh.

“Không suy nghĩ lại một chút?”

“Không cần.” Tống Trì vẫy vẫy tay, không thương lượng.

“Hoàn toàn không có khả năng thương lượng?” Nàng mị chặt đôi mắt đẹp, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm.

“Không có.” Hừ! Nam tử hán đại trượng phu nói một không hai.

Tiểu hài tử đáng chết, thật sự không suy nghĩ lại một chút nha! Tốt xấu cũng cho nàng chút mặt mũi, tốt lắm! Thù lớn như thế này không chinh người thì thật có lỗi với bản thân!

Hừ hừ! Thẩm Bái Kim nếu ngoan ngoãn với người về Đại Hồ Đảo, nàng Quách Thanh Thanh liền đổi theo họ người!

Đôi mắt sáng lên một tia quỷ dị, liếc hấn một cái. “Vậy không miễn cưỡng.” Nói xong nàng liền xoay người vào trong nhà.

Tống Trì đắc ý cười cười, cũng chạy nhanh vào nhà, sợ có người đem Kim Kim tẩy não.

Mà Vương Chi Thiết cùng A Kim nói chuyện cũng xong.

“Các người đi ra ngoài nói cái gì?” Vương Chi Thiết ôm thê tử, ôn nhu hỏi.

“Không có! Chính là mời Tống Trì chiêu cố Thẩm đường chủ nhiều hơn.” Thanh Thanh ngữ khí có một tia thất vọng.

Tống Trì theo đuôi vào cười nhạo. Thật sự là hết chiêu này đến khi khác! Bất quá, chuyện mất mặt như vậy nàng tự nhiên nói không nên lời. Tưởng giúp phu quân “Chiêu binh mãi mã”? Còn lâu.

Vương Chi Thiết đem phản ứng hai người xem ở đáy mắt, tự nhiên rõ ràng thê tử bị Tống Trì cự tuyệt, cuộc đời hấn quan trọng nhất là bảo hộ thê tử, trừng mắt nhìn Tống Trì một cái, nhẹ nhàng hừ khí. “Thanh Nhi,

Thiên Long Bang không phải là nơi a miêu a cầu có thể vào được, người không cần phiền não, theo ta về tổng đàn đi!”

Mau cút! Mau cút! Tống Trì da mặt dày, không sợ châm chọc.

Quách Thanh Thanh thanh âm trầm nhẹ cười nói: “Ta hết thấy đều nghe Thiết ca, chính là, trước khi đi, ta nghĩ cùng Thẩm đường chủ tâm sự.”

“Chuyện gì?” Tống Trì nóng vội giành trước đặt câu hỏi, nếu là muốn tẩy não Kim Kim, vậy miễn.

Quách Thanh Thanh gục đầu xuống, bên môi liêu minh cắn ra một nụ cười. “Chính là... Thẩm đường chủ mau thành thân, nàng từ nhỏ không có nương, đạo vợ chồng sao hiểu được? Việc này cũng không tiện nói trước mặt mọi người!”

“Phu nhân, ta...” A Kim nhất thời mặt đỏ hồng, muốn cùng bang chủ phu nhân nói nàng không phải không biết, lại khó có thể mở miệng.

“Đừng thẹn thùng, mau vào đi!”

Quách Thanh Thanh kéo A Kim vào phòng, ước chừng một khắc sau, chỉ thấy nàng thần thái phần khởi tiêu sái đi ra, đối với lão công cười đến xinh đẹp, sau đó không lâu, vợ chồng dắt tay biến mất cho trong bóng đêm.

Thật yên lặng, ngay cả tiếng kim rơi cũng không nghe thấy.

“Lãnh cung” Xứng đáng là lạnh tanh, ngay cả quỷ cũng không tiến tới gần.

Tống Trì nghĩ như thế nào cũng thấy kì lạ, Quách Thanh Thanh đều không phải trường bối hay tỷ muội của A Kim, sao đột nhiên muốn dạy nàng đạo vợ chồng?

Hắn vén rèm vào phòng, vội vàng hét lên: “Kim Kim, Quách Thanh Thanh kia có dạy bảo bậy bạ gì không?”

A Kim vẻ mặt bình yên, chậm rãi đứng lên, nhàn nhạt ứng câu, “Không có.”

Nàng dời bước đến tiểu thính ngồi xuống. Cô nam quả nữ không nên ở chung trong tấm phòng, vài ngày nay, nàng cũng để hắn ngủ ngoài tiểu thính, tuyệt không đồng giường cộng chăn với hắn.

Tống Trì lại đi ra, hét lên. “Ta không tin, Quách Thanh Thanh kia trong thật giống tiểu nhân đắc chí...”

“Tống Trì! Mời người không cần phê bình bản bang phu nhân.” Nàng có chút đau đầu thấp giọng nhắc hắn.

“Nhưng là nàng...” Dọa! Nàng tức giận.

“Mặc kệ người nói như thế nào, bang chủ phu nhân ta rất kính trọng.” Nàng nghiêng người qua nhìn hắn. “Ta khuyên người tốt nhất không được xem nhẹ bang chủ phu nhân, chưa nói nàng là hiệp nữ, nàng có được sự chuyên sùng của bang chủ cũng đã rất giỏi.”

“Kim Kim, người về sau cũng sẽ có được sự chuyên sùng của ta!” Tống Trì động đuôi lông mày, cười lấy lòng nói, “Được rồi! Nói cho ta, nàng nói cái gì cho người?”

A Kim cười nhẹ. “Nếu thực sự có ngày chúng ta thành thân, ta sẽ đem độc môn phu nhân truyền dạy công khai trước mặt người, hiện tại không được!”

Tống Trì nghe vậy mừng rỡ, mở lớn hắc đồng. Kim Kim đã không bài xích gả cho hắn, là ý tứ như vậy sao?

“Nhất định rồi! Ta sẽ mỗi mắt mong chờ.” Hắn thốt ra, thanh âm trầm định như bàn thạch, tin tưởng mười phần.

“Ta không hi vọng có ngày như vậy bởi vì người nhất định sẽ hối hận.” A Kim che miệng cười duyên nói, má phớt có một chút nhàn nhạt mây đỏ.

“Ta lấy đầu ra đảm bảo tuyệt không hối hận!” Hắn quả thực choáng váng.

Tuyệt không hối hận? A Kim mày liễu thoáng dương cao, không biết nên nói hắn hồn nhiên hay là đắc ý vênh váo?

Nàng hồi tưởng mới vừa rồi ở trong phòng ngủ, Quách Thanh Thanh xuất ra một tấm giấy, hai người nói những lời này, không khỏi cười bí hiểm—

“Thẩm đường chủ, nếu ta có một cái diệu chiêu, có thể ngăn chặn Tống Trì đối với người quần quýt si mê, mà lại không tổn thương hấn, dạy hấn tự động biết khó mà lui, người nguyện thử một lần sao?”

“Ta nguyện ý. Chẳng qua, thực sự có phương pháp tốt như vậy? Ta trước kia thế nào cũng chưa nghĩ đến...” Nàng buồn bực, có thể sử dụng phương pháp nào nàng cơ hồ đều dùng!

“Người là [trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường] thôi! Đến, đến, ta giúp người dự tính tốt lắm, chỉ cần người ấn dấu tay vào tờ giấy này, phiền não của người sẽ giải quyết dễ dàng.” A Kim nghi hoặc nhìn tờ giấy, đọc xong nội dung không khỏi mỉm cười. Quả thực là kì diệu a! Ai! Nghĩ đến có một ngày Tống Trì đọc được tờ giấy này, không biết hấn có học máu hay không! A Kim có ý xấu chờ mong.

8. Chương 5 Phần 1

Chương 5

Chu gia trang giăng đèn kết hoa, pháo nổ tưng bừng, người đến người đi nối liền không dứt, quả thực so qua tân niên còn náo nhiệt gấp bội, bởi vì, hôm nay là ngày Chu Duẫn Can Chu đại thiếu gia nghênh đón Doãn Tâm Đường vào cửa!

Chú rể tân nương đang báỉ thiên địa, mà Chu phu nhân ngồi ở vị trí trang chủ phu nhân kia đã bị không khí hân hoan này làm choáng váng.

Hai mươi năm! Rốt cục đợi đến một ngày này, thật không dễ dàng a!

Lâm Miểu Miểu vết thương trên mặt còn chưa đóng vảy, Chu Duẫn Can đã khẩn cấp cùng người khác báỉ đường. Nhị nương cho dù trong lòng có vạn lần không cam nhưng cũng đành chịu, có thể làm gì chứ? Nam nhân quả thật không đáng tin.

Vì Chu gia mấy ngày qua liên tiếp gặp xui xẻo nên Chu phu nhân đề nghị nhanh chóng làm việc vui, coi như xung hỉ, Chu lão gia rất vui vẻ mà đáp ứng.

“Phu thê giao báỉ...”

Đúng lúc hai người chuẩn bị giao báỉ thì một bước chân nhanh chóng xông vào đại sảnh hô lớn...

“Chờ một chút! Không được báỉ! Không được báỉ!” Một bộ khoái (quan nha) kích động tiến vào hỉ đường, toàn bộ đại sảnh từ náo nhiệt trở nên im lặng quỷ dị, mọi người đều tập trung vào vị khách này bao gồm cả đôi tân nhân.

Chu lão gia đánh vỡ cục diện bế tắc cười ha ha, “Nguyên lai là tri phủ Viên đại nhân cùng tổng bộ đầu giá lâm, thật khiến cho gia trang hân hạnh.”

Viên đại nhân cũng khách sáo một phen, dù o đối phương là một đại tài chủ, khuôn mặt thủy chung tươi cười, nhưng nên nói thì vẫn phải nói: Hôm nay là ngày mừng của Chu gia trang, bản quan không nên đến làm mất vui, nhưng Chu lão gia, việc này liên quan đến hôn sự của đại công tử Chu Duẫn Can, bản quan không thể ngăn cản cuộc nhân duyên chân long giả phượng này.”

“Chân long giả phượng?” Chu lão gia không hiểu, “Lời đại nhân có ý gì?”

“Sáng hôm nay có một cô nương đến quan phủ cáo quan, tố cáo Chu Duẫn Can hủy hôn, cưới người khác.” Viên đại nhân êm tai nói.

“Này này này... Thật sự là buồn cười! Là ai? Là ai cáo quan?” Chu lão gia giận dữ.

“Hoàng Kim cô nương.” Viên đại nhân cũng không nghĩ tới có người sẽ cáo loại việc này, thật kì lạ.

Chu lão gia không hiểu ra o, nhìn A Kim đứng ở góc, u đó lại nhìn Viên đại nhân. Không cần phải nói, không chỉ hần mà mỗi người ở Chu gia trang đều cảm thấy kinh ngạc.

Chu phu nhân trừng mắt nhìn A Kim trách tội nói: “A Kim, việc này ngươi thật không đúng, ngươi đã tái giá với Tổng Trì, thế nào...”

“Lão gia, phu nhân, cáo quan không phải ta.” A Kim chậm rãi trả lời.

“Vậy là ai?” Chu lão gia nhăn mặt tò mò hỏi. Viên đại nhân lớn tiếng nói: “Đem mọi người tiến vào!”

Hai bộ đầu đi ra đại sảnh, mang theo vài người.

“Đại nhân, đây là...” Thấy vậy, Chu lão gia cũng không khỏi lo lắng.

“Chu lão gia, có người cáo quan, vốn phải mời lệnh công tử ra công đường, bắt quá bản quan biết hôm nay là ngày vui của quý phủ, để tránh điều tiếng liên ngoại lệ tới tận cửa điều tra.” Viên đại nhân giải thích, nhìn những người mới vào quát hỏi “Ai là người cáo quan?” Một thôn cô trang điểm nhàn nhạt, có thói quen cúi đầu hướng lên phía trước một bước.

“Dân nữ Hoàng Kim.” Thanh âm tinh tế, cúi đầu, không cần thận nghe còn tưởng rằng muỗi kêu.

“Nâng đầu người lên cho Chu lão gia xem.”

Thôn cô do dự một lúc lâu, mới đưa đầu nâng lên, đúng là xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp.

Chu Duẩn Can nhất thời thất thần. “Người là Hoàng Kim?” Nếu đem nàng trang điểm lên chắc chắn sẽ làm người khác giật mình.

Doãn Tâm Đường đã nhắc khoan voan đỏ lên, hai mắt khẩn trương nhìn chằm chằm thôn cô.

“Xin đợi chút, Viên đại nhân, trên đời này nào có hai cái Hoàng Kim?” Chu phu nhân chỉ vào A Kim ở trong phủ, trong đầu xẹt qua chút bất an. “Nàng...cũng kêu Hoàng Kim a! Hai tháng trước...đã mang theo bạch ngọc hoàn đến...” Chu phu nhân lúc này mới nghĩ đến, sau khi A Kim cùng Tổng Trì thành thân, đã quên mang bạch ngọc hoàn thu về.

Tầm mắt mọi người đều nhìn đến A Kim. Hay là Chu gia rất có tiền, ngay cả con dâu cũng là song bào thai?

A Kim ngẩng đầu, không còn thần thái sợ hãi rụt rè như thường ngày mà thật kiêu ngạo thư thái đi đến bên cạnh Hoàng Kim, lấy ra bạch ngọc hoàn mang lại trên tay trái của Hoàng Kim, chậm rãi giải thích. “Ta vốn không phải Hoàng Kim, mà họ Thẩm tên Bái Kim, là đường chủ hình pháp đường của Thiên Long bang Thẩm Bái Kim!”

Nghe vậy mọi người đều ồ lên, không thể tin được, Thiên Long bang – Đại bang phái đệ nhất Giang Bắc nha! Là đại thương gia cũng như Chu phủ, tiền bạc chủ yếu là từ bảo tiêu hộ tống mà có, mặc dù không gia nhập giang hồ, nhưng tin tức rất linh thông, đặc tội với Thiên Long bang, Chu gia đừng nghĩ muốn làm ăn tại Giang Bắc.

“Sự tình là thế này, mùa đông năm trước, bang chủ phu nhân mang Hoàng Kim cô nương trọng thương trở về...” Đôi mắt đẹp đảo qua toàn đại sảnh, Thẩm Bái Kim ôn hòa kể thuật lại toàn bộ sự tình từ đầu đến cuối, mắt trầm tĩnh nhưng có sức thiêu đốt, sống mũi thẳng không như các cô nương bình thường, mười phần cá tính.

Thời gian qua mọi người sao có thể nghĩ nàng là một nàng dâu nhỏ? Tất cả đều mù mắt o?

Nữ nhân thực đáng sợ nha! Có thể nguy trang đến loại trình độ này?

Nghe xong chân tướng, Chu lão gia lại có chút không rõ. “Người nói là Hoàng Kim trên đường đến Chu gia bị tập kích thiếu nữa chết oan uổng, cho nên người mới giả mạo vào Chu gia điều tra chân tướng. Vấn đề là chúng ta căn bản không nhận được thư tín của Hoàng phu nhân, không hay biết Hoàng Kim sẽ đến, có thể nào phái người giết nàng? Việc này thật không hợp lý! Ta cũng không phản đối Duẩn Can cưới Hoàng Kim, cần gì phải muốn nàng ta chết? Nếu muốn từ hôn, lấy quyền thế của Chu gia không phải không làm được, không nhất thiết làm ra chuyện ngu xuẩn này!”

“Nói như vậy, Chu lão gia không phản đối đại công tử cưới một cô nương gia cảnh sa sút như Hoàng Kim làm vợ?”

“Nơi này nhiều bạn bè thân hữu như vậy, có ai nghe ta oán trách nàng dâu này không môn đăng hộ đối sao? Doãn Đường Tâm báai đường với Chu Duẫn Can hôm nay không phải cũng là mồ côi không cha không mẹ o?”

Hết giọng người này đến người khác nổi lên, chứng minh Chu lão gia không có ngại bần yêu phú.

“Cái này đúng rồi. Chu lão gia giàu có một phương, không cần phải kiểm đồ cưới của nàng dâu, có thể là có người muốn nghĩa nữ hay chất nữ lên làm thiếu phu nhân nên mới tìm kẻ sách giết Hoàng Kim cô nương.” Thẩm Bái Kim không khéo mở lời, thực tự nhiên hướng đến Chu phu nhân cùng Nhị nương, lúc này đã mặt thất sắc.

“Oan uổng kia...”

“Chúng ta o có thể độc ác như vậy, chúng ta đều là trời gà không chặt...”

Thẩm Bái Kim hoàn toàn thờ ơ, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Bình thường khi có thư tín quan trọng người gác cổng sẽ chuyển giao cho lão gia hoặc phu nhân, mà Chu lão gia vừa rồi đã khẳng định không nhận được thư tín của Hoàng phu nhân, nhưng bản bang có tìm được người đưa tin năm đó, chứng minh có thư tín đến Chu gia, như vậy trừ bỏ Chu lão gia, người có khả năng nhận thư nhất chính là Chu phu nhân.”

Nghe vậy, Chu lão gia hoảng mang chuyển hướng phu nhân, “Phu nhân, người...”

“Lão gia, người đừng nghe nàng nói bậy!” Chu phu nhân bình tĩnh phản bác nói: “Ta ước gì Duẫn Can sớm ngày thành thân, vì Chu gia chúng ta mà sinh con đẻ cái. Ta có lí do gì không chấp nhận Hoàng Kim? Vì Doãn Tâm Đường thích Duẫn Can o? Thật nực cười, ngay từ đầu ta đã nói chỉ cần Duẫn Can nguyện ý, Tâm Đường có thể làm thiếp, cũng không nhất định muốn nàng làm thiếu phu nhân a!”

“Không i, không i.” Chu lão gia liên tục vuốt cằm.

Thẩm Bái Kim nhếch khe mi. “Đây chính là điểm lợi hại nhất của Chu phu nhân, mặt ngoài không muốn tranh, nhưng lại âm thầm làm rất nhiều thứ, đầu tiên đặt bẫy Hoàng Kim giả mạo là ta, lấy đi hôn ước này, tiếp theo lại làm Lâm Miểu Miểu người Chu Duẫn Can yêu nhất bị hủy dung. Tất cả mọi chuyện đều diễn ra theo đúng tâm nguyện của người, Doãn Tâm Đường thành tân nương của Chu Duẫn Can.”

“Nói bậy! Nói bậy! Người đây là lấy kết quả làm nguyên nhân, ý định oan uổng ta!” Chu phu nhân chịu kích thích nói: “Người bị người khác đặt bẫy đầu liên quan tới ta? Lâm Miểu Miểu bị hủy dung càng không liên quan tới ta, nàng ta là bị Uông di nương liên lụy...Việc này không phải người không biết? Vì o muốn đổ oan cho ta? Ta thích Doãn Tâm Đường cho nên nhận nàng làm nghĩa nữ, nhưng không điên đến nỗi vì nàng mà tổn thương người khác.”

“Có lí, có lí.” Có người lên tiếng ủng hộ Chu phu nhân vốn có hình tượng tốt này.

Doãn Tâm Đường lấy mũ phượng xuống, rưng rưng nói: “Hoàng Kim cô nương đã đến đây, ta tự nguyện lui làm tiểu thiếp, mời không cần khó xử nghĩa mẫu ta, ta thề nàng chưa làm việc xấu bao giờ.”

“Nàng đương nhiên không có làm, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, nàng có thể làm cái gì?” Thẩm Bái Kim hơi hơi mỉm cười, Thanh Thanh trong giọng nói tràn ngập khinh miệt, “Nàng chỉ cần hạ mệnh lệnh, i sử người khác làm.”

“Trời ơi!” Chu phu nhân che mặt kêu rên, vô cùng đau đớn nói: “Ta cả đời này trong trắng thuần khiết, tuân thủ nghiêm ngặt khuê huấn, ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ, cũng không dám đi i bước nhầm một bước,... Hôm nay... Ngày mừng của con ta, một cái sét đánh vào đầu thế này, ta làm o chối cái!”

Đoàn người thấy Chu phu nhân khóc như thế, không khỏi có chút cảm tức Thẩm Bái Kim.

Chu lão gia một bên trấn an phu nhân, một bên nén giận nói: “A Kim... Không, Thẩm đường chủ, quý bang muốn giúp đỡ Hoàng Kim không thành vấn đề, nhưng không thể vu oan bừa bãi cho phu nhân ta, nàng không có lí do làm vậy.”

“Không lí do? Mẫu thân vì con mình thì không có chuyện gì không thể làm.” Nàng hừ khê một tiếng, lời tiếp theo sẽ làm ọi người kinh ngạc.

“Tâm Đường chính là nghĩa nữ mà ta mới nhận hai năm gần đây.”

“Chính là nghĩa nữ?” Thẩm Bái Kim lạnh lùng lợi hại quát: “Không đúng, Doãn Tâm Đường con ruột của Chu phu nhân! Trước khi nàng tiến gả Chu gia đã từng châu dị ám kết mà sinh một nữ nhi. Nhà mẹ đẻ nàng đưa nữ nhi ng nơi khác nuôi nấng, u đó đến Chu gia yêu cầu thực hiện hôn ước, gả vào làm kế mẫu của Chu Duẩn Can.”

Đáp án ngoài ý muốn, mọi người đều chấn động, vừa mờ mịt vừa nghi hoặc, tầm mắt gắt gao trói chặt Chu phu nhân cùng Doãn Tâm Đường.

Lúc này, Tống Trì đem một bà lão đưa đến: “Đây là bà đỡ năm đó, người đại khái không biết mặt nàng, nhưng nàng với vị Trần tiểu thư như người nhớ rất rõ ràng.”

Bà đỡ nói: “Đại tiểu thư năm đó quả thật sinh hạ một nữ nhi, ta không nói dối... Đứa bé kia trong bấp đùi có một nốt đồng tiền nhỏ màu đỏ.”

Chu phu nhân ngồi ở ghế tựa, ngây ra như phỗng. Nàng nhiều năm khổ tâm huyết, lại bị hủy hoại trong chốc lát.

Mọi người không đành lòng nhìn mặt nàng, nhưng kính ý cũng không còn lại chút nào.

Thẩm Bái Kim đi đến trước mặt nàng thở dài nói: “Chu phu nhân, giả sử ngươi không có sai người giết hại Hoàng Kim, không khéo bị bản bang phu nhân cứu, như vậy, bí mật của ngươi vĩnh viễn không bị vạch trần. Cho dù ta trà trộn vào Chu gia, bắt đầu hoài nghi quan hệ của ngươi và Doãn Tâm Đường, ta cũng không muốn vạch trần việc này, chỉ cần ngươi chịu dừng tay. Ta cố tình tha cho ngươi một đường, nhưng tình thương của người mẹ thật đáng sợ, ngươi lại phạm thêm sai lầm, ngay cả Lâm Miểu Miểu vô tội ngươi cũng không tha, so với vết thương mà nàng phải gánh chịu, vạch trần bí mật của ngươi không tính là gì cả.”

Chu phu nhân hữu khí vô lực hỏi: “Ta có chỗ nào làm cho ngươi hoài nghi? Cho tới nay, ta đều là Chu phu nhân hoàn mỹ.”

“Đây chính là điểm khiến ta hoài nghi ngươi, Chu phu nhân.” Thẩm Bái Kim cười lạnh. “Ta đối với sự tích vĩ đại của ngươi không quá cảm động ngược lại nảy sinh nghi vấn. Khi biết được ngươi từng vì Chu Duẩn Can sinh bệnh nặng mà hướng với ông trời tình nguyện cả đời không sinh dưỡng, chỉ cần Chu Duẩn Can khỏi bệnh. Toàn bộ mọi người đều bị cảm động, bởi vì ngươi là nữ nhân trên đời hiếm thấy. Nhưng ta cũng là nữ nhân, ta tự hỏi bản thân mình sẽ không làm được như thế, trừ phi ta không thể sinh.”

Bà đỡ một bên thở dài liên tục, “Đại tiểu thư khi sinh bị rong huyết, tuy rằng giữ được tính mạng nhưng không thể sinh con nữa, may mắn Chu lão gia đã có con nối dõi, bằng không thật là nghiệp chướng.”

9. Chương 5 Phần 2

Chu phu nhân hận nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào lão bà mụ tức giận mắng, “Ngươi lão yêu bà, Trần gia đối đãi các ngươi một nhà không tệ, cho các ngươi công việc, cho các ngươi ăn mặc, ngươi... Ngươi vì sao muốn hại ta?”

Lão bà mụ sợ hãi khí thế Chu phu nhân. Không khỏi lui một bước, thấp giọng nói: “Tháng trước có người đến quê nhà tra hỏi, lão gia cùng phu nhân sợ chuyện đại tiểu thư bại lộ, cho nên luôn luôn muốn ép ta đi tha hương, phu quân ta năm trước đã chết còn một mình ta có thể đi đâu? Ta cam đoan cho dù cắt ra lưỡi cũng không để lộ bí mật của đại tiểu thư, nhưng lão gia vẫn không buông tha, còn phái bọn vô lại phá hủy căn nhà của ta, ta cực kì sợ hãi...Bọn họ đánh ta, còn muốn thiêu nhà của ta, ta...Ta cũng là bất đắc dĩ...”
Càng nói càng khóc nước mắt.

“Ác giả ác báo!” Thảm Bái Kim biểu cảm lạnh lùng quăng ra câu thành ngữ, “Người không cho người ta đường sống, ép cầu đến đường cùng giống như nhóm lửa tự thiêu thôi.”

“Ha ha ha ha ha...” Chu phu nhân đột nhiên ngửa đầu cuồng tiếu, cười đến đã thê lương, nội tâm khổ sở. “Ta khổ tâm hơn hai mươi năm, cố gắng làm một Chu phu nhân hoàn mỹ, đối với trượng phu ngoan ngoãn phục tùng, với Chu Duẩn Can coi như con đẻ, chỉ mong một ngày có thể cùng nữ nhi đoàn viên, như vậy ta có gì sao sao?”

Thảm Bái Kim lắc đầu, quả nhiên là chết cũng không hối cải nha! Quát: “Hai năm trước, người đã nghĩ cách thu nường làm nghĩa nữ, trên thực tế đã mẹ con đoàn viên, sao lại làm ra những chuyện độc ác này?”

“Ta vốn cho rằng chỉ cần có thể cùng nường sinh hoạt là đủ rồi, kỳ thực là không đủ. Ta nghĩ bồi thường cho nường, khát vọng cho nường mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này, bao gồm thân phận, địa vị, ta không thể chịu được nữ nhi của ta làm thiếp!” Chu phu nhân cười lạnh lùng: “Ta một tay đem Duẩn Can nuôi lớn, muốn hắt cưỡi nữ nhi của ta, như vậy quá đáng sao?”

“Vậy Hoàng Kim cô nương xứng đáng phải chết? Lâm Miểu Miểu cô nương xứng đáng bị hủy dung?” Thảm Bái Kim ngữ khí như hàn thiết, ánh mắt như đao. “Người đừng không thừa nhận, Khuru Đại Hạ giết Ưông Xảo Băng chính là ngụ ý trang, mục đích chân chính là hủy dung Lâm Miểu Miểu. Người sợ phiền phức, phái người bỏ độc trong cơm tù giết hại Khuru Đại Hạ, kỳ thực hấn còn sống rất tốt.”

Khuru Đại Hạ đã chết đột nhiên đi đến làm Chu phu nhân sợ hãi đứng dậy.

“Người lợi dụng Khuru Đại Hạ vì yêu mà điên cuồng, có yêu mới có hận, tiết lộ cho hấn người mang theo Ưông Xảo Băng đến Tây Viên tự thấp hương. Lợi dụng hấn cùng người phối hợp, mà Khuru Đại Hạ nửa điên nửa cuồng cũng đáp ứng người.” Thảm Bái Kim thật sự không thể hiểu, có người đến như vậy mà vẫn không nhận tội. Chu phu nhân tâm đã lạnh tự biết không còn đường lui, khuôn mặt dịu dàng biến đổi, con người lộ ra ánh lửa, bất chấp nói. “Không sai, hết thảy là ta làm. Vì cốt nhục duy nhất kiếp này của ra, vì nữ nhi ta dứt ruột đẻ ra, cho dù hủy diệt nhiều người hơn nữa ta cũng cam nguyện!”

Nàng ngữ khí cương liệt, dùng tình thương cố chấp của người mẹ mong lay động những người ở đây.

Nhìn vẻ mặt không hối hận kia liền biết nàng có tâm cơ gì. Lấy tình thương của mẹ ra chống đỡ được sao?

Thảm Bái Kim lắc đầu thở dài, trong lòng vì Chu phu nhân cảm thấy đáng thương.

“Viên đại nhân, Chu phu nhân đã nhận tội, kế tiếp liền giao cho người.” Nàng từ bang chủ biết được hôm nay Viên đại nhân sẽ đến cùng nàng phối hợp phá án, nghĩ đến hấn là bang chủ đại nhân đã cho Viên đại nhân không ít lợi ích. Mà tất cả là do vị phu nhân bốc đồng kia! Nàng kiên trì cứu người thì cứu đến cùng theo bang chủ cái kia biết được, hôn lễ hôm nay Viên đại nhân hội cùng nàng phối hợp phá án, nghĩ đến bang chủ trước đó cho Viên đại nhân không ít ưu việt. Mà hết thảy này, tất cả đều là vì vị kia bốc đồng bang chủ phu nhân kia! Nàng kiên trì cứu người phải cứu đến cùng, nhất định phải bắt được chủ mưu giết Hoàng Kim.

Chu phu nhân cùng Doãn Tâm Đường bị Viên đại nhân mang đi, hôn lễ tự nhiên xoá bỏ, chờ đợi quan phủ định đoạt.

Tổng Trì cùng Thảm Bái Kim quấy nhiễu Chu gia trang đã lâu cuối cùng cũng giải quyết được phiền toái này, nhưng bọn rời đi mà không khoái cảm mấy, bởi vì chuyện phiền toái của bản thân mình vẫn chưa xử lí!

Lúc này đây, cũng không có bang chủ phu nhân “Gà mẹ” chướng mắt.

Bởi vì bang chủ phu nhân bị bang chủ bắt về nhà ôm con rồi.

Ngày hè nắng lên cao chói chang, bầu trời xanh thẫm, núi cao vực sâu, trùng trùng điệp điệp.

Bầu trời sáng sủa cũng không làm người ta bớt oi bức, nguyên lai mùa hạ đã đến rồi. “Người đồng tình với Chu phu nhân sao Kim Kim?” Tổng Trì cười ngửa không có việc gì liền tìm chuyện để nói.

Thảm Bái Kim cười trên một con ngựa khác hoàn toàn bất đồng khi còn ở Chu gia trang, nàng hiện tại không còn đáng vẻ nường dâu nhỏ nữa, mắt phượng bắn ra ánh sáng khôn khéo, bờ môi cười yếu ớt nhưng tự tin.

Tổng Trì không khỏi cảm thán: Nữ nhân tất cả đều là yêu tinh!

“Ta không đồng tình Chu phu nhân.”

“Bởi vì sao?” Tổng Trì hơi nhíu mày, tựa hồ không kinh ngạc.

“Bởi vì tình yêu của nàng không những hại mình mà còn hại người khác, không đáng.” Nàng lạnh lùng nói.

“Yêu liền yêu, sao có thể nghĩ nhiều như vậy? Huống hồ cha mẹ yêu thương cưng chiều nữ nhi cũng là bình thường.”

“Cưng chiều cũng thế, nhưng không thể tổn hại lương tâm đạo đức, không từ thủ đoạn hại người như thế, như vậy tình thương của mẹ không những không tạo ra hạnh phúc mà ngược lại chính là bất hạnh của nữ nhi.”

“Vì yêu giết người, là chuyện rất đau xót.” Tổng Trì đột nhiên nói. “Yêu đến không thể tự kiềm chế, ai cũng không dám cam đoan chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

“Ta sẽ không, lí trí của ta không cho phép ta làm như vậy.” Nàng ngồi trên lưng ngựa, dung nhan tú lệ đón cơn gió thoảng qua.

Ai! Tổng Trì trong lòng khổ thán, tình cảm chân thành của hắn như thế nào lại không dung được trong mắt nàng a.

Hắn thật sâu hít vào một hơi, đem tức giận oán thán trong lòng phun ra.

“Ta nghĩ, người tám là rất mong đợi hôn sự với đại sư huynh?” Vừa nghĩ đến, hắn cực độ không vui liếc nàng một cái.

Thẩm Bái Kim tâm tư biến chuyển, không có phủ nhận.

“Tuy rằng ta không rõ đại sư huynh như thế nào lại thành người thừa kế Huyền Ưng Bảo, nhưng có thể làm bảo chủ phu nhân, nữ nhân có thể ăn sung mặc sướng cả đời.” Hai tròng mắt phun ra đố kị, Tổng Trì cơ hồ nghiêng răng nói, “Người nói, người muốn ta chúc phúc người sao?”

Thẩm Bái Kim mi tâm không tự giác xoắn lại, rất muốn nói rõ ràng với hắn: “Đúng vậy, mời người đối với ta chết tâm, cười chúc phúc ta đi!” Nhưng trong lòng lại cảm thấy ê ẩm, yết hầu như bị vật cứng chặn lại, không nói nên lời.

“Nói a! Nói cho ta trong lòng người là nghĩ như thế nào?” Hắn kéo ngựa gần sát nàng, thực nghiêm túc truy vấn.

Biết rõ nàng không thể làm chủ, làm sao cứ ép nàng?

“Thật đúng là tai bay vạ gió.” nàng mắng: “Người rốt cuộc muốn quán quít lấy ta hồ nháo tới khi nào? Chẳng đến khi ta cùng với đại sư huynh nhập động phòng sao? Tốt lắm a! Ta cầu người hộ tống ta tới Huyền Ưng Bảo, tươi cười đưa ta gả đi!”

Xú tiểu tử này, muốn chọc nàng đau não sao?

Nàng cũng không muốn làm tân nương, nhưng nghe hắn nói như vậy giống như nàng chỉ quan tâm đến địa vị bảo chủ phu nhân, còn đại sư huynh yêu người khác cũng không sao? Hắn sao có thể đối với nàng như vậy?

Mà tại sao nàng lại có cảm xúc kì lạ này? Nàng ban đầu cũng không để ý nha!

Xem ra, không chỉ là Tổng Trì có vấn đề, nàng cũng có vấn đề.

Cái gì cùng cái gì? Đều là do hắn ở một bên quấy nhiễu, nàng bắt đầu đã kì lạ rồi, nhưng là ái nữ của Thẩm Công Bằng, nàng không thể làm trái di ngôn của phụ thân a!

“Tốt lắm!” Tổng Trì đột nhiên tóe ra một câu này, nặng nề lạnh lùng cười. “Ta sẽ tận mắt thấy người cùng đại sư huynh nhập động phòng, sau khi người cùng đại sư huynh ân ái qua đi thì có thể đi nhặt xác ta.”

Lòng tràn đầy lửa giận, hắn lại một lần nữa nói ra lời quyết tuyệt.

Nàng khàn hỏi: “Người không thể làm như vậy?”

“Làm sao không thể? Nếu là người sợ nhặt xác ta sẽ ô uế ta người, ta có thể đến nơi khác chết, khiến người vĩnh viễn không tìm ra, miễn cho người tổn tiền mua quan tài.” Tống Trì điềm đạm nói, giống như người chết không phải là hấn.

“Nếu như người muốn mọi người cùng chết thì đi chết đi!” Nàng lắc đầu, rất nhẹ rất nhẹ nói.

“Có ý tứ gì?” Hấn gầm nhẹ hỏi.

“Người vì ta mà chết, ta ái ngại, không thể không chôn cùng, mà sư phụ mất đi ái tử, há có thể sống một mình?”

“Kia cùng ta không quan hệ.” Hấn phụng phịu, nhàn nhạt phản bác.

Cùng hấn không quan hệ?

Trả lời như vậy khiến Thẩm Bái Kim không hiểu ra sao, thực tự nhiên quay đầu nhìn hấn, vừa vặn gặp ánh mắt hấn lãnh trầm chăm chú nhìn. Nàng nhất thời thật rồi trí.

Mắt của hấn, thật đoạt lòng người, thể hiện quyết tâm kiên định.

Yêu của hấn, là không chùn bước.

Sự run sợ thoát ra từ đáy mắt, Thẩm Bái Kim gả cho Hồ Ngưỡng Chân dường như là việc không hợp tình hợp lý vậy.

“Người, đủ, ác.” Nàng vẫn là lắc đầu, như trước rất nhẹ rất nhẹ nói.

“Không, ta chỉ thừa nhận ta không đủ vĩ đại, không có biện pháp cười meo meo chúc phúc người gả người kia, cứ rần muốn ta nhận sự thật, nhưng lại vô ích, trong lòng bị tổn thương, ta tình nguyện chết thối khoai một chút! Mà một người khi đã chết, còn quan tâm được ai chết hay sống?”

Thẩm Bái Kim trầm tĩnh một lúc lâu, dời đi con mắt sáng, trái tim này, dường như đã đi qua thiên sơn vạn thủy.

Nàng biết, hấn đang hạ chiến thư, là chiến thư sinh tử, hơn nữa là cực kì quyết đoán, hoàn toàn không vì huyết mạch Tống gia mà có đường lui. Chính là, nàng lại là người tiếp chiến thư.

Tình yêu, có cần tranh lưỡng bại câu thương thế sao? Đặc biệt, khi đối tượng lại là Thẩm Bái Kim, một người vừa không mềm mại đáng yêu lại không biết làm nũng, quả thực là...

Vớ vẩn a!

Tình yêu vì sao không thể đơn giản hơn một chút?

Ngay lúc hai người lâm vào trạng thái giằng co tâm trạng thì trước mắt xuất hiện một quán trà.

Hai người không nói nhưng cùng xuống ngựa, đem ngựa cột tại cây bên cạnh quán trà, rất nhanh liền có người ra tiếp đón.

Quán bán trà cũng bán rượu, do một đôi vợ chồng khoảng năm mươi tuổi kinh doanh, ông chủ dáng người beo béo ân cần hỏi: “Thiếu gia, cô nương, ngày hôm nay thật độc! Uống chén trà lạnh, đảm bảo không cảm nắng.”

Thẩm Bái Kim hưởng thụ bóng râm của cái cây nói: “Vây đến đây đi! Có cái gì có thể ăn không?”

Béo lão bản vội hỏi: “Có, nhiều nha! Có thực trứng gà, lỗ đậu, thịt bò kho, ngũ vị hương lạc, yem cải trắng, bánh thơm, hoa màu cơm, cô nương, người muốn ăn gì?”

Tống Trì luôn kén chọn thâm nói: “Đó là đồ ăn sao?”

Thẩm Bái Kim làm bộ như không có nghe đến, phân phó nói: “Cho mấy cái bánh, trứng gà, thịt bò kho món một đĩa.”

Tống Trì lại thêm một câu, “Ta muốn uống rượu!”

Thẩm Bái Kim bắt đắc dĩ mắt tròn trắng, “Một cân rượu nữa ông chủ!”

“Là, là.” Béo lão bản xoay người hét to với lão bà.

Rất nhanh, bà chủ dáng vẻ gầy gò ở phía sau bưng đồ ăn lên.

Thẩm Bái Kim chậm rãi ăn uống, nàng đối với đồ ăn không kén chọn, no bụng là được, Tống Trì ăn thì ăn thập phần đau khổ.

“Ta tùy tiện làm thức ăn cũng có thể ngon hơn gấp trăm lần.” Tống Trì nói.

“Sư đệ, người ăn no liền trở về Đại Hồ Đảo làm thiếu đảo chủ của người đi.”

“Lải nhải hai câu cũng không được?” Tống Trì tức giận uống một ngụm rượu.

“Lải nhải, là đặc quyền của nữ nhân!” Không ngẩng đầu nhìn hắn, nàng vẫn vui đầu vào thức ăn.

“Không công bằng, nam nhân cũng có đầy bụng bức tức a!” n, đây là cái gì đồ ăn a!

“Nam nhân bức tức mời người nói với nam nhân đi, đừng ở nữ nhân trước mặt mất đi nam tính tôn nghiêm.”

“Ở trước mặt người, ta còn có tôn nghiêm đáng nói sao?”

“Chết cũng dám chết, còn sợ không tôn nghiêm?” Cuối cùng, nàng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hắn.

Tuần dung của hắn lập tức thay đổi, cười tươi nói: “Không sai, không sai, lão công ở trước mặt lão bà thì cần gì tôn nghiêm? Bị lão bà vác gậy đánh, hoặc nửa đêm bị đá xuống giường đều có thể cười hì hì, thế này mới là vợ chồng!”

Đấu võ mồm cũng có thể chiếm được tiện nghi của nàng?

Hắn hết thuốc chữa rồi!

Thẩm Bái Kim tự ăn uống, không nhìn hắn.

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa truyền vào trong tai, tới không nhanh không chậm, tiếng chân thanh thúy nhàn nhã, dần dần tới gần, béo lão bản đã sớm ở ngoài điểm đón khách, thần tài qua cửa sao?

Sau một tiếng hí, con ngựa liền đứng ngoài quán trà.

Tống Trì không có quay đầu nhìn xung quanh, chỉ nghe béo lão bản nói: “Tiểu thư, bên ngoài trời thật độc nha! Mau vào uống chén lạnh trà, đảm bảo sẽ không cảm nắng.”

Trong lòng hắn hoài nghi, “Lão bản này chưa bao giờ dối lời kịch sao?”

Thẩm Bái Kim liếc mắt một cái nhìn thấy ai tới, trong lòng chấn động, Doãn Tâm Đường! Như thế nào ở chỗ này?

Tống Trì cũng chú ý tới, mắt trong trẻo không chớp mắt nhìn lại nàng.

Doãn Tâm Đường rất tự tại ngồi bàn cách vách bọn họ, gọi rượu cùng thức ăn. Lúc này Doãn Tâm Đường không giống dáng vẻ hiền lương khi ở Chu gia trang.

“Phi!” Doãn Tâm Đường đem trứng gà phi một tiếng phun trên mặt đất. “Đây cũng là đồ ăn sao? Dem cho heo nó còn chê!” Uống một ngụm rượu, lại phi phi phi ba tiếng phun ra. “Miễn cưỡng đem cho trâu nó cũng không uống a!” Nàng cực kì ngang ngược.

Tống Trì hướng Thẩm Bái Kim nháy mắt: Xứ nha đầu này đem chúng ta so với heo và trâu nha!

Thẩm Bái Kim nâng trán, đem lực chú ý đặt ở trên người Doãn Tâm Đường, có lẽ đối với nàng vượt tầm.

“Doãn cô nương nhanh như vậy liền đi ra được đại môn quan phủ, hẳn là không có việc gì!?” Ngữ khí của nàng thật khách sáo.

“Ta có thể có chuyện gì?” Doãn Tâm Đường nhăn mày liễu, oán hận nói: “Ta lại không xúi giục phạm nhân, ta chỉ là vô tội bị mẹ đẻ vứt bỏ hai mươi năm, lại bị nàng thiết kế làm ghĩa nữ mà thôi.”

“Không nghĩ cũng biết, Chu phu nhân kiên quyết nhận mọi tội người mới có thể dễ dàng được thả ra như vậy.” Thẩm Bái Kim chậm rãi nói: “Người sau này có tính toán gì không? Chu Duẫn Can không yêu người?”

Doãn Tâm Đường hừ lạnh. “Chu lão gia cũng hưu cả phu nhân hần cưới hai mươi năm, ta có thể vào cửa sao? Nghe nói Chu gia tháng sau sẽ có việc vui, Hoàng Kim cô nương khổ tận cam lai, có thể gả cho Chu Duẫn Can làm vợ.” Nàng nguyên bản dung nha thanh lệ, lúc này che kín cằm giận.

“Ngần tính vạn tính, không bằng lão thiên gia tính toán. Không phải của người, cưỡng cầu cũng không được.” Thẩm Bái Kim cúi đầu uống ngụm trà.

Khẽ cắn răng, Doãn Tâm Đường hận nói: “Nếu không phải các người xuất hiện, ta đã ổn tọa ngai vàng Chu phủ thiếu phu nhân, có thể theo nương ta an hưởng cuộc sống còn lại, các người vì sao muốn phá hoại chúng ta? Làm như vậy, đối với các người rốt cuộc có chỗ tốt gì?”

“Thấy việc nghĩa hăng hái làm, sẽ không trông cậy vào hồi báo.” Thẩm Bái Kim thanh thản nói: “Muốn sống an hưởng sao lại giết người diệt khẩu? Mẹ người hiện tại bị nhốt trong lao, người có thể thuê gian phòng nhỏ ở gần đó, chiếu cố nàng, ngày mang ba bữa cơm...”

“Ai muốn chiếu cố cái lão bà không còn dùng được kia!” Doãn Tâm Đường chửi ầm lên, không có khí chất tiểu thư khuê các.

“Người nói cái gì?” Nàng không khỏi kinh hô, Doãn Tâm Đường cũng thay đổi thật nhiều!

“Bởi vì nàng là Chu gia trang phu nhân, lại hứa hẹn với ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến ta có thể trở thành chính thất của Chu Duẫn Can, ta mới bằng lòng nhận nàng làm nương, ủy khuất chính mình phối hợp nàng diễn trò, xưng hô nghĩa mẫu, nghĩa nữ. Hiện thời rơi xuống tình thế này, ngấm lại, thực làm ta buồn nôn!” Doãn Tâm Đường nổi giận đùng đùng, đem oán khí phun ra.

Thẩm Bái Kim xem xét ánh mắt của nàng phút chốc lợi hại lên. “Quả nhiên, người sớm biết chân tướng, lại làm bộ như cái gì cũng không biết, làm cho Chu phu nhân gánh vác hết tội trạng.”

“Việc này vốn là do nàng sai nha, ta có tội gì?” Doãn Tâm Đường cười lạnh, làm cho người ta khó có thể nhìn gần. “Hơn nữa, trên công đường nàng lớn tiếng nói ta vô tội, ta hoàn toàn bị nàng lừa chẳng biết gì. Tình thương của nàng ngay cả Viên đại nhân cũng động dung, ta làm sao có thể phụ ý tốt của nàng?”

“Xem ra, Chu phu nhân mới là bị lừa chẳng biết gì, nàng hoàn toàn không biết người có này mặt đi!” Thẩm Bái Kim cũng không thể không bội phục nàng!

“Người người đều diễn trò. Người cũng vậy không phải sao?” Doãn Tâm Đường hoàn toàn không cho rằng mình có bất kỳ sai lầm nào.

“Bộ mặt thật của ta là đường chủ hình pháp đường Thẩm Bái Kim, vậy bộ mặt thật của người là gì?” Thẩm Bái Kim trầm tư.

“Người đoán xem.”

“Ta đoán không được.”

“Các người không phải rất lợi hại, có thể khiến nương ta thành như vậy, thế nào lại không đoán ra lai lịch của ta.” Doãn Tâm Đường khiêu khích dương dương tự đắc.

“Nhà mẹ đẻ Chu phu nhân tại địa phương cũng có chút uy tín danh dự, cho dù đã hai mươi năm, kiên nhẫn vẫn có thể điều tra ra một ít. Mà người—chỉ biết khi sinh ra đã bị đưa đi xa, do một thợ săn họ Doãn nuôi dưỡng, sau đó Chu phu nhân bị bắt buộc xuất giá.” Thiên Long bang chỉ biết đến vậy.

“Không sai. Ta luôn luôn không cam lòng bị mai một ở núi hoang, ta vốn nên là thiên kim tiểu thư.” Doãn Tâm Đường trên mặt tràn ngập hận ý.

“Nếu người nhớ tới cha mẹ thân sinh tại sao lại không hảo hảo quý trọng Chu phu nhân?”

“Bởi vì nàng đã không phải là Chu phu nhân, nay nàng đã thành tội phạm lấy tư cách làm nương ta?” Nàng thâm nghĩ, có một mẫu thân phạm tội, sẽ trở ngại đường đi của nàng.

“Nàng sinh ra người...” Nữ nhân này thật đáng sợ a!

“Ha ha, ha ha, ha ha ha...” Doãn Tâm Đường đột nhiên ôm bụng cười cuồn cuộn, như là nghe được một chuyện đáng buồn cười của thiên hạ.

Tổng Trì luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên nhắc nhở nói: “Kim Kim, người chú ý xem mặt nàng.” Thảm Bá Kim trong lòng vừa động, cẩn thận so sánh mặt Doãn Tâm Đường cùng Chu phu nhân, phát hiện một cái mặt dài, một cái là mặt tròn.

“Người không phải là nữ nhi Chu phu nhân thân sinh?”

Chẳng lẽ nàng là...

10. Chương 6 Phần 1

Chương 6

“Nếu không có lợi, ai chịu giả mạo làm con gái riêng?”

Doãn Tâm Đường lãnh đạm vô tình. Thảm Bá Kim mi nhún nhún giọng hỏi “Người rốt cuộc là ai?”

“Ta thôi!” Doãn Tâm Đường nhưng lại theo bản năng nở nụ cười. “Ta là hàng thật giá thật Doãn Tâm Đường, là nữ nhi thân sinh của thợ săn họ Doãn. Sau khi bọn họ nhận nuôi đứa trẻ kia một năm sau thì sinh ra ta, thực buồn cười quá đi! Bất quá, bệnh chốc đầu cũng thật tốt, đứa con riêng kia tồn tại cũng dư thừa.”

“Người là nói, nữ nhi thân sinh của Chu phu nhân đã sớm qua đời?” Thảm Bá Kim tâm rùng mình.

“Không sai, nàng bệnh bạch hầu, không tìm đại phu xem bệnh, tự nhiên không thể không chết.”

Thật đáng thương! Thảm Bá Kim lãnh khí, tâm vì Chu phu nhân mà thấy đáng thương, nàng lại vì nữ nhi sớm không còn trên đời mà gặp đại họa, đem chính mình đẩy vào ngõ cụt.

Tổng Trì đồng cảm tức giận. “Đã thu dưỡng nàng thì nên đối xử như con đẻ, thấy chết mà không cứu, các người là con người sao?”

Doãn Tâm Đường không chút để ý, nhún nhún vai nói: “Các người cho Doãn gia ta là nhân vật nao? Bọn họ vốn là một đôi uyên ương đạo tặc, chiếm núi xưng vương, phía dưới có mấy trăm lâu la. Trong giới giang hồ lục lâm mà nói có thể là danh tiếng lừng lẫy, không bạo bởi bang chủ tiền nhiệm Thiên Long bang Hàn Không Anh. Có một ngày một vị tự xưng là anh hùng đạo sĩ xuất hiện tiêu diệt sơn trại. Cha ta mang theo nương bỏ trốn, đến khi tới một ngọn núi hoang dã mới không còn người đuổi giết. Bọn họ từ đó bỏ dã tâm xưng hùng, mai danh ẩn tích, trở thành thợ săn mà sống cuộc đời còn lại.

“Đối với Trần lão gia mà nói, đem con gái riêng của nữ nhi cho người khác thì tốt nhất chính là đưa cho người tha hương, như vậy sẽ không có ai truy ra. Bất quá, đứa con gái riêng này chính là vận mệnh không tốt, cơ thể nhiều bệnh như vậy, ai có kiên nhẫn mà nuôi sống nàng? Cha mẹ ta có ta, nàng căn bản là dư thừa.”

Tổng Trì thật sâu xem xét nàng, một lúc lâu mới mở miệng. “Cha mẹ không thiện lương thì làm sao có thể nuôi ra đứa con thiện lương. Chu phu nhân muốn tìm kiếm nữ nhi, sao người có thể không biết liêm sỉ mà thể thân!” K

“Hừ hừ! Nói cho nàng chân tướng, nàng chẳng phải là thương tâm muốn chết? Nàng muốn đền bù thua thiệt cho nữ nhi, mà ta luôn nghĩ tới ngày ăn sung mặc sướng, theo nhu cầu thôi.” Doãn Tâm Đường đồng dạng nói.

“Nếu không phải người, Chu phu nhân căn bản không cần làm ác.” Tổng Trì cắn chặt hàm răng quát. Hắn tuy rằng tùy hứng lại bá đạo, nhưng là trắng đen vẫn phân biệt rõ ràng.

“Thật nực cười, nàng trước khi kết hôn cùng người khác tăng tị với nhau vụng trộm sinh hạ nữ nhi lại không nuôi nấng nàng, sớm đã làm điều ác, chịu báo ứng cũng là ý trời. Huống hồ, nàng luôn thỏa mãn mà! Thỏa mãn vì nữ nhi mà hi sinh, thỏa mãn tình thương của mẫu thân, nói không chừng nàng ấy còn thấy thật hạnh phúc nha!” Doãn Tâm Đường ha ha cười nhạo.

“Người cần bản là đổi trắng thay đen, không hề phân biệt đúng sai.” Thẩm Bái Kim không khỏi thở phì phì mắng.

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì sống. Đó là thiên lí!” Doãn Tâm Đường bên môi hiện lên ý cười lạnh lùng, nói tiếp: “Chờ ta giải quyết đôi cẩu nam nữ đã phá hư cuộc sống phú quý của ta là các người, ta sẽ quay lại Chu gia khiến Hoàng kim đáng chết kia sống cả đời cô độc. Mà Chu Duẫn Can dám ruồng bỏ ta, ta sẽ ho hắt ném thử cảm giác sống không bằng chết.”

Tổng Trì biểu cảm thay đổi không ngừng nói: “Rốt cuộc cũng lòi ra mục đích, Doãn Tâm Đường, người đuổi theo chúng ta, tự nhiên là muốn báo thù, tuy rằng thù này là do người tự chuốc lấy.”

“Ta không phạm người, người lại phạm đến ta, cũng không biết làm sao.” Doãn Tâm Đường ngạo nghễ nói “Có thù tất báo mới là bản tính người luyện võ, mới không uổng phí công ta ngày đêm rèn luyện.”

Tổng Trì dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nhìn Thẩm Bái Kim liếc mắt một cái. “Kim Kim, người nghe được đi!? Người luôn mắng ta hồ nháo, nếu so với nàng ta, ai hồ nháo hơn?”

“Người là hồ nháo, nàng đâu! Còn lại là đáng chết.” Thẩm Bái Kim thở dài. “Nàng sẽ đeo bám sau lưng như người, ba năm, năm năm cũng không thoát được nàng đâu! Giải quyết một lần cho xong đi

“Ta kháng nghị! Ta kháng nghị! Ta mới không phải đeo bám sau lưng, ta là người trong lòng người, là tướng công đời đời kiếp kiếp của người.” Tổng Trì chỉ thiếu mức vung tay hô to.

“Tha ta đi! Kiếp sau nếu còn dây dưa với người không rõ, ta tình nguyện không đầu thai.” Thẩm Bái Kim vỗ nhẹ trán của mình, một bộ bộ đáng buồn rầu.

“Không, ta sẽ cầu xin Diêm La vương, kiếp sau đổi thành người đuổi theo ta chạy, bắt quá, ta sẽ rất nhanh khiến cho người đuổi theo.” Hắc cười hờ hớ xem xét nàng, trước mặt Doãn Tâm Đường cùng nàng tán tỉnh.

“Ta đây sẽ cầm đại đao đuổi theo người, khiến người chạy nhanh còn hơn gió.” Nàng vì câu nói đùa của hắc mà che miệng cười duyên.

“Không sợ, ta một thân xương đồng da sắt, rất thích hợp cùng nữ nhân mạnh mẽ liếc mắt đưa tình.” Hắc vỗ vỗ ngực nói. “Không tầm thường! Tình huống này còn có thể trước mặt ta mà liếc mắt đưa tình,” m thanh Doãn Đường Tâm trần ngập ghen tị, “Ta dám đuổi theo các người tất nhiên là nắm chắc phần thắng. Đợi lát nữa đừng sợ tới mức ôm đầu khóc rống nha!”

Tổng Trì ha ha cười, vẫy vẫy tay, “Cho dù người bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ thì thế nào, giỏi lắm sao? Chỉ bằng việc người không chịu khổ nhọc mà nuôi sống bản thân lại muốn không làm mà hưởng, ta cũng không tin người khổ luyện công phu thì có thể nghịch lại ý trời.”

Một tiếng thở dài sâu kín truyền đến

“Anh hùng xuất thiếu niên kia! Tuổi còn trẻ, nhân lực thật tốt, hai ba cái liền nhìn thấy năng lực của nữ nhi ta.”

m thanh này có chút quen thuộc, xuất phát từ béo lão bản?!

“Xú lão đầu, làm sao nữ nhi của chính mình.” Lão bản nương cũng lên tiếng.

“Cha! Nương!” Doãn Tâm Đường lập tức không vui cáo trạng, “Là bọn họ hủy đi mộng đẹp của ta.”

Tổng Trì cùng Thẩm Bái Kim hai mặt nhìn nhau.

“Rốt cuộc còn có bao nhiêu điều ngoài ý muốn đang chờ chúng ta?” Tổng Trì hỏi nhẹ nhàng linh hoạt.

“Chỉ sợ là từ lúc đi vào quán, họ đã định mang chúng ta đi làm bánh bao thịt người.” Thẩm Bái Kim có dự cảm không tốt. “Ý kiến hay! Ý kiến hay! Đa tạ vị cô nương này nhắc nhở ta.” Béo lão bản vỗ tay cười hờ hớ nói: “Từ khi ái nữ tiến vào Chu gia trang, đã lâu không nghe nó gọi chúng ta là cha, nương, hiện tại

nghe nàng kêu như vậy thật giống như thiên âm. Cho nên, mặc kệ là nàng muốn điều gì chúng ta đều sẽ cho nàng. Nếu nàng muốn đầu chó của các người, ta cũng hảo hảo mang cho nàng.”

“Xú lão đầu, cuối cùng cũng nói vài câu tiếng người.” Lão bản nương phụ họa nói.

Doãn Tâm Đường ngồi ngay ngắn như đại vương, đắc ý dào dạt nói: “Cha, nương, mau động thủ đi!” Nàng đã chờ không kịp.

Tổng Trì chặc chặc lấy làm kỳ lạ. “Ta thật tiếc nuôi cha ta không ở bên cạnh, nhìn các người để biết thế nào là ‘hiếu nữ’ (ý nói chịu chuộng con gái)! Hắn cũng nên làm một ‘hiếu tử’ (chịu chuộng con trai) mới đúng!”

Thẩm Bái Kim thưởng hắn một cái xem thường. “Không được cười!”

“Hừ!” Doãn Tâm Đường dưới đáy lòng không ngừng mắng đôi năm nữ này, tức giận nói: “Cha! Nương! Nếu không mang họ giải quyết ngay lập tức thì ta cả đời sẽ không chú ý đến hai người.”

A! Uy hiếp thật nghiêm trọng nha.

Tức thì, Thẩm Bái Kim chỉ nghe một giọng nói cắt qua không khí, một phen thái đao đã chém trước mặt nàng, lão bản nương động thủ trước.

Thẩm Bái Kim thân hình di chuyển, tay phải hướng bên hông lấy ra một thanh kiếm nhanh như chớp đánh đến bụng lão bản nương.

Béo lão bản cười, thân ảnh quỷ mị trượt một cái đã tiến đến bên hông Tổng Trì.

Hai bên đánh nhau quyết liệt, bốn phương tám hướng đều thi triển võ công, hơn mười chiêu đã đi qua trong nháy mắt.

Trà quán đều bị phá hủy, bọn họ dần tiến ra ngoài.

Tổng Trì cùng Thẩm Bái Kim cũng không có chiếm được thượng phong, thậm chí càng lúc càng cảm thấy tay chân bủn rủn, dần dần thở dốc dần dần. Việc này thực không thích hợp! Hai người trong đầu linh quang tránh, bay nhanh lui về sau, nhưng béo gầy vợ chồng hai đao chém tới như điện, hào quang xẹt qua, tuy tránh thoát nhưng trước ngực vẫn bị một chưởng ngã xuống.

“Chúng ta trúng độc.” Tổng Trì nghiêng rằng nghiêng lợi nói, bọn họ sơ suất quá. “Ta biết, đây là một loại vô sắc vô vị nhuyễn cân tán.” Thẩm Bái Kim đồng dạng vỗ về miệng vết thương, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, “Bất quá thuốc này phẩm chất thật đúng là kém, đến bây giờ mới phát huy tác dụng, hại chúng ta thành như vậy.”

Đã dẫn thân vào giang hồ thì không sợ chết. Nhưng bị người ti bỉ ám hại thì rất không cam lòng. Phóng mắt tìm cả giang hồ cũng không tìm được vài người dám ngạo nghễ thiên hạ, chỉ vì đã trải qua những giây phút sinh tử, âm dương giao giới mới hiểu rõ. Trừ bỏ là thiếu niên anh kiệt mới ra đời, người từng trải đã quen với cuộc sống sinh tử này, thân ở trong sóng gió, gặp nguy mà không loạn.

Gặp thời khắc khó khăn thế này, thế gian điên đảo vô thường, cái gì có thể chân chính dựa vào?

Có khi một thân tuyệt học võ công, tài trí hơn người cũng không thể tránh khỏi sinh tử ngoài ý muốn.

Mà sự ngoài ý muốn này đã làm cho Tổng Trì cùng Thẩm Bái Kim mặt mày xám tro! Là một đao giết trực tiếp? Hay là trời bọn họ rồi quãng xuống vách núi không xa kia?

Tổng Trì hắc hắc cười, bình tĩnh không nhìn ra được hoảng sợ khi sắp chết, “Kim Kim, người chính là không tin, ta sớm nói với người, chúng ta nhất định sẽ chết cùng nhau, làm một đôi uyên ương bỏ mạng, không sinh cùng nhưng sẽ chết cùng huyết. Người nên chấp nhận vận mệnh đi! Trước khi chết, nói một câu dễ nghe với ta xem, như là ‘A Trì, ta yêu người’, để ta chết được nhắm mắt đi!” Toàn thân vô lực nhưng miệng nói không ngừng.

Thẩm Bái Kim thật muốn giết hắn, lúc này còn tán tỉnh nàng, chẳng lẽ không thấy tình huống hiện tại sao?

Tổng Trì thúc giục nói: “Kim Kim, người muốn để ta ôm hận mà chết sao? Người sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ!? Nói một câu ‘Ta yêu người’ cũng không mất đi chút thịt nào.” Hắn trời sinh là thiên tài võ công nhưng không có dã tâm xưng hùng, chỉ tâm tâm niệm niệm muốn cưới A Kim làm nương tử.

Thẩm Bái Kim hí mắt nhìn xuống bất mãn, “Xem ra, chúng ta là trốn không thoát. Người muốn gì thì cứ gặp Diêm vương mà nói.” Ý tứ là, xem duyên phận kiếp sau đi!

“Không sai, không sai, đưa các người đi gặp Diêm La vương, chủ ý này thật tốt!” Doãn Tâm Đường ngênh ngang tiêu sái đến trước mặt bọn họ, đá bọn họ mấy cái tiết hận. “Nhất là người, Thẩm Bái Kim, thủ đoạn so với ta còn cao hơn, ngay cả ta cũng giấu diếm được, làm hại ta kiểm củi ba năm thiêu một giờ, đáng chết! Còn có người, Tổng Trì, người tuổi trẻ anh tuấn, ta thanh xuân xinh đẹp, người lại không có vì ta mê muội, ngược lại luôn miệng nói yêu nữ nhân xấu xí này, có mắt không trông, cũng đáng chết!”

Tổng Trì gơ lên nụ cười khinh miệt, chết còn không sợ, còn sợ đắc tội với người?

“Oa! Ai dám yêu người a!? Người diện mạo dịu dàng, tâm như rắn rết, khẩu phật tâm xà, rắp tâm hại người, gian xảo giả dối, nam nhân nào yêu thương người, mới là chân chính có mắt không trông, xúi quẩy tám đời!”

“Người nói sao! Có giỏi người nói lại!” Doãn Tâm Đường đá mấy đá, khiến cho hắn phun ra một ngụm máu tươi.

“A Trì, người đừng nói.” Thẩm Bái Kim thấp hô, chỉ cảm thấy trái tim nhắc tới cổ họng, ngay cả hô hấp đều có vẻ khó khăn. Nàng không muốn thấy hắn đổ máu chết, ít nhất không phải là vì nàng.

“Kim Kim, người thừa nhận đáy lòng người thủy chung có ta, đúng hay không? Tuy rằng người là con vịt mạnh miệng nhưng ta có thể cảm nhận được.” Khóe môi hắn nhẹ nhàng kéo mở một chút vui sướng, bên môi chưa khô vết máu, thoát nhìn rất quý dị.

“Người xin thương xót, câm miệng của người lại.” Nàng cho tới bây giờ chỉ nói điều nên nói, chỉ làm chuyện nên làm, không hiểu hắn vì sao lại muốn đấu võ mồm khiêu khích vô ích như vậy.

“Vì sao? Ta là như vậy, không chút nào che giấu, yêu thì nói yêu, nếu người không yêu ta liền chết. Cho dù hiện tại đầu rơi, hai bị vứt xuống vách núi, ta cũng muốn thổ lộ rõ ràng.”

Ha ha! Kim Kim rốt cục hiểu được sự kiên quyết của hắn!

Nhưng là, những lời này rơi vào tai những người không có người yêu thì thật chói tai.

Doãn Tâm Đường sắc mặt trầm xuống, ra lệnh nói: “Cha, nương, mau đem đôi cầu nam nữ này làm thịt, làm tiêu mối hận trong lòng của ta.”

“Ai! Đợi chút a -...” Tổng Trì sốt ruột reo lên: “Người xem chúng ta ân ái như thế, nhờ để chúng ta toàn thân, đem chôn cùng một chỗ, ngàn lần đừng mang xuống vách núi nha, xương tan thịt nát như vậy đến điện Diêm vương cũng không thể nhận ra nhau, rất thảm!”

“Như thế không phải rất tốt sao?” Khuôn mặt tú lệ của Doãn Tâm Đường nở nụ cười tàn khốc, trong mắt có đắc ý. “Các người hai người rơi nát bươm, không phải vừa vụn người trong bùn có ta, ta trong bùn có người? Ta thế này mới kêu là tâm địa từ bi nha! Cha, nương, đem bọn họ hai người quăng vào vách núi, thành toàn cho bọn họ làm một đôi bỏ mạng yên ương đi!”

Đôi “Hiếu nữ” vợ chồng cũng sợ phức tạp, chạy nhanh làm theo, mang theo hai thân thể hung hăng ném giữa không trung...

“Cha a! Nhớ báo thù cho...” Tổng Trì kêu thảm thiết vang tận trời.

Sau một lúc lâu, lại là một mảnh xinh đẹp yên tĩnh.

Béo lão bản cùng gầy lão bản nương trở lại tranh công cùng nữ nhi, bỗng nhiên thấy hoa mắt, cùng với một tiếng kêu thảm thiết, một thân thể khác bay qua đỉnh đầu họ hướng xuống vách núi...

“Là ai?” Hai vợ chồng đồng thời kinh hồn táng đảm, nhìn nhau.

“Nữ nhi của các người.” Một thanh âm thoát ra.

“Tâm Đường... không...” Hai vợ chồng đồng thời chạy về phía vách đá nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhi biết mất ở đáy cốc, vô lực quì rạp xuống đất, kinh ngạc nhìn đáy vực.

“Các người đem con trai độc nhất cùng đồ đệ của ta vớt xuống vách núi, ta đem nữ nhi của các người quăng xuống để các người có thể nếm thử cảm giác của ta.” Người nọ trong lòng lửa giận bùng bùng, âm thanh lạnh như băng.

Thật vất vả hai vợ chồng tỉnh táo lại, suy nghĩ bắt đầu vận chuyển.

“Người là ai?” Béo lão bản lớn tiếng mở miệng.

“Trả mạng cho nữ nhi ta...” Gầy lão bản nường đồng thời ra tiếng, tâm giống lạnh lẽo, thống khổ, tuyệt vọng.

Người nọ nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt tối tăm tràn đầy sát ý. “Lão phu chậm một bước, chỉ kịp nghe con trai bảo bối của ta kêu lên muốn ta báo thù, còn sinh mệnh của đồ nhi ta nữa, các người còn muốn cầu xin sao?”

“Người rốt cuộc là ai?” Béo lão bản trong lòng lửa giận bùng nổ.

“Nữ nhi không còn, chúng ta còn sợ chết sao?” Gầy lão bản nường khẽ rống giận, giống con sư tử nổi điên.

“Lão phu thật lâu không có tự báo danh, chỉ chuyên tâm dạy đồ nhi cùng con trai bảo bối luyện công. Nếu lão phu nhớ không lầm mà nói, trước kia giang hồ bằng hữu đều xưng hô ta ‘Ma tôn’ Tổng Thiên Nhất.”

“‘Ma tôn’ Tổng Thiên Nhất?” Hai vợ chồng đồng thời rùng mình. Khi bọn họ chưa mai danh ẩn tích, ‘ma tôn’ Tổng Thiên Nhất là người mà khi giang hồ nghe tên ai cũng biến sắc.

Tổng Trì cái miệng ngôn luận hoang đường kia, là con hắc?

Tổng Thiên Nhất vung chưởng, hắc bào theo dòng khí mãnh liệt phiêu đăng.

Cam tâm chịu chết đi!

Sắc trời dần tối, mặt trời lặn hoàng hôn.

Dòng suối trôi cuộn cuộn, hai bên bờ mọc đầy cỏ dại, khung cảnh dưới đáy cốc này đương nhiên không thể so sánh với trên kia.

Khi Tổng Trì tỉnh táo lại thì nhuyển cân tán cũng mất đi hiệu lực. Nằm mơ cũng không nghĩ ra thân thể Doãn Tâm Đường cũng thật kinh người. Đáng thương Chu phu nhân, đáng thương hắc cùng A Kim chỉ thiếu chút nữa xuống hoàng tuyền làm vợ chồng.

Cũng thật mệt hắc suy tính kế, biết rõ vợ chồng bọn họ muốn một đao giết sạch, cố ý nói không muốn bị ném xuống vực. Quả nhiên, bị bọn họ quăng xuống núi, cũng may là có đường sống.

Hắc biết dưới vách có một con sông, lúc này đang là mùa nước sung túc, dòng nước lớn, rơi xuống đây mới không tan xương nát thịt.

Hắc trời sinh thể chất có chút kì lạ, hơn nữa lại được Tổng Thiên Nhất tận lực bồi dưỡng, mê được bình thường căn bản không thể hại hắc, trúng nhuyển cân tán thì cũng rất nhanh hồi phục. Cho nên lúc này hắc cứ nói lung tung kéo dài thời gian nhưng vẫn không kịp, hoặc là tu vi của hắc không đổi, vạn nhất bị chém một đao không phải là chết oan uổng sao? Hắc đành đi bước nguy hiểm này.

Trong lúc rơi xuống, hắc thành công nắm được cổ áo Thẩm Bái Kim, dùng chân khí đáp xuống dòng sông, nhưng lực không đủ lại bị cuốn trôi đi hơn mười trượng. Hắc dùng khí lực cuối cùng đem bản thân cùng Thẩm Bái Kim kéo lên bờ liền ngất đi.

11. Chương 6 Phần 2

Mệnh không chết! Cho nên trong cảnh chết cũng có thể hồi sinh.

“Đúng rồi, Kim Kim đâu?” Tâm hấn nhảy lên một chút, chạy nhanh tìm kiếm, Thẩm Bái Kim ở cách đó không xa, chính là nàng vẫn chưa tỉnh.

“Dù sao cũng là nữ nhân, thể lực kém một chút.” Lời như thế, mang theo một chút cao ngạo của nam nhân.

Coi hơi thở của nàng, hô hấp vững vàng, không tìm ra ngoại thương nghiêm trọng, hấn buông ra sự không yên tâm. Thừa dịp Kim Kim chưa tỉnh lại mà tìm chút trái cây hoang dã ăn cho đỡ đói, đồng thời tìm đường thoát ra khỏi đây.

Dòng suối chảy róc rách, hấn đi về phía thượng nguồn, hai mắt trợn trừng khi thấy một thân thể ngâm trong nước.

Doãn Tâm Đường chết thật thảm làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Cha thực sự đến đây!”

Ăn miếng trả miếng, là nguyên tắc đầu tiên của Tổng Thiên Nhất.

Doãn Tâm Đường đã chết, phụ mẫu nàng cũng không khả năng sống, Tổng Thiên Nhất báo thù luôn đòi thêm lãi. “Thật tiện nghi cho Chu Duẩn Can, có thể tránh được một kiếp.”

Đột nhiên, không khí bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, hấn rung mình một cái. Cha đến đây, có phải hay không cố ý muốn tới phá chuyện tốt của hấn? Cha muốn chia rẽ hấn cùng Kim Kim, muốn Kim Kim thuận lợi gả cho đại sư huynh.

“Trừ phi ta chết! Bằng không cho dù ngươi là cha ta, ta cũng không đồng ý.” Hấn hướng lên trời rống to, phảng phất như cha hấn có thể nghe thấy.

Nói đến cùng, hấn muốn cưới Thẩm Bái Kim.

Có khi, hấn thật muốn cùng Thẩm Bái Kim ẩn thân ở đảo nhỏ tiêu dao tự tại qua ngày. Nhưng Thẩm Bái Kim lại không làm theo, nàng tựa hồ rất thích làm đường chủ ‘hình pháp đường’.

Thật là khó khăn a! Từ nhỏ hấn đã thích nàng kiêu ngạo cùng bình tĩnh tự tin. Cũng vì cá tính này mà hấn có hao tổn tâm cơ cũng không thể bắt được nàng lên giường.

“Cha đến đây, không thể để Kim Kim biết, bằng không cái tiểu nữ nhân không lương tâm kia sẽ cùng cha mang ta nhốt tại Đại Hồ Đảo ba tháng, sau đó cùng thành thân với đại sư huynh mà hưởng thụ cuộc sống tân hôn.”

Hấn đã hao tổn bao tâm tư, không thể không đề phòng được.

Đi mau! Trước mang theo Kim Kim rời đây rồi nói sau.

Tổng Trì chân to vừa mới bước được vài bước lại chú ý tới một bao đồ trên tảng đá bên bờ suối. Mở ra xem thì thấy bên trong có một lớp giấy dầu bao lấy một con gà nướng thơm ngào ngạt.

Mùi rất quen thuộc.

“Là cha? Đây là ý tứ gì?” Tổng Trì dánh vể anh tuấn, ánh mắt lóng lánh không dám tin. “Cha cam chịu ta cùng với Kim Kim? Cha rốt cục đầu hàng, không mạnh mẽ chia rẽ chúng ta?” Hấn không tự giác dương cao giọng, lập tức kéo xuống một cái đuôi gà ăn thử. “Không sai, đây là cha tự tay nướng.”

Cha cả đời cậy mạnh, cho dù nhận thua cũng tuyệt không nói ra, cho nên chỉ có thể dùng ám chỉ.

Hấn mừng như điên chạy về phía Kim Kim.

“Kim Kim! Kim Kim! Cha đầu hàng, cha ta đầu hàng...” Trong tay nâng đuôi gà còn chưa ăn xong, chờ cùng người trong lòng chia sẻ.

“Kim Kim, chúng ta có thể thành thân, chỉ chờ đại sư huynh giải trừ hôn ước...”

“Kim Kim, Kim Kim...” Hấn nhẹ lay động nàng.

Thẩm Bái Kim không có phản ứng, lông mi đóng chặt, nằm không nhúc nhích.

“Kim Kim đừng ngủ, Kim Kim, Kim Kim...” Hấn không hiểu cảm thấy bất an, tăng thêm lực đạo lay động nàng.

“Kim Kim người tỉnh tỉnh! Kim Kim... Người không cần làm ta sợ, người mau tỉnh lại...”

Này rất khác thường!

Mặc kệ hấn kêu gọi như thế nào, ôm chặt nào như thế nào như, nàng thủy chung mê man nặng nề. Hấn chưa bao giờ yếu đuối như vậy, nhưng bản thân sợ nàng chết mà rơi lệ.

“Kim Kim, người rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao còn không tỉnh lại?” Tâm dường như bị dao sắc đâm trúng, đau run rẩy.

Dáng vẻ này của nàng, quả thực so với hấn chết còn khổ sở hơn. Giống như tâm bị lấy đi một mảnh lớn, trống trơn. Hấn thà rằng nàng tỉnh lại mà đâm đá hấn một chút, trách hấn ăn vụng đậu hủ cũng không muốn nàng thế này.

Đột nhiên mày vặn xoắn, lau đi nước mắt, hấn không chút nghĩ ngợi liền đem nàng công trên lưng, phải mau chóng đi ra đây cốc, chữa bệnh cho nàng mới được.

Mở mắt ra Thẩm Bái Kim liền nhìn thấy một đôi mắt thâm đen, toàn bong bóng mắt, khuôn mặt vốn tuần tú biến sắc không ít. Thì ra không chỉ nữ mới cần ngủ để giữ gìn nhan sắc, nam nhân mà không ngủ thì khuôn mặt cũng biến dạng nha.

“Kim Kim, người rốt cục tỉnh.” Đôi mắt gấu mèo của Tống Trì hiện lên tia sáng rạng rỡ. “Người hôn mê đằng đằng ba ngày, hại ta thật lo lắng nha! Giống như là bị ném lên không trung vậy, lúc nào cũng không nơm nớp lo sợ. Ta ngày ngày che chở người, bảo vệ người, ‘hiếu phu’ như ta thật là thế gian khó tìm nha!” Vừa thấy nàng tỉnh lại, Tống Trì vui mừng không ít, còn không quên khoe thành tích của bản thân.

“Cái gì?” Ngược lại là nàng sững sờ.

Nàng sao lại không hiểu hấn nói cái gì?

“Ta nói người nha! Chúng ta tốt xấu gì cũng đã báỉ đường, không thể cùng sinh nhưng lại cầu cùng chết. Lần sau người không được làm ta lo lắng nữa, đến lúc đó đầu ta bạc rồi người sẽ chê ta già a.” Tống Trì tâm tình thoải mái nhìn không được lại lải nhải một phen. Hấn nói, hấn cùng nàng báỉ đường – nàng không có nghe sai đi!

“Được rồi! Người không có việc gì là tốt rồi.” Nghĩ đến qua bao nguy hiểm giờ cũng đã bình yên, Tống Trì thở dài một cái nói tiếp, “Người chắc là rất đói bụng? Ta đi sai người chuẩn bị cháo rồi mời đại phu đến bắt mạch cho người.”

Đang muốn rời đi thì ánh mắt hấn lại nhìn xuống dưới, tay A Kim đang nắm lấy tay hấn.

“Kim Kim?”

Nàng xem xét hấn, đáy mắt đầy nghi hoặc, sau một lúc lâu hỏi, “Người là ai?”

“Cái gì?” Hấn hoang mang.

“Người là ai? Ta là ai? Ta làm sao có thể ở trong này? Ta trong đầu vì sao trống rỗng?” Có một cỗ nóng nóng bỏng bỏng dưng tiến vào xoang mũi, rồi đến thẳng hốc mắt, nước mắt không nghe lời mà rơi xuống hai gò má tái nhợt.

Tống Trì nhìn chằm chằm dung nhan của nàng gần trong gang tấc, thế nào cũng không dời mắt đi được.

Kim Kim rơi nước mắt! Kim Kim đang khóc!

Cho dù tin cha nàng chết truyền đến Đại Hồ Đảo, nàng cũng chưa từng khóc trước mặt hấn, chỉ là bình tĩnh thu dọn hành lý về chịu tang mà thôi.

“Người mới vừa nói những gì ta nghe đều không hiểu... Cái gì báỉ đường? Chúng ta là vợ chồng sao?”

Nàng không biết tin ai, thật rối loạn.

“Người... Cái gì cũng không nhớ?” Tống Trì lấp bắp, khuôn mặt tuần tú không thể tin.

Nước mặt lại một giọt một giọt rơi chậm rãi rơi xuống.

Đối mặt với việc ngoài ý muốn này, Tống Trì thật hoảng.

Trời ạ! Ở Chu gia trang nàng giả mất trí nhớ, nay lại mất trí nhớ thật a.

Sau khi đại phu chẩn trị, thân thể nàng không có gì trở ngại nhưng là tạm thời mất trí nhớ. Có thể khi rơi xuống vách núi đã đập đầu vào đá nên mới như vậy.

Ồ... Nói đến cùng, tất cả đều là sai lầm của hần. “Đại phu, chứng mất trí nhớ này bao lâu mới có thể hồi phục.” Tống Trì đầy mắt lệ ra lo lắng, tận lực chấp nhận sự thật này.

“Nguyên lai là phu nhân của ngài, khó trách, vợ chồng tình thâm! Không trách được ngày đó gặp người, người lại giống cướp đường mà bắt lão phu đi, chỉ kém nước xoắn đứt xương cốt ta.” Đại phu sờ râu nói.

“Đại phu, thất kính!” Tống Trì ôm quyền thở dài xin lỗi. “Đại phu còn chưa có trả lời vấn đề của ta.”

“Ngô, này thôi...” Lão đại phu trầm ngâm một hồi, “Chứng mất trí nhớ này cũng như tâm bệnh, không thể biết khi nào hồi phục, có lẽ chỉ vài ngày, vài năm thậm chí có người sẽ không bao giờ nhớ lại.”

Này không phải vô nghĩa sao?

“Đa tạ đại phu, làm phiền.”

Tống Trì đối với việc nàng mất đi trí nhớ dần bớt lo lắng, nay có thể nắm giữ Thẩm Bái Kim này rồi. Hần chính là trượng phu của nàng, là sinh mệnh quan trọng nhất trong cuộc đời sau này của nàng.

Trở lại sương phòng, Thẩm Bái Kim đang xuống giường mang giày.

“Kim Kim, thế nào xuống giường? Sao không nghỉ ngơi một chút?” Hần tự hứa phải làm một tướng công sẵn sóc chu đáo nhất.

“Ta không sao, chính là... Không nhớ rõ...” Nàng chớp chớp nói, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng trước kia của nàng.

“Không vội, không vội, đại phu nói chứng mất trí nhớ không gấp được, người càng gấp thì tâm càng hoảng, đầu óc sẽ càng lâu nhớ.” Hần đặt mông ngồi ở bên cạnh nàng, tay khoát lên vai nàng, tự nhiên thân thiết nói: “Người muốn biết cái gì, hỏi ta, ta sẽ trả lời cho người.”

“Người cái gì cũng biết?” Thẩm Bái Kim nâng lên đôi mắt ước ao tin cậy hỏi: “Cha mẹ ta đâu? Nhà của ta ở nơi nào? Ta làm sao có thể thành thân với người? Chúng ta thành thân đã bao lâu?”

Đầu óc trống rỗng, nàng đã đem hần trở thành người tài giỏi không quen biết, bất giác đã dựa vào hần.

Tống Trì vỗ về tóc đen của nàng, vô cùng thân thiết vuốt ve – cảm giác thật tốt nha! Trước kia chỉ dám ở trong lòng vụng trộm thêm muốn. “Nương tử tốt của ta, đột nhiên hỏi nhiều vấn đề như vậy, ta nên trả lời cái nào trước đây?”

“Người... Người bảo ta cái gì?” Nàng kinh ngạc trợn to mắt.

“Nương, tử a!” Tống Trì xấu xa cường điệu.

Hần nhìn chằm chằm đôi mắt mãnh liệt của nàng, khiến nàng xấu hổ đến mặt đỏ tím đập.

Nàng ôm hai gò má, tay chân thấy luống cuống. “Ta không biết chính mình làm sao, nghe được người gọi ta như vậy, ta thực không quen.”

“Bởi vì chúng ta vừa thành thân không lâu a!” Tống Trì mặt mày đều ôn nhu, yêu thăm bộ dáng nàng đỏ mặt vì hần, cơ hồ là lập tức ôm lấy nàng, hạ những nụ hôn nóng rực lên tóc lên trán nàng.

“A Trì...” Nhiệt tình của hần làm nàng khó chống đỡ.

“Hự, nương tử tốt, nương tử ngoan, để vì phu hảo hảo hôn người, bù lại vài ngày nay ta vì người mà đau khổ tâm can.” Hấn cúi đầu vội vàng hôn Thẩm Bái Kim.

Hấn giữ lấy cằm hôn môi nàng, thích thú với phản ứng trức trặc của nàng.

Tại khắc này, linh hồn bọn họ gắt gao ngã vào nhau, cùng vì khoái cảm này mà run sợ.

“Người trước kia... Thường hôn ta như vậy sao?” Nàng lẩm bẩm hỏi, ngượng ngùng nằm trong vòng ôm áp của hắn.

“Người nói đâu?” Hấn giả hoạt liêm liêm môi của nàng.

Thẩm Bái Kim mặt đỏ đến bên tai, “Ta... Ta làm sao mà biết?” Nàng hốt hoảng mà túm quần nói: “Người hự, người biết rõ tình hình của ta...”

“Ta xin lỗi. Bất quá, nương tử, loại sự tình này chỉ có thể nghĩ chứ không thể nói, người không thể ép hỏi ta, chúng ta tổng cộng hôn môi vài lần? Hoặc lên giường...” Hấn xấu xa dừng một chút.

“A! Đừng nói nữa!” Nàng ngượng ngùng lắc lắc đầu, bàn tay mềm che đi miệng của hắn.

Tống Trì cảm thấy mỹ mãn tươi cười.

Cảm giác yêu đương này hắn thật thích.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cục hắn cũng đợi đến hôm nay. Nhất định là thiên ý! Hắn rất tin. Bởi vì hắn bám riết không tha, tình yêu khí thế này ngay cả nguyệt lão cũng cảm động, cho nên đã ban cho hắn một Thẩm Bái Kim hoàn toàn mới, tùy ý để hắn yêu thương.

Cho dù việc này là lừa gạt nàng, hắn cũng không hối tiếc.

Bởi vì một mảnh tình si này của hắn, trên sẽ không phụ với trời, dưới sẽ không phụ Thẩm Bái Kim.

Tống Trì thỏa mãn ôm nàng than nhẹ, hắn hưởng thụ hương thơm tràn ngập trong ngực, hạnh phúc mỉm cười cảm tạ ông trời. Kim Kim cuối cùng cũng chỉ chú ý đến hắn, không có gì có thể chia cắt tâm ta của nàng.

Có một ngày, nàng cũng sẽ thấm thiết cảm nhận được tình yêu của hắn, cùng hắn đắm chìm trong tình yêu vĩnh viễn không hối hận! Bỏ đi danh phận đường chủ hình pháp đường, Thẩm Bái Kim chính là một bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần động lòng người.

Tống Trì kể về thân thế của nàng từ đầu tới cuối chỉ trừ hai việc. Thứ nhất nàng là đường chủ hình pháp đường, thứ hai là việc nàng cùng đại sư huynh đính hôn. Cho nên cũng lược bỏ thời gian ở Chu gia trang, chỉ nói rằng hai người xuất môn du sơn ngoạn thủy lại gặp phải kẻ thù, vì thế rơi xuống vách núi khiến nàng mất trí nhớ.

Những điều còn lại hắn rất thành thật bẩm báo với nàng. Hắn biết, nói dối cũng phải có chừng mực, bằng không sẽ dễ bị lộ.

Thẩm Bái Kim nghe xong không nói một câu, không thấy sơ hở nào liền tin tưởng.

Tống Trì mềm nhẹ vỗ về mặt nàng, ôn nhu mà kiên định nói cho nàng, “Kim Kim, hảo nương tử của ta, mặc kệ người có phục hồi trí nhớ hay không, người nhất định phải nhớ, người là người ta yêu nhất, nữ nhân ta yêu nhất, tính mạng của ta hoàn toàn giao phó trên tay người.”

Cho dù trong lòng nàng còn có một chút nghi hoặc nhưng nghe xong những lời chân tình này của hắn thì không nghi hoặc gì nữa. Thẩm Bái Kim anh tâm chủ động tiến vào vòng tay hắn, vụng trộm chảy nước mắt vui sướng.

“Ta có nói qua ta yêu người sao?” Nàng tràn ngập tình yêu mà nhìn hắn.

“Hôm nay không có.” Béo nhờ nuốt lời a! Hắn sớm hay muộn gì cũng béo phì nha.

“A Trì, ta yêu người.” Đầu nàng trống trơn, nhưng lúc này lại tràn đầy tình yêu với hắn.

Tổng Trì trong mắt lóng lánh kích động không thôi, “Kim Kim, nói lại lần nữa...” Chờ mong hồi lâu, rốt cục cũng nghe được nàng nói ba chữ này.

“A Trì, ta yêu ngươi.” Tay nhỏ bé chủ động đặt lên bờ vai của hắn, kiên định nói.

“Kim Kim, Kim Kim, ta chờ ngươi nói một câu này, không biết đã trải qua bao nhiêu tan nát cõi lòng, bị thương đau khổ a!” Bởi vì rất cao hứng, rất kích động, bất tri bất giác lộ ra dấu vết.

“A Trì, chúng ta không phải yêu nhau thật lâu sao?” Nàng chú ý tới lời hắn, lại thoáng nổi lên nghi ngờ.

“Đúng vậy!” May mà hắn phản ứng mau, vội vàng sửa miệng nói: “Nhưng là mấy ngày không có nghe ngươi nói. Ngươi luôn luôn hôn mê bất tỉnh, ngay cả đại phu cũng nói không được ngươi bị bệnh gì! Mấy ngày ngươi hôn mê ta quả thực sống một ngày như một năm, nghĩ rằng ngươi không tỉnh lại nữa, ta sống cũng không có ý nghĩa.” Những lời này thật ra không giả.

Thẩm Bái Kim ngây ngốc nhìn Tổng Trì, nhìn ra chân tình trong mắt hắn.

May mà, phu quân của nàng là hắn! Đến đêm Thẩm Bái Kim đã trải qua một ngày ở chung với phu quân nên nàng đã quen thuộc với Tổng Trì. Hắn thật sự là quân tử! Chỉ vì lo lắng nàng không thích ứng hoàn cảnh hiện tại nên hắn cũng không đòi hỏi quyền lợi của trượng phu, chỉ nằm bên giường nói chuyện cùng nàng.

Nói thực ra, nàng thật đúng là âm thầm thả lỏng nhẹ nhõm một hơi! Miệng nói yêu là một chuyện, lên giường làm vợ chồng lại là một chuyện khác.

Nàng nghĩ, nàng nhất định phải hồi phục trí nhớ để hồi báo tình yêu của Tổng Trì.

Đúng rồi, có biện pháp tốt.

“A Trì, chúng ta ngày mai liền xuất phát đi tìm đại sư huynh Hồ Ngưỡng Chân, được không?”

Nghe vậy, Tổng Trì nhất ngồi dậy, ngây ra như phỗng.

12. Chương 7 Phần 1

Chương 7

“A Trì, chúng ta đi tìm đại sư huynh Hồ Ngưỡng Chân được không?” Thẩm Bái Kim khẩn thiết nói. “Ta muốn gặp những người biết ta, như vậy có lẽ sẽ nhớ ra điều gì đó. Mà đại sư huynh cũng cùng ta lớn lên, nhất định sẽ biết việc của ta a!”

“Cũng không nhất định phải tìm hắn.” Tổng Trì cau mày.

Nếu nói người trên đời hắn không muốn gặp nhất thì đó chính là Hồ Ngưỡng Chân.

“Ngươi không thể cứ thế này dẫn ta về gặp sư phụ... Không, công công (cha chồng), ta hiện nay thể này cũng không có mặt mũi về Đại Hồ Đảo, bởi vì ta không tự tin có thể làm hết trách nhiệm của một nương tử.”

“Cha sẽ không để ý.” Hắn trèo lên giường, một lòng muốn nàng buông tha ý định kia.

“Nhưng là ta để ý.” Nàng bắt lực nỉ non nói.

“Kim Kim, ngươi vì s vội vã muốn hồi phục trí nhớ như vậy?” Tổng Trì nhìn thấy mình trong đôi mắt nàng, chính là bộ dạng bất an.

“Bởi vì ngươi a!” Bởi vì nàng muốn nhớ lại những ngọt ngào của bọn họ!

“Ta?” Có trời chứng giám, hắn một chút cũng không muốn nàng khôi phục trí nhớ nha.

“Người đối với ta rất tốt làm ta cảm động.” Thẩm Bái Kim thản nhiên nói “Cho dù ta hoàn toàn quên đi chúng ta đã từng yêu nhau nhưng vẫn có thể cảm nhận được tình cảm mãnh liệt của người. Cho nên ta muốn tìm trí nhớ trước kia để có thể hảo hảo báo đáp tình yêu của người.”

Tống Trì thật muốn khóc. Nếu trước kia nàng cũng bộc trực như vậy thì hẳn cũng không theo nàng vất vả như vậy. Bất quá cũng khó trách! Kim Kim cố chấp như vậy, lại có hôn ước trong người, nam nhân còn lại cần bản sẽ không được nàng để vào trong mắt.

Nhưng là, sự tình làm sao có thể phát triển trở thành như vậy đâu?

Nàng vốn bình tĩnh rất cuộc cũng có thể vì hắn mà gợn sóng trong lòng, nhưng lại trong tình huống buồn cười lại đáng tiếc thế này.

“A Trì, có thể không!?” Thẩm Bái Kim năn nỉ. “Nếu người không mang ta đi theo, ta không biết đi đâu tìm đại sư huynh, trừ người ra, ta không còn ai để dựa.”

Tống Trì vốn dĩ kiên quyết kháng cự trong lòng, nháy mắt lại mềm nhũn.

Trước khi mất trí nhớ, Kim Kim chưa từng yếu đuối trước mặt hắn, luôn tự mình là tỷ tỷ. Nhưng hiện tại thấy nàng vì năn nỉ hắn mà trở nên mềm mại làm hắn không thể cự tuyệt được.

“Được rồi! Chúng ta đi tìm đại sư huynh.” Cho dù kết quả hắn sẽ chịu đựng thống khổ nhưng hắn lại không nhẫn tâm cự tuyệt nàng. “A Trì, người thật tốt.” Nàng chủ động ôm hắn trong lòng khẽ vui sướng.

Hắn nghe giọng nàng cùng mùi thơm của nàng mà lòng say mê, không khỏi cười thán, “Chẳng trách người xưa có câu ‘chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’, thì ra nam nhân thật sự là như vậy, ta cũng không ngoại lệ.”

“Cái gì mà thế này thế kia?” Nàng nâng lên tú nhan, hỏi.

“Không có gì, ta nói hươu nói vượn.” Hạnh phúc ôm nhau như thế này sẽ kéo dài bao lâu, hay chỉ là giấc mơ thoáng chốc? Không! Sẽ không.

Hai tay hắn ôm nàng không tự giác càng khép chặt.

Thẩm Bái Kim có chút kỳ quái liếc Tống Trì. Hắn luôn như vậy, đôi khi sẽ lộ ra biểu cảm ương ngạnh, dường như giận dữ với ai. “A Trì, người đang nghĩ cái gì?”

“Không có a!” Hắn chạm vào mũi nhỏ của nàng nói nhẹ.

“Gạt người, người rõ ràng có, chính là không nói cho ta.” Nàng không vui bĩu môi.

“Oa! Người biến thành giun đũa trong bụng ta nha.”

“A Trì, ta như bây giờ có phải ngốc hơn trước kia không? Cho nên người có việc trong lòng cũng không nói với ta.” Nàng chau mày lại, trầm tĩnh hỏi.

“Được rồi! Ta nói cho người, Kim Kim, ta sợ hãi tình yêu của người với ta sẽ biến mất.” Tròng mắt hắn lưu chuyển một vòng, nói ra lo lắng chân thật. “Hôm nay chúng ta hai người dựa vào nhau, người nói người yêu ta, nếu có một ngày người không cần dựa vào ta nữa, cảm tình của người với ta có thể tan biến hay không?”

“Ta trước kia là một nữ nhân hay thay đổi vậy s?” Bằng không s hắn lại bất an như thế?

“Đương nhiên không phải, người là nữ nhân siêu cấp khó theo đuổi nha.” Nhìn má phấn của nàng, hắn không nhịn được cúi đầu hôn một ngụm.

“Vậy người đang lo lắng cái gì?” “Đại sư huynh so với ta thành thực ổn trọng, kinh nghiệm giang hồ phong phú, cho nên thoát nhìn có khí khái nam tử hơn so với ta.” Chính là “Thoạt nhìn” Nha! Tống Trì thực kiên trì về điểm này.

Thẩm Bái Kim cười mỉm. “Nguyên lai người ăn dấm chua với đại sư huynh nha!”

“Ta thèm ăn dấm chua của hắn? Ta muốn là tâm của người kìa!” Hắn liếc mắt với nàng.

“Tâm? Ta không có biện pháp đem tâm đào ra cho người a!” Nàng nhoi nhoi đầu nhỏ, nghiêm túc phiền não.

“Từ từ sẽ đến, ta sẽ cho người một lần nữa yêu thương ta, yêu đến không thể tự kiềm chế.” Nàng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, hân hoan nhìn nàng, tuyệt đối tin tưởng.

“Chúng ta đây... Có thể đi tìm đại sư huynh?” Nàng khẽ hỏi.

“Người chờ mong gặp đại sư huynh như vậy khiến ta thấy thật mất hứng. Tổng Trì bày ra dáng vẻ của trượng phu.” Ta nói cho người, đại sư huynh sớm có ý trung nhân, cho dù chưa thành thân, cũng là hoa đã có chủ.”

“Cái gì! Nói vậy dường như ta và đại sư huynh có tư tình.” Thẩm Bái Kim vung tay nhỏ hươu hân đánh tới.

“Bởi vì người trước kia thực sùng bái đại sư huynh, cũng không sùng bái vì phu ta.” Tiểu trượng phu ghen cũng thật có lí.

“Ta đây làm sao có thể gả cho người, mà không gả đại sư huynh?” Nàng vô tình thốt ra.

Tổng Trì kinh hãi. “Bởi vì chúng ta yêu nhau a! Chỉ có hai người yêu nhau mới có thể kết hôn.”

“Vậy người cần gì phải ăn dấm chua của đại sư huynh?” Sự ôm ấp của hân làm nàng luyến tiếc li khai.

“Người nghĩ rằng ta và người thích ăn dấm chua a!” Hân có chút ảo não. “Còn không phải bởi vì... Ta sợ người mắc mưu đại sư huynh thôi.” Đúng rồi, vừa vặn cơ hội này giúp Kim Kim tẩy não.

“Mắc mưu?” Đầu óc nàng càng rối loạn, ai làm?

“Ta sợ đại sư huynh lợi dụng người để bảo vệ nữ nhân hân yêu, trước kia hân cũng có ý định này.” Hân nói thầm nói thầm, giống như đàn bà vậy.

“Người càng nói ta càng hồ đồ.” Nàng nhăn lại mày tâm, chờ đợi giải thích của hân.

Hồ đồ mới tốt, mới có thể tẩy não thành công.

“Khụ!” Hân thanh thanh yết hầu, nhin xuống tươi cười vì quý kẻ sắp đạt được, sửa miệng thành một chút tiếc nuối nói: “Kỳ thực rất nhiều lúc ta không biết đại sư huynh là đáng thương hay đáng giận?” Hân cố ý nói thực thong thả, rất mơ hồ.

“S lại thế này a!? Nghe qua thật phức tạp nha!” Hay là đại sư huynh không giống như trong lòng nàng suy nghĩ.

“Không sai, là thực phức tạp, lấy tình trạng hiện tại của người ta thật không muốn làm người phiền lòng, không bằng để sau rồi nói. Hiện tại quan trọng nhất là người cần tĩnh dưỡng thân thể.”

“Ta mê man ba ngày còn không đủ a!?” Thẩm Bái Qim hờn dỗi không thôi, “Người càng không nói cho ta, ta càng tò mò, nghĩ đông nghĩ tây liên không thể ngủ a.”

Không hổ là nữ đường chủ, cho dù mất đi trí nhớ, cái tính thích tìm ra nguyên nhân cuối cùng cũng không thay đổi.

Tổng Trì nhàn nhã nói: “Ta đây tốt nhất là nói lại từ đầu. Đại sư huynh Hồ Ngưỡng Chân là cháu của bảo chủ Huyền Ứng bảo Hồ Lực, thuở nhỏ cha mẹ song vong, cùng đường huynh Hồ Đông Minh, biểu muội Thư Hà lớn lên. Thư Hà là biểu muội của đại sư huynh, khi mẫu thân hân còn sống đã nhận nuôi nàng, mà sau khi cha mẹ sư huynh qua đời thì Thư Hà không có lí do gì ở lại Huyền Ứng bảo. Nhưng nàng vẫn được ở lại, lại được đối xử vô cùng tốt, vì sao? Bởi vì Hồ Đông Minh thích nàng, mà Hồ Lực lại phi thường sủng ái đứa con này, cũng tự động để Thư Hà ở lại và đối xử với nàng như con dâu.

“Mà trên thực tế, đại sư huynh cũng thích Thư Hà, Thư Hà tựa hồ cũng ái mộ đại sư huynh, nhưng lúc ấy tuổi còn nhỏ, lại là người ăn nhờ ở đậu nên không dám tỏ vẻ điều gì.”

“Về sau đâu?” Thẩm Bái Kim tò mò truy vấn.

“Đại sư huynh năm mười hai tuổi bị đưa tới Đại Hồ Đảo, Hồ Lực xin cha ta nhất định nhận hấn làm đồ đệ. Ta về sau mới biết, đại sư huynh cùng Hồ Đông Minh có một lần vì hái một đóa hoa ở vách núi cho Thư Hà, hai người tranh đua nhau, kết quả Hồ Đông Minh không cẩn thận ngã xuống, chân phải không thể cử động, người thừa kế Huyền Ưng bảo thành tàn phế.”

“Hong nhan họa thủy a! Hồ Lực cũng nghĩ như vậy đi!” Thẩm Bái Kim cảm thán nói.

Tổng Trì gọi lên nụ cười quỷ quyệt. “Kim Kim nương tử, người tựa hồ có vẻ lo lắng Thư Hà?”

“Đúng nha, đại sư huynh nhất định thực tự trách đi! Cho dù không phải hấn làm Hồ Đông Minh bị thương, nhưng cũng do hai người ganh đua mới làm Hồ Đông Minh ngã, cho dù bảo chủ không trách hấn, hấn cũng áy náy cả đời.”

“Không, Hồ Lực không có trách phạt đại sư huynh, nhưng từ đó lại trói chặt vận mệnh đại sư huynh.” Cũng bởi vì như thế, mới phát sinh chuyện đính hôn của đại sư huynh cùng Kim Kim.

“Nói như thế nào?”

“Hồ Đông Minh tàn phế, nhưng hấn vẫn là người thừa kế Huyền Ưng bảo, Hồ Lực lấy ân tình nuôi nấng cùng với việc Hồ Đông Minh chịu thua thiệt muốn đại sư huynh về sau sẽ vì Hồ Đông Minh mà cố gắng một đời, lấy tính mạng bảo vệ Hồ Đông Minh cùng Huyền Ưng bảo.” Tổng Trì thanh âm ngang ngang, trong mắt duệ quang bức người, trong lòng cũng vì Hồ Ngưỡng Chân thấy bất bình.

Thẩm Bái Kim suy nghĩ một hồi, ngược lại nói: “Chúng ta không phải đại sư huynh, không biết trong lòng của đại sư huynh, có lẽ hấn là cam tâm tình nguyện, có một nơi sống yên ổn có gì không tốt?”

Cũng giống như người đối với Thiên Long bang? Tựa Tổng Trì không cho là đúng, nhưng cũng không nói ra.

“Vậy Thư Hà đâu?”

“Phát sinh chuyện như vậy, Thư Hà đã không thể ruồng bỏ Hồ Đông Minh, vì thế hai người rất nhanh liền đính thân. Đại sư huynh trong lòng cho dù cực kỳ yêu Thư Hà, cũng không dám biểu lộ ra, vì bảo hộ Thư Hà không bị người khác hoài nghi, đại sư huynh còn đưa ý muốn cùng người đính hôn để tránh tai mắt, ta cực kì tức giận, đương nhiên là không đáp ứng.”

“Người có thể vì ta làm chủ s?” Nàng từ từ hỏi, hưởng thụ cảm giác bàn tay hấn nắm lấy tay nàng.

“Đương nhiên, từ nhỏ ta đã thích người, chỉ chờ sau khi lớn lên nhất định cưới người làm vợ. Kết quả đại sư huynh vì Thư Hà kia cư nhiên có ý đồ bắt người làm lá chắn, chứng minh hấn cùng Thư Hà không có tư tình, không phải quá đáng s? May mắn người không gả cho hấn, bằng không ta liều mạng với hấn.”

Nam nhân này yêu thẩm nàng!

Cảm nhận được điểm này, Thẩm Bái Kim trong lòng như được ngâm suối nước nóng trở nên mềm mại vui sướng.

“Được rồi! Đừng tức giận. Dù s đại sư huynh cuối cùng cũng không làm như vậy.” Nàng thực may mắn có hấn ở sau lưng làm chỗ dựa.

“Nhưng là hấn bụng dạ khó lường a!” Hấn là đang nói chính mình sao? “Ta cũng không hiểu được tình hình đại sư huynh gần đây, chỉ sợ chúng ta tùy tiện đến Huyền Ưng bảo lại quấy rầy hấn. Mà ta càng sợ đại sư huynh vì hoàn cảnh bắt buộc lại đem ý định kia ra, khiến chúng ta huynh đệ trở mặt thành thù.” Hấn không dấu vết ám chỉ nàng, tốt nhất đừng đi tìm đại sư huynh. “Đổi thành ta là hong nhan họa thủy?” Nàng cười khanh khách, hai tay vòng đến sau thắt lưng hấn. “Người đã quên ta là người đã kết hôn s, đại sư huynh không hồ đồ làm vậy đâu.”

“Chúng ta thành thân cũng không thông báo cho đại sư huynh, chỉ có cha biết.” Hấn lặng lẽ ôm nàng, che giấu nội tâm bất an.

Hồ Ngưỡng Chân phái người đi Thiên Long Bang đón Thẩm Bái Kim trở về thành thân, hôn sự này có vẻ đang tiến hành, nếu đến Huyền Ưng Bảo, đổi lại là hấn thẹn với đại sư huynh vì đã đoạt Kim Kim. Chính là muốn hấn trở mặt nhìn Kim Kim lập gia đình, chết hấn cũng không cam lòng.

“Ta thật tình yêu thích người, Kim Kim, thực sự.” Tống Trì ôn nhu lại ôn nhu mà nói. “Người phải đáp ứng ta, mặc kệ đại sư huynh hoặc người khác nói gì với người, người cũng không thể mắc mưu, càng không thể đã quên ta là nam nhân duy nhất mà người yêu.” Hai tay đột nhiên tăng lực đạo mang nàng gắt gao ôm vào lòng.

“A Trì...” Nàng cố sức tránh ra một khe hở để hô hấp.

Giọng nói ôn nhu trở nên dồn dập, “Người là của ta, Kim Kim, người là của ta! Ta thực sợ... Thực sợ... Thực sợ người sẽ quên đi tình yêu với ta, thật sợ bản thân không thể bảo vệ chu toàn cho người.”

Chân tình si ý này, ai có thể ngăn cản?

Nàng cho rằng nàng mới là người cần bất an vì một chút quá khứ nàng cũng không biết, nhưng nam nhân này thế nào lại không an tâm như vậy?

“A Trì đáng thương.” Trong lòng nàng tràn đầy ôn nhu cùng mầu tím. “Ta mất trí nhớ cảm thấy thật không an toàn, ngay cả người cũng thế. Nhưng người yên tâm đi! Đi tìm đại sư huynh chỉ vì ta muốn nhớ lại quá khứ, ta không có hứng thú nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác đâu.”

“Thực sự? Ngoắc tay ngoắc tay.” Hắn giống tiểu hài tử đưa ra ngón út. “Hảo, Ngoắc tay.”

Hai người tính trẻ con hạ đỉnh ước, Tống Trì thư thái nở nụ cười.

Thẩm Bái Kim cam đoan nói: “A Trì, ta muốn khôi phục trí nhớ chỉ là vì người.”

Thấy nàng ‘vì hắn’ như thế mà cố gắng khôi phục trí nhớ, Tống Trì ngược lại không cười nổi. Trải qua một tháng du sơn ngoạn thủy, thuận tiện chạy đi, Tống Trì mới mang theo Thẩm Bái Kim đi đến Huyền Ưng Bảo, lúc này thời tiết vừa vặn vào mùa hè, cũng nên tìm một nơi tránh nóng.

Thừa dịp Thẩm Bái Kim không chú ý, Tống Trì viết một phong thơ gi trạm dịch mau chóng đưa đến Hồ Ngưỡng Chân, đem tình hình gần đây của Thẩm Bái Kim kể sơ một chút, đỡ phải khi vừa mới đến đã có hạ nhân xếp hàng cung hô bảo chủ phu nhân, như thế hắn chịu không nổi nha.

Tiên hạ thủ vi cường, Tống Trì cũng không mềm lòng.

Đương nhiên, hắn cũng có chuẩn bị tâm lý muốn gặp Hồ Ngưỡng Chân.

Thông báo qua tên tuổi, Hồ Ngưỡng Chân tự mình nghênh ngoài đại môn. “Sư muội, sư đệ, các người rốt cục đến đây, ta thiếu chút nữa nghĩ đến các người cả đời cũng sẽ không đến.” Câu cuối cùng là nói cho Tống Trì nghe.

Tống Trì hừ một tiếng. “Trên đường tới đây phong cảnh tú lệ, sư đệ ta trời sinh yêu thương nương tử, tất nhiên sẽ dẫn nàng đi ngắm cảnh một chút.”

“Thật sự là yêu thương ‘nương tử’ sao?” Hồ Ngưỡng Chân nhú mày hỏi.

“Cha ta đáp ứng.”

Tuy rằng hai người mặt đều tươi cười nhưng lại ngăm giương cung bạt kiếm.

“Người chính là đại sư huynh?” Thẩm Bái Kim đánh giá nam tử khí độ ung dung trước mắt này, ước chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, cá tính chính trực kiên cường..

“Sư muội, đã lâu không thấy, thân thể khỏe không?” Hắn ôn nhu chuyển hướng nàng.

“Tốt lắm. Chính là...” Nàng sờ sờ cái trán, không biết mở miệng như thế nào.

“Trước tiên vào đã, đừng đứng ở đây sẽ say nắng.” Hồ Ngưỡng Chân trời sinh là một người rất chu đáo.

Thẩm Bái Kim thế này mới phát hiện bọn họ tựa hồ như được mời vào nhà của người giàu có, nhà đẹp, đá giả núi, hoa thơm cỏ lạ, hành lang gấp khúc đủ loại tạo nên cảnh hoa lệ phi thường, biểu hiện cho khí thế danh môn thế gia.

“Nơi này chính là Huyền Ưng Bảo?” Nàng có chút kinh ngạc.

“Kim Kim nương tử, Đại Hồ Đảo của chúng ta cũng không kém nơi này, còn có thác nước thiên nhiên, hang động lớn, mùa xuân trăm hoa đua nở, mùa hè lội sông bắt cá, mùa thu xem lá phong đỏ, mùa đông có thể ngâm nước nóng ở ôn tuyền mà ngắm tuyết mịn.” Tống Trì cười đến hảo ẩm áp, hảo ẩm áp. “Đại Hồ Đảo mới là nhà của chúng ta, nơi này tuy cảnh đẹp người đẹp nhưng lại nhà của người khác.”

“Ân! Ta biết, ta chỉ là thưởng thức một chút.” Thảm Bái Kim buồn bực, ngữ khí của Tống Trì s lại ghen tuông như vậy?

Hồ Ngưỡng Chân cười nói: “Nếu là sư muội thích, cứ việc ở thoải mái.”

Tống Trì trong lòng không phải không có một tia nghi ngờ. “Đại sư huynh thật muốn kế thừa Huyền Ứng Bảo s?”

“Nói đến thật dài, chậm rãi các ngươi sẽ hiểu được.” Hồ Ngưỡng Chân tươi cười, bước chân dừng một chút, sau đó lại đi về phía trước, nhưng cảm giác trầm trọng không ít.

Tống Trì đuổi về phía trước một bước. “Đại sư huynh sư đệ có thể giúp gì không?”

13. Chương 7 Phần 2

Sư đệ muốn chuộc tội sao?

Hồ Ngưỡng Chân thiện ý cười. “Sư đệ, ngươi thực sự trưởng thành, sư phụ nhất định thật cao hứng.”

“Kia cũng không nhất định, hấn bị ta làm cho không thể không nhượng bộ.” Hấn khế nhếch mi.

Hồ Ngưỡng Chân hiểu được hấn đang nói cái gì, lắc đầu cảm thán cười liên tục.

Tống Trì cùng Thảm Bái Kim được bố trí ở trong phòng khách quý, gian phòng này được chia thành ba phòng nhỏ, phòng khách, thư phòng cùng phòng ngủ nối liền thông với nhau. Sinh hoạt hằng ngày rất thuận tiện.

Một tấm bình phong tinh tế bằng gỗ đặt ở trung tâm phòng khách, trên bàn bày điểm tâm ngũ sắc, trà hảo hạng cùng hoa quả quý hiếm thể hiện sự hiếu khách của chủ nhân.

“Không tệ, không tệ.” Thuận miệng ăn hai loại điểm tâm, kén chọn như Tống Trì cũng không thể chê.

“A Trì, đại sư huynh tựa hồ bề bộn nhiều việc, hấn khi nào thì có thể nói chuyện với ta?” Thảm Bái Kim uống trà môi non mịn bởi vì sợ nóng mà nhếch lên khiến cho Tống Trì nhìn thấy phải hung hăng nuốt một ngụm nước miếng.

“Ngươi ngủ trưa đi! Ta đi tìm đại sư huynh thương lượng.” Hấn cơ hồ là chạy thoát ra ngoài, nếu không hấn cũng không chắc sẽ làm gì với nàng.

May mắn đêm nay hấn có thể ngủ ở thư phòng, bằng không mất gấu mèo vì mất ngủ của hấn vĩnh viễn sẽ không tốt lên được.

Chính mình đáng chết a! Cố chấp giữ phong thái quân tử làm gì?

Hai cái đại nam nhân tâm sự, lại không muốn để cho người khác nghe thấy, nơi thích hợp nhất là ở đâu?

Trên một cây cầu nhỏ ở hồ đi, có thể vừa nói chuyện vừa thưởng thức phong cảnh lại không sợ người khác nghe trộm.

Tống Trì đột nhiên có chút hiểu được tình cảnh Hồ Ngưỡng Chân ở Huyền Ứng Bảo.

“Vì sao nhất định phải trở về nơi này?” Hấn nhìn chằm chằm sư huynh.

“Giống như sư muội đối với Thiên Long Bang, ta sinh ra là cho Huyền Ứng Bảo, không phải nói buông liền có thể buông.” Hấn thở dài, hiểu được trong lòng sư đệ nghĩ gì.

Tổng Trì nhếch môi cười. “Trên đời này sao lại có nhiều chuyện ‘trời định’ như vậy? Kim Kim sẽ theo ta về Đại Hồ Đảo định cư, Thiên Long bang cũng không còn trong đầu nàng. Mà đại sư huynh cũng thế, nếu muốn làm gì thì cứ làm, đó mới là nhân từ với bản thân.”

“Sư đệ thật có phúc, từ nhỏ đã không có gánh nặng trên lưng.” Hồ Ngưỡng Chân là hâm mộ nhất Tổng Trì ở điểm ấy.

“Gánh nặng cũng có thể gỡ xuống a!” Quả nhiên là thiếu niên tùy hứng.

Hồ Ngưỡng Chân nhăn chặt mày, ánh mắt phức tạp, không vui nói: “Sư đệ, người đừng quên ra cùng sư muội chưa giải trừ hôn ước, mỗi hạn đoạt thể này nên tính thể nào với người đây?”

“Nếu sợ ta đã không đến đây.” Đã đến đây, còn có chuẩn bị tâm lý.

“Thật can đảm! Người dựa vào việc sư muội mất trí nhớ mà tùy ý trêu chọc nàng sao?”

“Ai ở trêu chọc ai nha!” Tổng Trì oán hận cắn răng nói: “Bởi vì người lớn hơn mấy tuổi, Thẩm bá phụ...Không phải, nhạc phụ ta liền nhận người làm rể cứng. Ta tuy tuổi nhỏ nhưng là nam nhân yêu Kim Kim nhất trên đời, bị sắp xếp như vậy ta có thể chịu được sao? Đại sư huynh, ta không phải bốc đồng mà muốn tranh Kim Kim, ta là không thể mang Kim Kim tặng cho nam nhân không yêu nàng! Trong lòng người rõ ràng yêu Thư Hà lại muốn Kim Kim gả cho người, người mới là người đùa với hạnh phúc cả đời của Kim Kim.”

“Sư đệ nói quá lời, ta tự tin có thể làm tròn nhiệm vụ của một trưởng phụ.”

“Tròn trách nhiệm? Miễn, người cứ giữ lại cho Thư Hà của người đi!”

Hắn chế nhạo làm Hồ Ngưỡng Chân vừa tức vừa giận, cả giận nói: “Đừng mạnh miệng như thế, người muốn từ hôn đúng hay không? Đáng vẻ này của người có chút nào giống đang cầu xin sao?”

“Ta cầu người, người sẽ cho ta sao?” Tổng Trì chẳng hề để ý cười. “Hai năm nay người không vội thành thân, thể nào đột nhiên lại cho người đi đón Kim Kim, nói người vừa muốn thành thân vừa muốn thừa kế Huyền Ưng bào? Nếu trong này không có ẩn tình, gặp quỷ mới tin! Đại sư huynh nếu không ngại cứ nói, ta giúp người, người giúp ta, giao dịch công bằng, thế nào?”

Ngưỡng Chân biết, Tổng Trì làm việc mặc dù tùy hứng nhưng tâm tư cực kỳ tinh tế, quỷ kế đa đoan, hiện tại đã là một nhân vật vô cùng phiền toái. Nếu trải qua thêm mười tám năm nữa chỉ sợ cũng trở thành một cái ‘ma tôn’ như cha hắn nha. May mắn trời sinh hắn có sự si tình, chỉ có nữ nhân hắn yêu mới có thể kìm chế hắn.

Hồ Ngưỡng Chân thất bại, cộc nhân duyên tam giác, giằng co đã lâu.

Hắn nhẹ nhàng mà thở dài, “Người lấy sư muội giao dịch, không sợ sau khi nhớ lại nàng tìm người tính toán sổ sách?”

“Ta sợ chết được!” Tổng Trì trêu tức nói, hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý bị Kim Kim đánh.

“Tự giải quyết cho tốt đi!” Hồ Ngưỡng Chân lạnh lùng lên tiếng, tuyệt đối không đồng tình hắn.

Trên cây cầu hai nam tử đạt thành hiệp ước.

Một lúc lâu sau, Tổng Trì đi bái kiến Hồ Lực bệnh ở trên giường, lão nhân trên giường khuôn mặt nhăn nhoe nhìn vào biết là sắp chết, mà Hồ Đông Minh lại một thân béo ú.

“Đại ca, người đi nghỉ ngơi đi! Đến lượt ta tới chiếu cố bá phụ.” Hồ Ngưỡng Chân nhìn về phía đôi phụ tử kia.

“Không cần, sư đệ sư muội khó tới tìm người, người cứ lo tiếp đón chu đáo đi.” Hồ Đông Minh cự tuyệt hảo ý của hắn.

Bất quá Hồ Ngưỡng Chân nói một chập cũng đưa Hồ Đông Minh trở về nghỉ ngơi.

“Sư đệ, phiền toái người.”

Tống Trì cởi bỏ áo khoác, lấy xuống vòng cổ bên người đội, vòng cổ này thoạt nhìn chỉ là vòng cổ bằng vàng bình thường, đặc biệt được xếp thành hình bát quái để luyện nên, cẩn thận nhìn kĩ sẽ thấy từng hạt trên châu đỏ xâu lại với nhau mà tạo thành.

“Đại sư huynh, người nói thực đi, người phái người đi đón Kim Kim đến, mục đích chân chính là muốn dẫn ta đến đây đi!? Bởi vì người biết, ta không có khả năng để Kim Kim một mình đến đây mà thực hiện hôn ước.”

“Một nửa, một nửa.” Hồ Ngưỡng Chân không phủ nhận, đôi mắt trong veo nhìn thẳng tắp hắn. “Năm năm trước người sở dĩ không chết, là vì sư phụ sớm đem ‘Trừ tà huyết châu’ cho người, nó bảo vệ tâm mạch của người, bảo vệ người đến hơi thở cuối cùng. Mà nó còn có một công dụng khác chính là tránh độc, chỉ cần người ăn vào có độc gì đó, huyết châu sẽ nóng nhắc nhở người.”

“Đáng tiếc đối với nhuyễn cân tán vô dụng.” Bằng không cũng không bị Doãn Tâm Đường cùng cha mẹ nàng hại như thế.

“Bởi vì nhuyễn cân tán sẽ không nguy hiểm tính mạng, ‘Trừ tà huyết châu’ là dùng để cứu mạng.”

“Cho nên người muốn ta đến, bởi vì ta có ‘Trừ tà huyết châu’, người muốn cứu tính mạng bá phụ của người.”

“Trực tiếp mời người đến, người nhất định sẽ cự tuyệt. Huống hồ, việc thành thân của ta cùng sư muội kéo dài đã lâu...” Trì hoãn nhiều năm như vậy đối với một cô gái cũng không tốt a!

“Việc này vĩnh viễn đừng nhắc tới, bằng không ta lập tức rời đi.” Tống Trì nổi giận, phát tay áo muốn bỏ đi.

“Ta đã viết thư từ hôn cho người, cũng mời người đem ‘Trừ tà huyết châu’ cho ta mượn.” Hồ Ngưỡng Chân mặt tối tăm, nếu không có tình thế bức người, đường đường nam tử hán há có thể đem thê tử chuyển nhượng? Cho dù hắn cùng với Thẩm Bái Kim chỉ có tình cảm huynh muội, nhưng đối với hắn mà nói, hai chữ tín nghĩa là xếp trước cả tình yêu.

Bởi vì rất coi trọng người thân, bất đắc dĩ đành phải hy sinh hôn ước.

Tống Trì đem “Trừ tà huyết châu” đưa tới trên tay hắn, Hồ Ngưỡng Chân lập tức cởi bỏ áo Hồ Lục, lộ ra ngực, đem huyết châu đặt trên ngực hắn, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy huyết châu càng tỏa sáng, đậm rực rỡ, đỏ như máu.

“... Nóng quá... Nóng quá...” Hồ Lục bỗng nhiên lẩm bẩm nói.

“Bá phụ quả nhiên trúng độc trong người, nhưng là vì sao mời nhiều danh y đến cũng không phát hiện?” Hồ Ngưỡng Chân hốc mắt rưng rưng, thực không đành lòng xem bá phụ thống khổ như thế.

Tống Trì trong lòng căng thẳng, trong đầu hiện lên linh động. “Bá phụ người thế này đã bao lâu?”

“Ta trở về không lâu liền cứ như vậy...”

“Kia không phải hai năm sao? Khó trách già nhanh như vậy.” Tống Trì chân thật đem suy nghĩ bản thân nói ra “Người vừa trở về hắn liền bị bệnh, không có người hoài nghi là người?”

“Ta làm sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế?” Hồ Ngưỡng Chân cả giận nói, hiển nhiên vẫn là có lời đồn đãi truyền ra.

“Ta hiểu được người, một bụng nhân nghĩa đạo đức, nhưng chuyện người thừa kế Huyền Ứng bảo là thế nào?” Một người bị hãm hại, sau lưng nhất định có nguyên nhân, mà danh cùng lợi, yêu cùng hận, là lí do dễ dàng khiến người ta phát điên.

Hồ Ngưỡng Chân giật giật khóe môi, nên? Không nên nói? Cuộc đời hắn đây là lần đầu tiên tâm rối loạn như vậy.

“Người có thể tin tưởng ta, đại sư huynh.”

Nghe vậy, Hồ Ngưỡng Chân nao nao, rồi sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười. “Người luôn luôn thẳng thắn nói thẳng, chỉ có đối với sư muội dùng hết tâm cơ, ta cũng rất tin tưởng người.”

“Vậy người đã nói a! Ta ghét nhất xem nam nhân có cái mặt nhăn như mướp đắng vậy.” Tống Trì tức giận trợn trắng mắt.

“Sư đệ, cái gọi là thắng thần nói thắng, không có nghĩa là người có thể không chút nào che giấu muốn nói cái gì thì nói, tính tình này của người đến Thiên Long bang chỉ khiến sư muội thêm phiền toái.”

“Người nhắc lại một lần Thiên Long Bang, ta liền trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết người.” Tống Trì đưa tay ra quyền, như hổ rình mồi.

“Thôi, lời thật thì khó nghe.”

“Nói mau! Nói mau!” Hắc có chút không kiên nhẫn.

Hồ Ngưỡng Chân chậm rãi nói: “Đại ca của ta từ nhỏ là một quân tử chân thành, làm việc quang minh lỗi lạc, khi hắc bị chặt đứt đuôi phải trở thành tàn phế, hắc cũng chưa bao giờ oán trời trách đất. Khi bá phụ hướng ta hỏi tội, hắc cũng giúp ta giải vây, hắc một lần nữa giải thích không phải vì ta mà hắc rơi xuống vách núi. Cho nên bá phụ cố ý muốn ta giúp đỡ đại ca, làm trở thủ đắc lực của huynh ấy, mà ta là cam tâm tình nguyện, không một câu oán hận. Nhưng là sau khi ta học võ trở về, bắt đầu quá trình giúp đỡ người thừa kế, ai biết...”

“Như thế nào?”

“Ta cứ ba năm thì trở về thăm viếng một tháng, mỗi lần trở về đều cảm nhận được sự thay đổi của đại ca, hắc càng lúc càng...Hắc vô tâm không lo công việc của Huyền Ưng bảo, thích trồng hoa làm cỏ, hội họa đánh đàn, chơi cờ phẩm trà, với võ công không có hứng thú rèn luyện. Ba năm trước khi ta trở về hắc trực tiếp nói muốn làm phó bảo chủ thanh nhân, muốn đem vị trí bảo chủ tặng cho ta. Ta kinh sợ, e ngại bá phụ đa nghi nên không dám ở lâu, rất nhanh rời đi. Một năm sau trở về đại ca lại đặt ra vấn đề xưa, ta trực tiếp nói ta muốn đi lưu lạc giang hồ, hắc mới áp chế không đề cập đến nữa, về sau bá phụ liền ngã bệnh.” Hắc trùng trùng thổ dài.

“Thư Hà nói như thế nào?”

“Thư Hà? Chuyện này lên quan gì Thư Hà?” Hồ Ngưỡng Chân mở miệng che chở nàng.

“Nàng cùng người vẫn cứ ái mộ nhau sao?”

Hồ Ngưỡng Chân hướng Tống Trì trừng mắt. “Thư Hà là thê tử chưa cưới của đại ca, cho dù muốn khoét đi trái tim ta mới có thể nhấn chìm khát vọng với nàng thì ta cũng sẽ làm.”

Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mắng thực thống khoái.

Tống Trì ý cười sâu sắc, quả nhiên da mặt rất dày. “Nhưng là, bọn họ nên sớm thành thân, không phải sao?”

“Đó là bởi vì bá phụ đột nhiên ngã xuống, đại ca sao có tâm tư cưới vợ? Ta chỉ hy vọng bá phụ sớm ngày khỏi bệnh, vì đại ca cùng Thư Hà làm chủ hôn, sau đó ta liền rời đi. Ta nghĩ lúc này đây, bá phụ sẽ không ngăn cản ta rời đi Huyền Ưng Bảo, chỉ cần ta không ở lại, đại ca sẽ ngoan ngoãn làm người thừa kế.”

Đây là phương thức yêu một người khác sao? Đại sư huynh. Tống Trì dưới đáy lòng cảm thán ngàn vạn. Vì sợ bá phụ cùng đại ca hoài nghi Thư Hà không đủ kiên trinh, hắc cùng Thẩm Bái Kim đính hôn, cho thấy chính mình đối với Thư Hà không có dã tâm. Lúc hắc phát hiện Hồ Đông Minh cố ý không nhận ngại vàng, vì sợ nhận sự phỉ nhổ của bá phụ cùng người đời, hắc thậm chí nghĩ rời đi, tỏ vẻ mình không có dã tâm.

“Người không biết là cá tính của người thực kỳ quái sao, đại sư huynh?” Một nhọc như vậy a! Không giống hắc sống tự tại.

“Sẽ không.” Hồ Ngưỡng Chân tự giác nhìn lên không thẹn trời.

“Nhưng là người phái người đi đón Kim Kim, nói muốn Kim Kim làm Huyền Ưng Bảo phu nhân...”

“Đó là đại ca sai người đi, ta dự tính sẽ hướng sư muội giải thích, nay chắc không cần.”

“Không sai, không sai.” Tống Trì bỗng nhiên tâm tình tốt lắm nói: “Nhìn bệnh bá phụ người đã hai năm như vậy, trong thân mang kì độc mạn tính, danh y bình thường cũng không chẩn đoán được. Ta cho người

mượn ‘trừ tà huyết châu’ dùng một tháng, mà ta nhân dịp một tháng này sẽ mời bằng hữu cha ta là ‘Quái thủ độc quân’ đến, trừ hấn ra, ta không nghĩ ra ai khác có thể cứu Hồ bảo chủ.”

“Đa tạ sư đệ.” Hồ Ngưỡng Chân thật sâu vái chào.

Tổng Trì cũng thở dài hoàn lễ. Kể từ đó, những gì nợ sinh huynh coi như hoàn trả.

Đêm khuya, ánh trăng nhàn nhạt, theo song cửa sổ đổ xuống căn phòng.

Tổng Trì giúp Thẩm Bái Kim cởi xuống trang sức, thuận tiện nói cho nàng biết ngày mai sẽ rời đi có chuyện, nàng có thể ở lại miễn đi theo hấn vất vả.

“A Trì, ta muốn đi cùng người.” Nàng lẳng lặng ngồi, hưởng thụ nhu tình của hấn.

“Vì sao? Người không phải thích nơi này...” Tóc nàng thật mềm làm hấn yêu thích không buông tay.

“Đó là bởi vì muốn ở cùng người nha!” Nghe thấy lời nói của Kim Kim, ôn nhu mà đa tình, Tổng Trì nhin không được hôn môi đỏ mọng của nàng.

“Ta yêu người, cho nên không đành lòng để người chịu khổ.”

“Ta thực sự không thể đi cùng người sao?” Thẩm Bái Kim nói nhỏ, “Ban ngày người đi tìm đại sư huynh, ta thấy Thư Hà cô nương, nàng thực sự đẹp quá, đẹp quá, mềm mại quyến rũ, ngay cả nữ nhân nhìn đến cũng ngây người.”

“Sau đó đâu? Nàng nói cái gì?” Đây mới là điều Tổng Trì để ý.

“Nàng hỏi ta có phải hay không phải gả đại sư huynh? Nàng chất vấn làm ta cảm thấy thật không thoải mái. Ta liền nói với nàng, ta đã thành thân cùng người, là Tổng phu nhân. Kết quả, nàng ấy lại hoài nghi chúng ta không phải vợ chồng.”

“Nàng ấy sao lại hoài nghi?” Tổng Trì vắn xoắn mi, tương đương không vui.

“Nàng nói... Nhìn ta không giống như đã kết hôn.” Nàng hơi nhếch môi, e lệ nói.

Thật là nữ nhân lợi hại! Cư nhiên hoài nghi Kim Kim vẫn là thân hoàn bích, nhưng việc này có quan hệ gì với nàng?

“A Trì, ta không muốn một người ở tại chỗ này, nơi này không khí rất quái dị, lại không thể nói rõ nơi nào quái...” Nàng có chút bất an.

“Ta hiểu được, chúng ta đây ngày mai cùng nhau đi.” Hấn ôm nàng mà lau đi lo lắng trong lòng nàng.

Kỳ thực, hấn cũng không yên tâm để Kim Kim tiếp tục nghe Thư Hà “Nói hươu nói vượn”, như vậy cũng biết, Thư Hà vẫn cứ thực để ý Hồ Ngưỡng Chân, thậm chí không chịu được Hồ Ngưỡng Chân cưới vợ. “A Trì, đêm nay người vẫn ngủ phòng sao?” Giọng của nàng nghe ra được một tia chờ đợi.

Nhớ đến thư từ hôn trong ngực, hấn đắm chiêu nhìn Kim Kim, đôi mắt xuất ra ánh sáng thần. “Không cần.”

Hấn ngắn gọn trả lời, hai tay dễ dàng bế ngang nàng, hướng phòng ngủ bước vào. Hấn đã nói qua, đợi đến nàng cam tâm tình nguyện cùng hấn viên phòng, khiến nàng chân chính trở thành của hấn. Chính là lúc này, giờ phút này.

14. Chương 8 (hết)

Chương 8

Ban đêm.

Vị thuốc nồng đậm tràn ngập trong phòng ngủ của bảo chủ, đêm nay đến lượt Thư Hà canh giữ.

Tuy rằng chưa chính thức gả nhập môn, nhưng Hồ Lực luôn đối với cô như nữ nhi mà nuôi lớn, mà nàng vì muốn lấy lòng người nhà tương lai, cầm kì thi họa của tiểu thư khêu các điều học, châm trà, thêu thùa, nấu ăn không gì không giỏi. Đối với Hồ Lực là nói gì nghe nấy, mọi người đều khen nàng hiền lương lại hiểu thuận.

Mà sau khi Hồ Lực sinh bệnh, nàng lại là mỗi ngày vì hấn hằm được, mỗi khắc đều làm tròn chức trách của nàng dâu.

Dưới sự trợ giúp của gia nhân, Thư Hà giúp Hồ Lực uống hết thuốc, liền ra lệnh gia nhân lui xuống nghỉ ngơi, nàng có thể trong coi một mình.

Hồ Lực uống xong được, lại ngủ như chết, kì thực trừ bỏ còn hơi thở, hấn không khác gì người chết.

Thư Hà khéo miệng không nhin được nở một nụ cười nhàn nhạt.

Từ sau khi Hồ Lực bệnh, nàng mới chính thức được sống tự do. Không có người như âm hồn bất tán theo dõi nhất cử nhất động của nàng, cũng không có người nghi thần nghi quỷ sợ con trai bảo bối bị nữ nhân phản bội.

Hồ Lực tựa như con chuột, âm hiểm, đa nghi, nghi kỵ.

Sau khi Hồ Đông Minh té gãy chân, ngoài mặt thì tỏ vẻ thương nàng, nhưng thật ra không ngừng nguyên rửa nàng, làm khó dễ nàng. Nếu không phải Hồ Đông Minh yêu nàng, Hồ Lực sớm đã chính nàng đến muốn chết không được muốn sống cũng không xong, bởi vì nàng lại dám để con trai bảo bối hấn té ngã thành tàn phế chỉ vì thay nàng hái một đóa hoa.

Lại thở dài, Thư Hà dựa vào cửa sổ, nhìn lên phía chân trời đầy sao, không khỏi vì vận mệnh của mình mà sầu não.

Nàng cùng Hồ Ngưỡng Chân là hai đứa trẻ vô tư, cho rằng hai người sẽ dựa vào nhau cả đời, ai biết Hồ Ngưỡng Chân vì ân tình, vì Hồ Đông Minh thua thiệt mà không dám nhắc đến tình cảm giữa hai người, tùy ý để nàng hứa hôn cùng Hồ Đông Minh.

Được rồi! Nàng không rời được Huyền Ưng Bảo, vậy thì nhận mệnh làm bảo chủ phu nhân cũng không sai! Nào biết Hồ Đông Minh đột nhiên muốn thanh thản, không muốn làm bảo chủ.

Nàng Thư Hà thế nào số mệnh khổ như vậy? Mất đi người yêu, lại mất đi địa vị bảo chủ phu nhân!

Rốt cuộc là ai thao túng vận mệnh của nàng?

“Phục tùng, thuận theo nam nhân, không phải là thiên chức nữ nhân sao? Vì sao ta cố gắng làm được, lại không chiếm được kết quả tốt?” Trên gương mặt tuyết mỹ lộ ra một nụ cười âm ác.

Nàng đi đến bên giường, hung hăng quăng Hồ Lực năm bạt tai. Vì muốn trút giận bao năm nàng mới lấy làm tròn đạo hiếu mà trực đêm.

“A! Thoải mái hơn.” Nàng vắn chiếc khăn mặt ướt, đắp lên nơi nàng vừa đánh, sau đó dẫu tay sẽ biến mất.

Nàng lạnh mặt hướng bệnh nhân trên giường nói: “Người ta nói con hư tại mẹ, người thì sao? Đưa con người sinh ra chỉ như con chuột biết đào hang, không có tiền đồ! Kẻ bất lực! Hấn đã đem ta cướp đến bên tay thì nên hảo hảo mà sủng ta, cho ta những gì tốt nhất trên đời, không phải sao? Mà cái quý giá nhất hấn có thể cho ta là gì? Chính là địa vị bảo chủ phu nhân a! Đây là cách bồi thường duy nhất mà hấn có thể cho ta. Nhưng chết tiệt, hấn nói không muốn làm bảo chủ, thật vĩ đại mà nhường lại cho Ngưỡng Chân, ta đây làm sao? Những năm này ở Huyền Ưng bảo tùy ý người khó dễ thì tính là gì?”

Thư Hà mắt đỏ. “Đông Minh lần đầu tiên nói không làm bảo chủ, người đánh hấn một bạt tai, tốt lắm. Hấn lần thứ hai còn nói không làm bảo chủ, người lại đánh hấn một bạt tai, cũng tốt lắm. Nhưng là, hấn lần thứ ba nói không làm bảo chủ người lại do dự không đánh, người vì sao không đánh? Bởi vì chính mình cũng hiểu được, Đông Minh căn bản không phải là một bảo chủ có tài! Chi nên, người muốn Ngưỡng Chân phụ tá Đông Minh, muốn lấy ân tình mà khóa cả đời hấn vì Đông Minh bán mạng, bởi vì hấn là người rất coi nặng chữ tín nghĩa.

Đứa con bất lực kia của người ngay cả danh nghĩa bảo chủ cũng không cần, toàn tâm toàn ý muốn nhân nhà, ta khuyên hẳn không nên như vậy, hẳn lại lạnh lùng nói: ‘Dù sao đời này người cũng không thiếu ăn thiếu mặc, không cần lo lắng.’ Chẳng lẽ ta gả cho hẳn chỉ vì hai chữ ăn mặc này sao? Giá trị của nữ tử dung mạo bình thường cũng không chỉ có hai chữ này nha!”

Nàng thống khổ đóng chặt mắt. “Ít nhất ta tin tưởng, người nhất định sẽ ngăn cản Đông Minh làm như vậy. Ta tuy rằng hận người đối xử với ta không tốt, nhưng ít nhất người có thể bảo đảm địa vị của Đông Minh, người nói có buồn cười không? Người ta có thể dựa vào cư nhiên chỉ có người.” Nàng thần sắc buồn bã, lại nói vân đạm phong khinh, giống đang đàm luận chuyện người khác.

“Sau khi Ngưỡng Chân học võ trở về, Đông Minh lại nói hẳn không muốn làm bảo chủ, sự vô năng của hẳn sẽ hủy Huyền Ứng bảo một tay người sáng tạo. Người trầm mặc đã lâu, cuối cùng người đã nói người sẽ lo lắng. Tâm của ta lập tức trầm xuống! Ta rất hiểu người, người đời này chỉ quan tâm hai thứ: Huyền Ứng bảo cùng con người. Cuối cùng người vẫn theo ý Đông Minh, cũng muốn giao Huyền Ứng bảo cho Ngưỡng Chân. Nhưng ta không thể để người làm như vậy! Tuyệt đối không được! Ta hận các người, các người không ai vì ta mà suy nghĩ, tất cả chỉ nghĩ đến bản thân mình!”

Gương mặt thê thảm của nàng lạnh dần. “Cho nên, chỉ cần người ngã bệnh, tất cả sẽ giữ nguyên như bây giờ. Ha ha ~ người nhất định không thể tưởng tượng được phải không! Ta bỏ thuốc vào thị dê của người, mỗi ngày chỉ một ít, độc được ta cho người ăn mỗi lần đều không giống nhau, độc tính hỗn tạp trong cơ thể, người sẽ luôn bệnh như vậy, luôn luôn...”

“Nghĩ rằng như thế có thể duy trì hiện trạng, không nghĩ tới Đông Minh muốn Ngưỡng Chân thành thân, cũng trong ngày này mà tuyên bố hẳn kế nhiệm bảo chủ. Ngưỡng Chân tự nhiên không dám nhận, không có người chín miệng nói truyền ngôi, hẳn không có khả năng chịu nổi tai tiếng! Nhưng là, sự đệ nhiều chuyện kia của hẳn lại muốn mời một vị thần y đến. Đến lúc đó, nếu người khỏi bệnh ta cũng xong đời.”

Ngữ khí Thư Hà như băng tuyết khiến người khác thấy lạnh lẽo. “Đêm nay ta mang đến bao độc được cuối cùng, chỉ cần người chết, không có di ngôn để lại, Ngưỡng Chân cũng không dám ngồi lên ngôi bảo chủ, cuối cùng Đông Minh phải tiếp nhận trọng trách này, ta danh chính ngôn thuận trở thành bảo chủ phụ nhân, đây là những gì nên thuộc về ta!”

Tay nàng mang độc hòa tan trong chén nhỏ, từng bước đi bên cạnh Hồ Lực...

Trong tấm phòng trầm tĩnh vang lên một tiếng...

“Dừng tay!”

Phía sau giường đột nhiên hiện ra một đạo cửa ngầm, từ cửa đi ra một vài người.

Thư Hà ánh mắt đăm đăm. Bí mật này ngay cả nàng cũng không biết, trong phòng bảo chủ sao có thể có mật đạo.

Tổng Trì liên tiếp lắc đầu, chắc chắn thở dài: “Đại sư huynh, chiêu ‘Dẫn xà xuất động’ của ta không sai đi! Có người trúng độc, liền nhất định có người hạ độc, người xuống độc biết thần y sắp tới, đương nhiên sẽ ra tay trước trừ hậu họa.”

Hồ Ngưỡng Chân cùng Hồ Đông Minh một mặt đau lòng trừng mắt Thư Hà, nếu không có chính tai nghe thấy, tận mắt nhìn thấy, thực không thể tin nữ nhân xinh đẹp nhu nhược như chim nhỏ nép vào người này lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Thư Hà vẻ mặt lãnh cảm, không nói một lời cầm độc được trong tay uống một hơi, ngã xuống đất.

Hồ Ngưỡng Chân mặt trắng bệch, lập tức tiến lên nâng nàng, “Hà Nhi, Hà Nhi... Người vì sao... Vì sao...”

Thư Hà thở gấp nói: “Ta hận người... Hận người không dám dùng cảm yêu ta... Hận người rõ ràng yêu ta cũng không dám phản kháng bọn họ... Hận người không dám mang ta xa chạy cao bay... Để lại ta một mình ở nơi này... Tâm của ta... Tâm của ta a -... Chậm rãi bị lãng trì...” Nàng kích động ói ra một búng máu.

“Hà Nhi! Hà Nhi!” Hồ Ngưỡng Chân lo lắng rống to: “Cứu cứu nàng... cầu ngài cứu cứu nàng...” Hắn ánh mắt nấn nỉ nhìn một người trung niên kiêu căng đang đứng xem ở một bên, “Thần y... van cầu ngài...”

“Ta ghét nhất bị người ta bảo ta thần y.” Trung niên kiêu căng thờ ơ.

Tổng Trì không đành lòng thống khổ nhìn sư huynh như thế, ra tiếng hỗ trợ, “Quái thủ độc quân, người lại không cứu người, ta bẩm báo cha ta!”

“Thật sự là đời trước ta nợ hai cha con người!”

Quái thủ độc quân mất hứng rửa thầm, vẫn là tiến lên cứu người quan trọng hơn. Chỉ vì thảo dược “Thất Tinh ngân châm” chỉ có thể sinh trưởng trong thác nước ở Đại Hồ Đảo, hại hắn bị Tổng thị phụ tử uy hiếp đến nay. Nhưng là không còn cách nào khác, nương tử thân ái của hắn mang bệnh hiểm nghèo, cần ‘Thất tinh ngân châm’ để chế thuốc a!

“Mượn rượu giải sầu, thực không giống người.” Tổng Trì đoạt bình rượu trong tay Hồ Ngưỡng Chân, nhúu mày nói: “Mọi người đều được cứu sống, làm sao lại đem chính mình biến thành sâu rượu?”

“Người không hiểu, người không hiểu.” Hồ Ngưỡng Chân một phen lại đem rượu cầm trở về, ngửa đầu uống.

“Ta cũng không muốn biết.” Tổng Trì hừ lạnh, xoay đầu đi, ngồi ở một bên bắt chéo chân.

Yêu liền yêu, không yêu sẽ không yêu, không biết hắn vì sao lại giãy dụa như thế? Thực không dứt khoát.

Thẩm Bái Kim thân là nữ tử, có vẻ cẩn thận, trấn an đại sư huynh, “Đại sư huynh là lo lắng tình cảnh Thư Hà cô nương!? Nàng cho dù may mắn thoát chết, cũng không thể ở lại đây, một khi bảo chủ khôi phục khỏe mạnh, nói không chừng sẽ trả thù nàng.”

Hồ Ngưỡng Chân chững nắm chặt thành quyền, “Ta muốn mang Thư Hà đi! Mang theo nàng xa chạy cao bay! Rời xa Huyền Ưng Bảo. Sư đệ, sư muội, trong lòng ta thật khổ sở, ta rằng làm như vậy, đối mọi người đều tốt, kết quả ngược lại thương tổn mọi người, nhất là Thư Hà...” Hắn xóa đi nước mắt. “Nếu ta mang nàng rời khỏi nơi này sớm một chút, nàng cũng không trở thành thế này. Nàng vốn là một cô nương ôn nhu lương thiện, hồn nhiên ngây thơ... Vì sao? Vì cái gì từ một cô gái tốt trở thành như vậy? Vì sao đem Thư Hà của ta tổn thương thành thế này?”

Tổng Trì ở một bên lạnh lạnh nói: “Người cuối cùng thông suốt, biết phải bảo hộ nữ nhân người yêu thế nào rồi sao?”

Thẩm Bái Kim liếc mắt một cái muốn hắn cầm miệng, ngược lại đối mặt Hồ Ngưỡng Chân nói, “Vấn đề là, Hồ thiếu bảo chủ sẽ đáp ứng sao?”

“Ta đáp ứng.” Hồ Đông Minh từng bước một, chậm rãi đi đến.

“Đại ca.” Vừa thấy Hồ Đông Minh, Hồ Ngưỡng Chân theo thói quen thoái nhượng.

“Người đừng vô dụng hơn nữa, Ngưỡng Chân.” Hồ Đông Minh hiền hòa vỗ vỗ bả vai huynh đệ nói: “Thư Hà năm nay đã hai mươi tư, vì sao ta luôn kéo dài hôn sự? Bởi vì trong lòng nàng thủy chung có người, ta không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tạo thành bi kịch. Lần này ta ép người đón vị hôn thê đến, cũng là hy vọng mọi người đối mặt thực tế, đem sự tình này kết thúc. Chính là ta vạn vạn không nghĩ tới, Thư Hà trong lòng cất giấu nhiều thống khổ như vậy...”

“Đại ca, ta thực xin lỗi người.”

“Nên xin lỗi là ta, giả như không phải vì ta, người cùng Thư Hà sớm song túc song phi, con cháu thành đàn.” May mắn, mất bò mới lo làm chuồng, thời gian chưa trễ.

“Ngưỡng Chân, cầu xin người, người nhất định phải làm cho Thư Hà trở về từ Thư Hà thiên chân vô tà như trước kia, ta tin tưởng người nhất định làm được.”

“Đại ca, cảm ơn người.” Hồ Ngưỡng Chân cảm kích không biết nên nói cái gì cho phải.

“Đêm nay, người liền mang Thư Hà đi thôi! Lúc cha ta còn sống, ngàn vạn đừng trở về, ta biết cha nhất định sẽ...” Trả thù! Hồ Đông Minh thở dài rồi đi.

Thẩm Bái Kim vui vẻ nói: “Thật tốt quá, đại sư huynh, Hồ thiếu bảo chủ thật sự là người hiểu lẽ, người mau dẫn Thư Hà cô nương đi thôi!”

Hồ Ngưỡng Chân thấy nàng cười vui sướng, chần chờ nói: “Sư muội, người không trách ta?”

“Đương nhiên sẽ không!” Nàng cười đến thực ngọt.

Nghe nàng như thế trả lời, Hồ Ngưỡng Chân thả lỏng, đối với tương lai của chính mình vô cùng hi vọng.

“Ta phải đi ngay nói cho Hà Nhi...”

“Chờ một chút, đại sư huynh.” Thẩm Bái Kim nội tâm mê hoặc, không ngại học hỏi kẻ dưới: “Vị hôn thê của người là ai vậy? Ta không thấy?”

Tống Trì một miệng phun trà, ho không thôi.

Hồ Ngưỡng Chân cười đến hào hứng. “Sư đệ, vấn đề này liền phiền toái người tới thay thế ta trả lời.” Rốt cục cũng trả đũa hần một lần! Hần ha ha cười lớn rời đi.

Như vậy thần bí a!?

“A Trì, vị hôn thê của đại sư huynh rốt cuộc là ai?”

“A Trì, A Trì...”

Cuộc đời thật đau đời, Tống Trì chạy nhanh còn Thẩm Bái Kim thì đuổi theo.

Tựa như sau khi hôn mê liền đánh mất trí nhớ. Hôm nay vừa ngủ dậy, trí nhớ lại đột nhiên khôi phục.

Nguyên lai, nàng chính là vị hôn thê Hồ Ngưỡng Chân!

Thẩm Bái Kim nằm ở trên giường nhà nghỉ, đột nhiên mở to hai mắt. Trí nhớ như đèn kéo quân thoáng qua trước mắt, một đoạn một đoạn lại trở về trong đầu, không bao lâu sau nàng liền nhớ tất cả.

“Kim Kim...” Tống Trì một thân trần trụi theo bản năng cuộn mình, sợ nàng chạy trốn nên ôm lấy thắt lưng nàng tiếp tục ngủ.

Nàng chấn động, thế này mới phát giác chính cũng đang trần trụi.

“Kẻ lừa đảo! Đồ siêu lừa đảo!” Nàng thì thào mắng, “Cái gì đã báỉ đường thành thân? Cư nhiên thừa dịp ta mất đi trí nhớ tạo thành sự thật, ti bỉ! Không biết xấu hổ!”

Khó trách nàng truy vấn vị hôn thê đại sư huynh là ai hần lại ấp a ấp úng, ba hoa chích chòe, nhưng lại không nói ra tên nữ nhân kia. Hần lại lừa nàng đại sư huynh mang theo Thư Hà về Đại Hồ Đảo, chỉ cần cùng họ trở về sẽ gặp được nữ nhân kia.

Nguyên lai nữ nhân kia là nàng thôi!

Nàng cư nhiên còn chúc phúc vị hôn phu của mình cùng nữ nhân khác trăm năm hảo hợp, trên đời này có chuyện vớ vẩn vậy sao? Nàng là nữ nhân gốc a! Là ai hại nàng thành đồ ngốc?

Nàng quay đầu trừng mắt tên đáng giận đang ngủ bên cạnh, hần là tên đầu sỏ nha!

Dựa theo tính nàng, nàng sẽ một cước đá hần xuống giường, hung hăng đánh hần một chút, thuận tiện ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng là... Nàng đã bị hần ăn sạch sẽ, không chừng trong bụng còn có đứa nhỏ của hần...

Hần vì có được nàng, thật sự là dùng mọi thủ đoạn a!

Đây là vận mệnh an bài sao? Trốn tránh nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng trở thành thê tử của hần!

Nữ đường chủ bản năng thức tỉnh rồi, lý trí đã trở lại.

Không hiểu, nàng nghĩ nếu nàng không đánh mất trí nhớ, nhất định vẫn cùng Tống Trì giằng co, đại sư huynh cũng không có khả năng buông nàng, mang theo Thư Hà đi, như vậy kết quả sẽ thành thế nào?

Tống Trì lớn mật làm việc, hồ nháo làm bậy, vô tình lại tạo ra may mắn cho người khác bao gồm cả hần.

Thẩm Bái Kim cũng không thừa nhận nàng cũng có chiếm tiện nghi của Tống Trì, ai bảo hần chiếm tiện nghi của nàng!

Tuy rằng nàng chưa từng quen ngọt ngào khi hai thân hình chặt chẽ quấn quýt lấy nhau, cảm giác được yêu thương của hắn. Nhưng là lừa gạt thì vẫn là lừa gạt, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chính là điều không thể tha thứ.

Tống Trì không sợ trời không sợ đất, sợ nhất cái gì?

Nàng không nhận được muốn thoải mái cười to.

“Người mộng đẹp a! Thế nào cười vui vẻ như vậy?” Tống Trì rốt cục bị đánh thức, nói chuyện thân thiết với nàng, cũng không phát hiện ra người bên gối đã khôi phục trí nhớ.

Nàng thế nhưng không chán ghét cái miệng của hắn, được rồi! Nàng thừa nhận, nàng thích hương vị trên người hắn, thích hắn ở trên giường đối với nàng yêu thương, ấn kí hắn để lại trên người nàng, trong lòng nàng là không thể lau đi.

Tốt lắm, hắn yêu nàng, nàng cũng thương hắn, nhưng nàng còn không muốn cho hắn biết. Tiểu hài tử hư phải chịu giáo huấn!

Nàng giương mắt, đáy mắt tràn ngập sung sướng, “A Trì, ta lại nghĩ đến có người có thể trợ giúp ta khôi phục trí nhớ nha!”

Tống Trì ngẩn ra, êm đẹp sao lại nhắc tới việc này? “Thế nào? Chúng ta không phải về Đại Hồ Đảo? Có đại sư huynh hỗ trợ vậy là đủ rồi.”

“A Trì, người là thật hồ đồ hay là giả hồ đồ?” Nàng rũ mắt xuống, đứng dậy mặc quần áo.

“Ta mới bị người làm hồ đồ.” Nương tử thân ái không cùng hắn nói chuyện, hắn đành phải nhận mệnh mà rời giường mặc quần áo.

Nàng đổ một ly nước trà nhuận nhuận hầu, không quên thuận tiện cho hắn một ly, làm tròn trách nhiệm của thê tử.

“Kim Kim, chúng ta phải về Đại Hồ Đảo...”

“Không quay về.” Nàng yếu ớt phủ định. “Ta nói rồi, ta hiện tại không thích hợp gặp sư phụ.”

“Có đại sư huynh cùng nhau trở về, không trở ngại.” Hắn cố gắng thuyết phục nàng.

“A Trì quả nhiên vẫn là tâm tính thiếu niên, không hiểu chuyện.”

“Ai nói?” Lời của nàng chọc giận hắn, “Ta có điểm nào làm không thỏa đáng?”

“Đại sư huynh cùng Thư Hà cô nương tuy rằng đã được bên nhau, nhưng hai người bị ngăn cản nhiều năm như vậy, tâm tình Thư Hà lại chịu đủ tra tấn vận vẹo. Hiện tại họ cần thời gian bên nhau, không muốn những người khác quấy nhiễu, dùng thời gian để chữa lành vết thương.” Thẩm Bái Kim rõ ràng chính xác nói: “Ta hiện nay như vậy không muốn làm phiền đại sư huynh.”

“Đại Hồ Đảo lớn như vậy, không muốn gặp thì sẽ không gặp được nha.” Lấy cớ.

“A Trì, chúng ta tối nay trở về không được sao?”

“Cũng được, đã đi ra, sao không du ngoạn đủ rồi về?” Tống Trì hai tay vòng trước ngực, vừa nói đến du ngoạn hắn còn có hứng thú. “Người đã nghĩ đến muốn đi đâu sao?”

“Thiên Long Bang.”

Ba chữ này, giống như ba tiếng sấm làm Tống Trì chấn động.

“A Trì, cảm ơn người nói cho ta, cha ta từng là đường chủ Thiên Long Bang, mà ta cũng vậy, ở Thiên Long Bang sinh ra lớn lên, nhất định có rất nhiều người nhận ra ta, bọn họ có thể nói ta chuyện hồi nhỏ. A Trì, ta thực sự rất nhớ phụ mẫu ta, hy vọng ai đó có thể nói cho ta hình dáng bọn họ như thế nào...”

Tống Trì thực hận chính mình mồm rộng, sao không giúp nàng cải biến thân thể một chút?

“A Trì...”

Không phản ứng.

“A Trì!” Lại kêu một lần.

“A! Cái gì?” Cuối cùng là hoàn hồn.

“Ta có thể đi đi!? Chúng ta cùng đi được không?” Nàng tha thiết xem xét hần.

Miệng cùng ánh mắt năn nỉ của nàng là độc dược trí mạng của hần.

Một hồi đến Thiên Long Bang tổng đàn, Thẩm Bái Kim lập tức khôi phục chức vụ đường chủ “Hình pháp đường”.

“Oa! Người gạt ta!” Tổng Trì oa oa kêu to.

“Ta lừa người cái gì?” Thẩm Bái Kim ánh mắt nguy hiểm nheo lại.

“Người khôi phục trí nhớ?” Tổng Trì toàn thân máu đông lại. “Khi nào? Đúng rồi, người đột nhiên đổi ý không trở về Đại Hồ Đảo...”

“Không sai. Người có thể tưởng tượng vừa ngủ dậy, phát hiện bản thân trần truồng cùng sư đệ ngủ với nhau, đó là cảm giác gì?” Nàng từng bước một tới gần, đã đến giờ tính toán sổ sách.

“Đợi chút! Đợi chút!” Hần từng bước một lui về phía sau. “Kim Kim, hãy nghe ta nói, ta nhẫn nại đã lâu, đến khi lấy được thư từ hôn của đại sư huynh mới dám cùng người lên giường thân thiết...”

“Người còn dám nói...”

Thẩm Bái Kim thét chói tai đuổi theo hần khắp phòng mà đánh, hần chạy nàng đuổi, nhưng cứ như vậy đến khi nào? Tổng Trì lập tức quay người quật trụ tay nàng đè xuống đất.

“Kim Kim, ta thừa nhận ta lừa gạt người là ta không đúng, nhưng ta thật sự quá yêu người, cho nên mới nghĩ ra hạ sách này, nhưng chúng ta quả thật là báỉ đường a!” Tổng Trì dựa vào điểm này, hợp lí hóa việc viên phòng.

“Người cút ngay! Để cho ta đứng lên.”

“Kim Kim, không cần cùng ta cẩu kinh đi! Người ta nói vợ chồng đầu giường đánh cuối giường hòa thuận, người ngàn vạn lần đừng tức giận hại thân mình, ta sẽ đau lòng.”

“Ba hoa!” Nàng theo kẻ rằng phát ra một câu.

“Nhận mệnh đi! Chúng ta là vợ chồng thực sự.” Tổng Trì bỗng nhiên cúi đầu, môi hần gắt gao khóa trụ môi nàng, cố ý hôn để nàng mềm đi.

Hai người không có khe hở nào có thể cho người ngoài xông vào.

Nhưng là, có người phá đám a.

“n hừ!” Quách Thanh Thanh nghênh ngang tiêu sái tiến vào.

Hai thân ảnh như keo sơn lập tức tách ra.

“Bang chủ phu nhân.” Thẩm Bái Kim vừa thấy nàng đến, liền biết trò hay muốn bắt đầu.

Tổng Trì cùng Quách Thanh Thanh bất tự không hợp. “Kim Kim, người không cần kêu nàng là bang chủ phu nhân, nữ tử xuất giá tòng phu, người cùng ta hôn Đại Hồ Đảo định cư cũng tốt, hoặc du sơn ngoạn thủy cũng được, tóm lại, không cần lại phải ở đây mà xem sắc mặt người khác, nhận sai sử.”

“A Trì, ta vẫn là đường chủ ‘Hình pháp đường’, ta thích nơi này, ta muốn ở lại bản bang cống hiến.” Thẩm Bái Kim nhàn nhạt nói: “Ta giống cha ta, không thích hợp với cuộc sống nhàn nhã.”

“Như vậy sao được? Người là nương tử của ta nha! Ta cũng không muốn ở lại đây.”

“A Trì...”

“Kim Kim, ta hỏi người một câu, người yêu ta sao?”

“Ta yêu người.” Nàng chưa từng xác định tâm ý của mình như vậy.

“Yêu ta liền theo ta đi!” Hấn thực bá đạo nói.

“Như vậy, A Trì, người yêu ta sao?”

“Ta đương nhiên yêu người!”

“Yêu ta, mời người vì ta lưu lại.” Nàng năn nỉ nói.

“Không được, ta không thích cuộc sống bang phái...”

“Vậy mời người tự tiện, không tiễn!” Quách Thanh Thanh nói, “Thẩm đường chủ là không được đi.”

“Dựa vào cái gì?” Hấn bắt mãn rống to.

“Chỉ bằng này.” Quách Thanh Thanh từ trong ống tay áo đưa ra một tấm giấy đến trước mặt Tống Trì.

“Giấy bán mình?” Tống Trì đông cứng biểu cảm, chờ dẫn nhìn về phía Kim Kim. “Người cư nhiên ký giấy hai mươi năm bán mình, đem chính mình bán cho Thiên Long Bang?”

“Không sai.” Thẩm Bái Kim có chút dở khóc dở cười. Khi đó là vì sợ Tống Trì dây dưa, cuối cùng làm ra chiêu này, hấn không muốn ở lại Thiên Long Bang, liền không thể cùng nàng thành thân.

Vạn vạn không nghĩ tới, bây giờ sau khi kết hôn lại không có quyền lựa chọn.

Hai người kinh ngạc không nói gì, lâu đến làm Thẩm Bái Kim có chút hoảng hốt.

“Người vì sao muốn ký cái loại giấy tờ này?” Cuối cùng, Tống Trì đánh vỡ trầm mặc.

“Ta thích nơi này, cũng thuộc về nơi này.”

“Người vì sao không hỏi ý ta đã ký?” Hấn đè nén lửa giận, trừng mắt nhìn nàng.

“Khi đó, người còn không phải là tướng công của ta.” Nàng cũng chưa nói sai a! Khi đó nàng một lòng thâm nghĩ thoát khỏi hấn.

Hấn yêu nàng nha! Lí do này vẫn không đủ?

Yêu một người nhiều năm như vậy, đạt được kết quả này?

Lửa giận đốt lý trí, Tống Trì giành trước một bước rít gào nói: “Người có biết ta yêu người, người luôn luôn đều biết! Cho nên người không biết sợ, cũng không lo lắng cảm thụ của ta. Ta có thể vì người giống chó điên đuổi theo người chung quanh, không ngừng làm ra niềm vui cho người, nhưng là người đâu? Người từng vì ta làm cái gì? Nếu ta có thể không yêu người thì tốt biết bao? Thứ này mục đích muốn ép ta đi đúng hay không? Hảo! Ta thành toàn người...” Tống Trì đột nhiên bỏ nàng ra, giống một u hồn biến mất khỏi Thiên Long Bang.

Ra đi lần này, đã nửa năm không có tin tức.

Ba tháng trước, Quách Thanh Thanh đem giấy bán mình trả lại cho nàng, nói nàng có thể xé nó đi mà đi tìm chân ái.

Lại qua ba tháng, Thẩm Bái Kim mặt ngoài bình tĩnh: Trong lòng làm sao không đau khổ?

Tống Trì nói không sai, nàng không biết sợ, theo thói quen nhận tình yêu của hấn mà không hồi báo. Cũng bởi vậy, nàng không dám đi tìm hấn, sợ chính mình vô tình lại khiến hấn bị thương, không bằng thả hấn tự do, không cần lại bị nàng ràng buộc.

Tuyết rơi, là trận tuyết lớn nhất năm nay.

Đột nhiên song cửa sổ mở ra, một thân ảnh tiến vào.

Là Tống Trì.

“Người đều không có tới tìm ta! Người đều không có tới tìm ta! Người thật nhẫn tâm!” Hấn lên án.

Nước mắt nhanh chóng bao phủ đôi mắt Thẩm Bái Kim, “Ta nghĩ đến người không cần ta, buông tha tình yêu với ta.”

Nàng nói nhẹ, nhưng nửa năm qua đều ưu thương tưởng nhớ.

“Đồ ngốc! Ngu ngốc! Ngu ngốc!” Tống Trì đem nàng ôm trong lòng, hảo chặt hảo chặt, trái tim rất cuộc cũng kiên định an tâm. “Nếu ta có thể không yêu người thì tốt rồi, nhưng là, không có biện pháp, không có biện pháp, không có biện pháp...”

“Ta biết, ta cũng vậy.” Nàng bĩu môi đỏ mọng nói.

“Nhưng là ta nói cho người nha! Ta ở lại chỗ này cùng người hai mươi năm, hai mươi năm sau, đổi lại người đi theo ta, ta đi hướng đông người cũng đi hướng đông, ta đi tây người cũng đi tây, ta nghỉ ngơi ở đâu người cũng nghỉ ngơi ở đó...”

“Hảo, ta đáp ứng người, đáp ứng người, phu quân của ta.”

Đôi mắt nàng nhu tình như nước, thâm tình chăm chú nhìn hắn.

Đa tạ hắn đã âm hồn không tan mà quán quýt lấy nàng, yêu nàng, làm nàng hiểu được nàng đối với tình yêu cũng có khát khao.

Đa tạ trời xanh ban cho nàng một người chân thành yêu nàng, nguyện ý trở thành nam nhân của nàng.

Cuối cùng nam nhân ôm lấy nữ nhân.

Căn phòng một mảnh xuân tình ấm áp!

—Toàn văn hoàn—

15. Văn Án

Văn án

Cái dạng phụ thân nào sẽ vì con gái ruột lấy tên “Bái Kim (hám tiền)”?

“Lão tử là Thẩm Công Bằng đây!” Hắc hắc hắc cười lạnh, xuất ra gương mặt chính khí nghiêm nghị.

Người này ngày thường cao to, lưng hùm vai gấu, hơn nữa trời sinh khuôn mặt chính nghĩa, khiến mọi người tự trong đáy lòng sinh ra kính ngưỡng, tôn sùng, kính sợ... Hắn quả thực trời sinh có dáng làm đường chủ Hình pháp đường (cơ quan chấp pháp), không chỉ như thế tên họ cũng rất tốt họ Thẩm tên Công Bằng. Dùng rón nghĩ cũng biết hắn sẽ không làm việc trái pháp luật, chịu nhận hối lộ mà đưa ra quyết định không công bằng, người sáng lập “Thiên Long Bang” không thể không bội phục chính mình, tìm một người như vậy đến chấp pháp Hình pháp đường, giống như hắn được sinh ra để làm chủ Hình pháp đường.

Bất quá, đây cũng chính là nỗi khổ tâm của Thẩm Công Bằng a!

Mang diện mạo như thế này từ trong bụng mẹ đi ra cũng không phải là do hắn mong muốn. Mọi người như thế nào lại xem hắn là một tấm gương tốt để học tập? Hắn cũng muốn thoải mái một chút, đùa giỡn một chút, nhưng là, không được a!

Nhìn các vị đường chủ một bên mỗi ngày lễ tết đều có người thăm viếng hiếu kính, một thân tiêu dao rất khoái hoạt! Thế nào mà hắn đồng dạng cũng là đường chủ, sao không có ai hiếu kính hắn a? Ví dụ như đưa hắn này nọ, đi cửa sau với hắn...(kiểu như nhận hối lộ)

Đương nhiên hắn cũng có thể làm việc trái pháp luật giống như nhận hối lộ của quan tiểu huyện, nhưng vấn đề là, đừng nhìn người kia cao to lực lưỡng kỳ thực da mặt cực kỳ mỏng, đôi khi ngượng ngùng đến không thể mở miệng. Vì thế, nhiều năm trôi qua, hình tượng “Chính nghĩa” của hắn càng trở nên chính xác cơ hồ là chỉ thiếu làm ra một tấm biển chữ vàng.

Vì thế, Thẩm Công Bằng liền nhận mệnh.

Chính là, lúc hần thê tử vì hần sinh hạ nữ nhi, mọi người chúc mừng chúc mừng, tặng lễ tặng lễ, bao đồng một chút liền giúp hần nghĩ ra tên gọi đặt cho nhi nữ, cái gì “Phượng” Nha, “Viện” Nha, “Thúy” Nha, “Lan” Nha...

“Không nhọc lo lắng, ta đã sớm nghĩ tốt rồi, hơn nữa nam nữ đều có thể dùng.” Thẩm Công Bằng phun ra một ngụm ác khí, lớn tiếng tuyên bố nói: “Nàng kêu Bái Kim, Thẩm Bái Kim!”

Nghe vậy, tất cả mọi người không nhin được cười ngất, thật lâu không thể nhin cười được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chinh-la-yeu-ke-ham-tien>